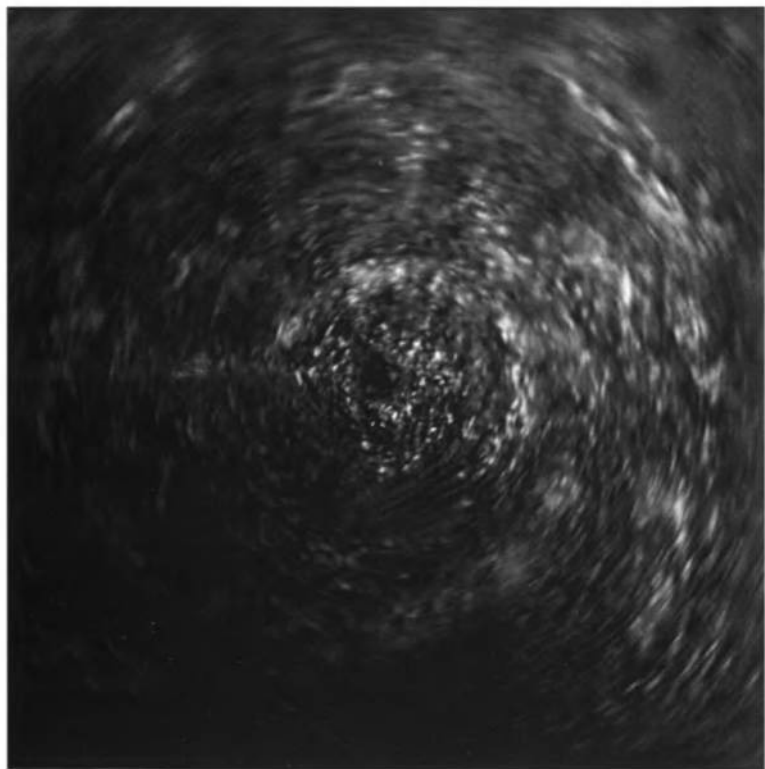

ПРОКІП КОЛІСНИК

ВІД першої особи САМОТИ

Прокіп Колісник " ...і темрява була над безоднею..." - ("Чорний"), полотно, Тм, 135 x 135см

Прокіп Колісник "...і Дух Божий ширяв над поверхнею...", СЗ, 70 x 70мм

...ВІД першої особи САМОТИ

...ВІД першої особи САМОТИ

...ВІД першої особи САМОТИ

Асоціація
Українських
Письменників

Пряшів

липень

2002

Асоціація
Українських
Письменників

прокіп колісник

...ВІД першої особи САМОТИ

© Прокіп Колісник

ISBN 80 - 968800 - 9 - 8

прокіп колісник

...ВІД першої особи САМОТИ

Трокіп Колісник ...ВІД першої особи САМОТИ

*Ми тихо складемо свої заповіти
без докорів, ... (без) нарікань..."*

Мирослав Лазарук

"...

*Німує поріддя - не зла, а зела,
стиска п'ястуки:*

***"Ми знаєм Ісуса і знаєм Павла,
а ви хто такі?"***

.....

*Це ще не кінець - хоч забивсь окунець
ц сітці тонкій, -*

бо є запитання, а з ним рішення:

"А ти хто такий?"

..."

Ігор Римарук

Трокіп Колісник, ...ВІД першої особи САМОТИ

+++

Трокіп Колісник, "Дорота", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

...ДваКляйн, перциця+переживання = "...+..."

...без пригадування попередніх частин, це вам не багатосерійний фільм (читай: заморська жуйка), їх не буде, продовжимо подальший процес, а точніше, розпочнемо на іншому етапі процес розрядки (чи то пак - зарядки) : тим, хто незнайомий з попередніми зауваженнями (зламками невидимого, намаганнями змайструвати ковчег, ковчег-місточок від невидимого через видиме до невидимого, до - Абсолюту), хвилюватися не треба, позаяк дану писанину можна почати читати з будь-якого місця або ж не читати зовсім, чи, прочитавши пару рядків, відлетіти у своїх власних роздумах (про що і йдеться), а щоб

нинішні записи бодай чимось відрізнялися (повторювання не виключені, адже турбує нас майже завжди одне, що? - ...) від прийдешніх, можна, скажімо, перед початком запису наступного *дваКляйну* (а якраз це і має-ться на увазі) ставити якийсь знак, наприклад римську літеру, що означає якесь число, як це роблять класики, або намалювати якийсь значок, або зазначити час, *вузлики* - отож: 11 :³⁸, і якщо ви вже подивилися “Кука”, “Правила пристойної поведінки”, а обід ще не готовий - можете розпочати роздуми (може, і прочитати декілька рядків, сторінку-другу).

11:38.15

...цибулю бажано нарізати кружками. Для цього потрібно (вам “задурно” допоможе “ТелеШопінг” - зателефонуйте, не вагайтеся) купити таке невеличке корит-це з різними дощечками та ножичками /проте це не конче, достатньо звичайного ножа та миски (мальованої)/, в котрій і можна приготувати салат (звичайний, плодо-овоче-вий (*не з великої літери*), але якщо роби-

тимете з бажанням, відданістю, творчо, не лише про хліб насущний думаючи, то, можливо, вам буде дарована і радість - не лише насолода, не лише задоволення. Що до рецепту - не буду нав'язувати свій, його можна знайти в спеціальних книгах з такими багатокольоровими фотографіями, що, здається, відчуваєш навіть запах (до речі, незабаром з'являться такі книги, а особливо телевізори, з кот-рих буде чути навіть запах від зображуваних подій, коли ж показуватимуть щось небезпечне, щось недобре пахнуче, будемо змушені користуватися протигазом, котрий, до речі, доведеться купувати разом з телевізором).

...сучасний телевізор наразі запахи ще не вилучає, але запахи з кухні і різні шуми з вулиці збивають з думки, так що можна забути чим, власне, салат подібний до **maľby?** (живопису, малярства), до того ж "я" майже забув про те, що деякі уваги варто записувати різними за величиною і типом буквами, так, щоб виникали ніби мелодійні хвилі, а записую все однаково /та ще й з помилками/, тому ... а ще можна букву "т" писати /навіть у

прописному тексті/ саме як “Т”, як це роблять, робили колись, радіотелеграфісти, аби скоротити час на записування, бо є небезпека, що думка настільки випередить процес запису, що в розриви вповзе порожнеча, котра відсахне своєю порожнечею і читача, і “пишача”, тому - **вузол**.

...якщо спішите просто наїстися, наситити шлунок, то салат не готуйте (можна все швидко зконзумувати без особливих приготувань, як можна здійснити статевий акт без особливої поезії, лише як фізіологічну потребу), якщо у вас затекла стіна - не купуйте картину, а тим паче не пишіть її самі, але якщо хочете отримати задоволення, насолоду, заспокоїтися, потішити ближнього, а на випадок успіху - отримати вдячність і, можливо, навіть - радість...

...процес приготування салату в чомусь подібний до процесу накопичення відчуттів, інформації, матеріалів для майбутньої картини, /але/ коли вибрані овочі чи фрукти, залежно від того, з чого хочете робити свій май-

бутній твір (найсмачніші наявні, комбінація необхідна, але рафінація, сублимація, ратифікація - принципово важливі аспекти, при всій толерантності, плюралізму в питаннях меншин, скажімо, огірка до помідора), помиті, нарізані, натерті, насічені, видушені, залиті різними оліями, /всілякі "кетчупи", "татарські омачки", національно ідентифікувати не варто, майонези додавати лише відповідно до чистоти стилю, канону рецепта, однак, не треба забувати: фантазія - необхідна складова творчості/, посолені і перемішані у великій *розписаній глиняній мисці* - не накидайтеся на нього з виделкою зразу, дайте йому постояти хвилин 10-15 (є такі салати, котрі смачніші аж наступного дня), не накидайтеся, культура вживання не менш важлива, ніж культура приготування... - далі процес переживання майже скінчився, далі процес пережовування, конзумації, але... - **mal'ba?!** - акт народження ідеї, процес накопичення інформації, акт втілення відчуттів на полотні, саме написання картини, споглядання - суцільно супроводжуються переживаннями. Період

написання картини скоріше можна порівняти з актом кохання (найкраще, коли взаємно бажаним), аніж з приготуванням салату, це вам не шкрябання моркви, і якщо він проходить з натхненням, самовідданістю і любов'ю, то творці дійства будуть нагороджені блаженством тілесного і душевного щастя, де тілесне прозвучить як форте, душевне - як невловиме, але могутнє піано.

...вузол (точніше, маленький вузлик, що марно-вірно зав'язує інколи люди, аби про щось не забути, щоб про щось пригадати, щоб...), приготування салату хоч і не замінює священний ритуал, виконує, в якійсь мірі, медитативну роль - спробуйте, будь ласка.

12:07,

...продовжимо з **мальованої миски**, я б так сказав: "Пластмасову, штаповану миску не бери!" - не кажу: "...не беріть", оскільки така форма звертання хоч і звучить як порада, однак, чого доброго, може бути неправильно зрозуміла - як наказ!- для всіх, тому використовуватиму форму "не бери!" - як пораду для одного, передовсім для

себе, позаяк за порадою до мене ніхто не приходив, не звертався, не набивався в учні, тому в ролі вчителя “я” виступати також не можу, а тим більше не можу і, що важливо, не хочу виступати в ролі вождя, начальника, партійного предатора, котрий дозволяє собі всім наказувати, отожд: не неказую, не повчаю, а якщо і раджу, то лише тим, хто бажає; замість форми “не беріть” кажу: “не бери”, тому що це стосується тільки мене, сам собі наказую, сам себе повчаю, сам собі раджу, сам з собою роздумую, ділюся думками, сам...

Штамповану, пластмасову миску не беру. Здається мені, що вона є посудом для Тузіка. Йому все одно, в якій посудині кістка, а мені не байдуже, однаково не буває. Не йдеться про примхи, звичайно, “голодне з’їсть холодне” з будь-якої посудини, аби чиста, не йдеться про накопичення, радив нам давній грек викинути навіть кухлик, адже напиться можна й пригорщами, не послушали, бо нема такої ради, котра була б радою для всіх - тотально. Хтось, можливо, і послухав, хтось посміхнувся над

спектаклями з бочкою, зі свічкою, і не такий моральний кодекс не хочуть виконувати. Суспільства без коріння пропадають, розповзаються намулом і, в кращому випадку, використовуються для випалення цегли для нових будівель, технічних споруд - не форумів. Гнітить людину доля байстрюка, гуде відлуння рідної пісні в скронях. Об'єднуючим фактором сучасних модерних націй (особливо за океаном), їх цементам виступає "долар", об'єднуючим і роз'єднуючим. Не хлібом єдиним живе людина, але і "...хліб наш насущний дай нам сьогодні..."

Щодня людина потребує поживу для тіла, аж потім для душі, аж потім для душі? Наситившись, можна скочити і в бочку. Але, щоб, наситившись хлібом насущним, не перетворитися в гниду, що тільки чекає на поживу, треба бути ситим і духовно. Треба очищувати наявний в нас дух (вірю, що він є в кожному) від рештків так званої "духовної" продукції, котрою нас перенасичують, перегодовують щоденно. Щоб вистояти, щоб очищати свої тіло і душу від шкідливих елементів, людині потрібна точка опори, місце,

де вона вступає в ріку життя, віра, яка триматиме її в човні життєвих мандрів, надія зустрічі з берегом. І таким джерелом, криницею сутності для людини є - **ma'ba**.

12:08,

...оцту до салату підливати не обов'язково (правда, є й такі, котрим це подобається, нехай), але... Бог чує молитву, промовлену рідною мовою, тому що це найщиріше.

+++

+++

Трокіп Колісник, "Святі", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

НЕЗНАЙОМИМ І НЕ ЗОВСІМ...

+

Незнайомій

/ "письмо" 1-ше, незнайомим /

+

і перед тим ми розійшлись
у декілька хвилин,
сьогодні відстань - поняття відносно,
а все ж
і тут і там не можна бути одночасно

+

потім розкажу,
а може, й ні,
адже я ще не бачив Ваші очі,
вії, брови, губи, Ваш стан...

що чекає нас? -
ніч у бермудах, де час зупиниться,
бодай для насолоди
мить,
чи день розчарувань, взаємної незгоди,
чи, може, лише сім хвилин? -
і що тоді життя? -
як не ланцюг
страждань, бажань, чекань,
печалей, радостей і втіхи,
страху? -
замало забави для щастя,
але
без неї буття - гіркий полин,
все є суттєвим для творця,
де критерій вартостей? -
не знаю...
+
"Грандіозне" слово "грандіозно". Приємно отри-

мати лист, написаний з запалом і пристрастю, все частіше цього не вистає в житті, в мистецтві, і, що ще тішить, - вірю, щирій.

У мистецтві не треба шукати відповідності життю - треба шукати рівноваги між життям і мистецтвом. Хіба шукаємо відповідність, тотожність між диханням і стра-вуванням, між нюхом і слухом, між зором і дотиком, між всім цим і еросом? Усе в гармонії - мистецтво, все в рівновазі - життя. Без щирості не можна ані порядно жити, а надто не можна бути митцем.

+

замість подяки зразу прошу ...

проте ні - спочатку

дякую!

за лист - листом,

бо ж

обіцяннями не можна виразити

вдячність,

дякую надією...

+

Інколи треба послухати філософа і покинути надію, інколи без надії сподіватися, інколи ще інакше, але (бажано) завжди - жити.

+

*...ще перед тим бажання, побажання -
якщо і зупиняється десь час,
кажуть, у зонах,
нехай зупиниться для Вас
в хвилю щастя*

+

*я ще живий, бажаю...
не вірю
в щастя просто так*

+

...і навіть коли ти напоїш мене спраглою, Ти нагодуєш мене голодного, Ти зігрієш мене змерзлого, Ти одягнеш мене голого..., Ти відвідаєш мене в оцій пустелі (бодай листом) - хочу жити. Але чи буду я щасливий?-

напевне, якщо і Ти. Не хочеться добра від тих, хто сам його не має, хто не вміє з радістю добро робити.

+
...нареши́ті те прохання:
подаруй,
дозич мені -
тільки не стужу:
холоду досить в житті -
атмосферу майстерні, дотик мізинцем,
без слів поезію,
подих душі.

+
Ми прикриваємо своє тіло від ганьби, холоду, спекоти і очей /недобрих/, а душу, в творах, роздягаємо догола.

+
душа ж вільніша птаха, риби,
вільніша дії, слова, думки...,
а ми раби,
тому що наша доля залежить від ваги,
від рівноваги
тіла і душі

+

пустеля- тіло без душі,
душа без тіла -
птиця без гнізда.

+

занадто ранима гола душа,
дровітня - одягнене, сите тіло
без нагої, чистої душі.

+

...потім, мабуть, що на закінчення, ще побажання,
пропозиція, чи рада, чи так, міраж у рої сподівань:

+

перейдімо на мову уст,
а пальці хай дивні акорди будять...
в природі є також і музика без звуків,
краса без кольорів -
але нема гармонії без тебе.

+

+

Нічна кава для гостя

/"письмо" 2-го гостю/

+

.....кавадлягостя-нічна,нічного,гостя,для-кава-
гостя.нічного-пізнього,чорна,нічного,ка-ва!ні-ні-ні-ч,кав-
а.а.а.а.а.а.а.а.а.а.-дляГостяНічного-Чорна-кава,для гостя.

Нічна кава для гостя

...подається в невисокому, присадкуватому, з вибраними боками, рельєфним дном, заруби зроблені зовні, зсередини дно гладеньке, але напросвіт здається опуклим, циліндричному, звичайному, скляному, скло просте, не богемське, не кольорове, склянці.

КАВА чорна.

Кава чорна з молоком /а ля капучіно/, цукор до смаку. Мішається ложечкою або паличком пластмасовим, одноразового використання.

МУЗИКА пізня: NON STOP , в стилі “не розбе-

реш", щось подібне на безкінечний "блюз" чи "джаз".

СВІТЛО неонове, яскраве, холодне.

Подається руками, в рукавицях, гумових /можуть бути багаторазового вжитку, але продезинфікованими/ або ж без них, але стерилізованими. Ставиться поряд зі склянкою, на котрій: приблизно за чотирнадцять міліметрів від вінця наліплена світло-коричневого кольору /какао вранішнього/ липуча медична лента... /ЛЕЙКОПЛАСТИР/, приблизно до двох см. завширшки, приблизно, п'ять см. завдовжки, на котрій чорним, спиртовим фломастером, приблизно десять мм. товщини, виразними друкованими літерами написано ім'я людини в уніформі. На твоїй склянці, на медичній липучій ленті /лейкопластирі/, чорним, спиртовим фломастером /незмивним чорнилом, атраментом/ виразними друкованими літерами /шрифт брусковий, рубаний/ написано: "HOST" ("ГІСТЬ").

...ніч...кав-ніч...для...нічного-чорна-НічнаКавка-чорна...чор-Чорна...-для ...гостя.

+

+

...Ще про Часник /"письмо" 3-тє, рідним/

Ще декілька слів про часник (як доповнення), про часник.

У перших рядках свого листа хочу повідомити, що в нас все нормально, що корова не здохла, що і в сусіда не скапала, а тому він і не бажав такого “добра” й нам. Окрім того, Ви ж достеменно знаєте, що ніякої корови в нас вже давно нема, позаяк останню, тепло-червону, не кумачевого кольору, Ви продали ще в роки Вашої молодості і мого під стіл лазання ...

сиджу на порозі , а вона лежить, пахне теплом і молоком нашого двору, “праматір роду”. Раптом її не стало. Держава здерла на податки, разом з Вашим кожухом. Власне, сама вона, та “фурія Держава”, того разу не прийшла, прислала контуженого Тімошу, чи Юхима, в

таких ім'я лише кличка, порядковий /безпорядковий/ номер, несло перегаром і махоркою, надворі лив дощ, а він, негідник, забрав кожуха, мовляв, державі холодно, такі завжди своє паскудство прикривають, оправдовують службою державі, хіба вона проститутка, та держава? - щоб екстравагантнo вдягатися.

Потім була коза - насмішка, а не родинна богиня. Вдяка їй, її великим ... великому вим'ю, так вони (молочні залози) в неї називаються, витримали, вистояли, вижи-ли. Але дурні були не за горами, не десь там в "державі" - на дворі. Часто повне подвір'я збиралося козлів. Якби хоч цапи, козі це було необхідно, та і він (самець) проблемами вини, спокуси і сумнівів себе не терзає. Козлів було багато, один завжди крайній. Міняються часи і режими, а потреба в них ніколи не минає.

Вчені, кажуть, дослідили, кажуть, що тепер вже навіть грають на електричних інструментах, та це вже було, а от зараз вже навіть на таких коробках з гляділкою /екраном/, вичислювальником називається, чи комп'ю-

тером, де як ..., так от; кажуть з ним /нею/ можна все: рахувати, вичисляти, грати, співати, малювати, забавлятися... /віртуально/, - але лише в гумі, щоб током не вдарило (ну, жартую, жартую ..., хіба не можна? - зрештою, віртуальні небезпеки значно безпечніші, аніж реальні, що б там не казали різні "ультравірні" мракобіси. Ну, а щоб не переривати життєвий ритм, трасця його голові, то і спілкування з людьми, на самому краєчку ХХ-го..., рекомендується здійснювати через гуму, щоб не вдарило.

Вчені, кажуть, підраховували, що антилоп народжується значно більше, ніж це потрібно тиграм та іншим іклатим. А черепаховидні крабихи /якось дивно по латинськи називаються/, відкладають набагато більше яєць, аніж це треба для відновлення сил зголоднілим перелітним птахам. До речі, і чого вони вічно кудись мігрують? - пересуваються, перелазять, перепливають, перелітають ... по планеті. Це питання ще відкрите.

Вже все, здається, перекопали, перерили, записали, аудіо і відео задокументували, але... навіть знімаючи

вагіну, в ній і з неї не можемо зрозуміти, чому із параду планет сперматизоїдів навколо сонця - яйцеклітини, вона вибирає, точніше, впускає тільки одного? (Вона не вибирає. Не їй дано визначати вибраних, їй лише впускати ...і то не кожній, як не кожному дано ввійти.)

Козли, анальфабет. Ще на мільйон мільйонів розкладемо ярмо,...тю.! - ядро, але як людиною бути - не знаємо. Не вміємо і не хочемо, щось свербить.

+

*зоря різниться від зорі ясою
людина від людини віддаляється журбою
травинка до травинки тягнеться росою
людина до людини лне душею
троянда від троянди відрізняється красою
людина від людини - добротою*

+

Все було нормально (під цим круглуватим словом ховається дідько його знає що), все в нормі, до тих пір, поки не з'явився часник.

+

як би
я був би радий розмовляти про красу
лише про красу
що є краса?
що є красивого у тім, як вовк дере козу?
Волів би говорити про мистецтво
про вміння лишень:
"Art", "Искусство", "Kunst"...

однак немає "штуки красної" без болю...
що є Мистецтво?- мир, війна?-
чи вміння хитро жити?
Бажав би розмовляти про Гармонію,
лише про співвідношення октав і стану
про пропорційність виразну частинки до цілого
однак яка гармонія між півнем й лисом?

між вже людиною й моржем?
Нема краси без жінки й чоловіка,
а чоловіка й жінки без "гріха".
Мистецтво не живе без мови,
мертва мова без людини,
а без віри, без гармонії і без краси ...
людина - вовк.
Чи добрий вовк?-
абсурдне запитання.
Чи добрий кінь?- риторика.
Без доброти - людина гірше,
останнього мікроба гірше,
гірше вовка.

+

Перші його паростки насторожили сусідів.
Весняне рівнодення порушило рівнодення в їхніх душах.
Відомо, що часник садиться загодя, ще восени (правда ,
буває і ярий, але наразі про той, що загодя, що вилежує-

ться, до пори до часу, в ґрунті, кільчитьсЯ, а коли прийде пора ...

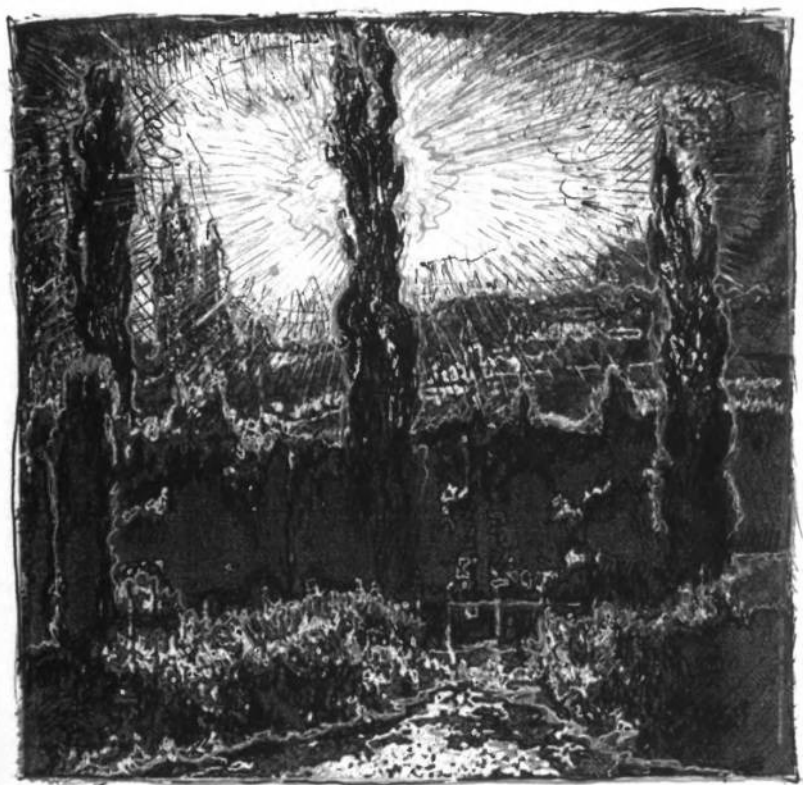
Не хочу звинувачувати сусідів у невігластві, і сам колись не знав, що він використовується в іконописі. А вони, сусіди, грішним ділом подумали, що то нарцис. /Адже і його, нарциса, інколи називають часничком. Зрозуміло, гичка дуже подібна, але коли дійде до цвітіння .../ Їх турбувала його, їхнього сусіда, самозакоханість. Так, ніби вони самі не носяться зі своїми тілесами, шлунками, шмутками, душевним сурогатом.

Між тим весна. Здається, вона допомагає всім.
Я про часник, а думка на Фаворі.

Як там Ваші грядки? Як розсада?
Я про часник, а серце вдома.

+++

+++

Трокіп Колісник, "Тополі", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

НЮ .../... "юн" - "ню", і так, і наголо/ ДРИГОМ

Зима.

Ні друзів, ні ворогів - чужина.

Людина людині - клієнт, партнер і - вовк.

Зима. Холодно. В душах "зима", мінус... - чужина.

Боротися з тілом - марна справа. Ліпше його задовільнити. Але ж засоби і міра?!

Не айсберги ще, не пінгвіни, однак... За порядність не платять. Вона ще не стала товаром, а можливо, вже не стала? Так багато спокус, а життя одне. Людина

намагається насититись. Зневірившись у доброті, шукає, як нажитися. А коли хоча б вижити (відносно пристойно), то який же це гріх? Але ж “жити”, жити своїм життям - це одне, а “наживатися”, наживатися можна лише за рахунок життя інших. Ні, “гріх” не у вчинку (у вчинку, так у вчинку!), а в намірі! - передусім. Звичайно, судять за вчинок, за справу, за чин, з-л-о-ч-и-н, за намір - ні. Як навчитися мати добрі наміри? Але намірів замало, треба робити їх, добрі справи. Зневірившись, на основі вчинків інших (а головне - своїх), офіційних і неофіційних представників соціальних структур, люди, людина часто посягає і на Бога. Точніше, не так, вона на це не здатна, неспроможна, тільки почасти, роздратована поведінкою окремих представників різних релігійних організацій, думає так, у гордині своїй. Їй, людині, йдеться про регенерацію, відновлення енергії (духовної енергії, тобто енергії, що уможливорює, дає їй сили жити). Місію і смисл - не будемо зачіпати. Всі знають, що відновити біоенергію, тіло (про воскресіння тіла, в даному випадку, також про-

мовчимо) - неможливо. Простіше кажучи, Кашей Безсмертний - це казковий герой, міфологічний. Отже, про ... Безсмертного - такого нема? Але ж і життя без Нього - нема.

Зневірена неспроможністю знайти відповідь, а ще комплекси сверблять, людина вибудовує свою "піраміду" цінностей, свою структуру сутностей. Власне, це вже та межа, де часто втрачається бажання зрозуміти онтологію людини як унікальну й універсальну субстанцію, а натомість поставити лише власне "я". З цього моменту він, суб'єкт, починає писати "я" з великої букви. Виплітає таку сітку, центром котрої, звичайно, є лише його власне "его", він сам. Зрештою, це було б і не погано, адже це захищає його від негативних впливів, але і позбавляє позитивних, а, що ще гірше, сам він з такими теоріями перетворюється в агресора. І справді, нащо людям усілякі соціальні інституції? Якби кожний член соціуму (людина хоч-не-хоч і соціальна істота) виконував свої обов'язки порядно, сумлінно, чесно. Так, не спішіть обурюватись - "обов'яз-

ки", це стосується і "котів" і "псів". Уся складність, гадаю, і полягає в тому, як? - врівноважити екзистенційні процеси в суспільстві, як врівноважити потребу тіла і душі так, щоб жити. На цьому рівні, хочеш чи не хочеш, знову постає проблема: "я" - "ми". Скільки існує віровчень, а злагоди мало (не можна сказати, що зовсім немає, адже ж якось живемо), скільки існує соціально-економічних систем, програм, а порядку мало (не можна сказати, що геть нема, адже ж якось живемо). Цікаво, що в нас, на Землі, є регіони, де люди (вони називаються расами, етносами, націями... державами, цивілізаціями) живуть на різних ступенях розвитку (соціально-економічного і, мабуть же, і духовного), але немає регіонів, де ці проблеми були б вирішені цілком. Нема "Раю" на Землі. Тобто, він то є, під час земного життя, але в кожного окремо, в Едемі душі, і, здається мені, що в тому "Едемі" і "Пекло". Не можу сказати чи в центрі, чи навпіл, чи по секторах. Візуально можна уявити по-різному, але ...: якщо індивід вважає однозначно, знає, думає, що знає, ідентифікує себе як

“білого” - і тільки себе, а решту як “чорних” -
то щось тут не те.

...кава дещо перелила фриз роздумів, а тому сен-
тенція: “Анахорет чистоти й любові” - хоч і впливала з
попереднього: “Турбує тіло всіх, навіть релігійних від-
людників, до речі, і їх, адже справжнє віровчення вчить не
умертвляти тіло, а володіти ним, не тиранити і не зале-
жати - регулювати його потреби” - а закінчувалась: “...це
не пастка ..., далі три крапки й незрозумілі слова, потім
знову пропуск ... “генія”, - врешті перетворилася в само-
стійну дефініцію, котра виявилася ніби й зайвою. Тому,
наразі, лише декілька зламків.

Перед від'їздом, буквально біля “М”, ст. “Золоті
Ворота”, ми з Василем зустріли Івана, класика, якого
поштиво годиться називати з титулами і по батькові.
Привітавшись і обмінявшись кількома реченнями з
класиками, часу обмаль, попрощавшись, я спустився в
підземелля.

Мені хотілося до висновку ще одного класика:

"Людство радше приглядається до манер, ніж прислухається до суджень." - пригадати ще один, його ж: "Треба згорда дивитися на балачки про політику і всілякі націоналізми.", - тому що не націоналізм (ця вигадка для самодурів, диктаторів, садистів, терористів духу) мене цікавив, а національна культура, мистецтво.

...обережно, двері зачиняються.

Пауза. Середа.

Поки що зупинюся на з'ясуванні позицій: вони виходять від форми, причому під формою чомусь розуміють лише тему, сюжет, композицію на тему (т.зв. національну) - я від змісту, суті, психіки, духовного. Зрозуміло, що для створення мистецтва високого гатунку одних переживань митця, автора твору, замало. Більше того, коли їх, емоцій, забагато то це погано, навіть - шкідливо. Однак, не переживши, художник не може показати, а не сприйнявши, не повіривши, не може свідчити. Лишень знайшовши гармонію, міру між власними переживаннями і іманентністю явища, художник може створити образ,

іпостась.

Зупинка. Все ще середа.

Це, звичайно, дуже спрощена схема, заради фіксації проблеми, теми розмови, щоб потім продовжити. Зрозуміло, неможливо говорити про національне мистецтво, його суть, зокрема в образотворчому мистецтві, без форми. Все проявляється в якійсь формі, однак йти до неї (національної форми, своєрідної, унікальної, універсальної) треба від серцевини, а не від шкаралупи. Гадаю, наша проблема якраз на рівні свідомості, на рівні світогляду - решето. Поодинокі мінорити, цілісні особистості, скоріше винятки, аніж закономірність, і, слава Богу, на таких тримався і триматиметься храм, проте без міцної будівлі, цілісної духовно-соціально-економічної системи він буде лише скелетом, пронизаним протягами, а не Собором, наповненим духом.

Зупинка. Двері відчиняються. Закінчується середина тижня.

+

Зима. Холодно - чужина.

Весна. Холодно - чужина.

Літо. Холодно - чужина.

..... - чужина.

Чужина - коли без друзів.

*Приятелі, не приятелі, партнери, клієнти,
щось таке.*

*Пря самого проти себе, проти всіх
і всіх проти самого.*

*Ненавиджу новопоганство -
потвора в "митрі"*

на позір ввічливий павук,

- злягання без кохання,

гармонія без доброти

і без любові доброта -

..... чужина.

+

Ню ...

Ні друзів, ні ворогів. У чужині лише партнери, або не... І то не надовго, на час акції, акту, на час "ню".

Або ні ...?

Міняти занадто часто не дозволяє решето, лущпинки вже давно нецільної суспільної моралі, але примушують правила суспільної гри. О, "життя мудріше, як мораль" - трясця її голові, складніше, як мораль. Пустелю анахоретів уже давно перерили "кроти" і залили сурогатом. Купуйте і збирайте кришки, може, виграєте "надурняк, вдурку".

Коли зацвіла кульбаба, я зрозумів - це буде вічно.

Більшість населення регіону (держави), т.п., т.д..., полі-етно-сис..., ареалу, ті, що вище рівня моря, і ті, що ще вище (ті, що нижче, вже ні) - зачхало. До речі, щодо ареалу. Можливо, ареал екзистенції одного етносу, або його частина, країна, в той же час був ареалом, краєм ідентичності, районом існування й іншого етносу, як, наприклад, в Європі, зрештою, майже скрізь, категорії

“тубільці” - “чужинці” стали настільки відносні, що визначити межі окремого ареалу якось однозначно, категорично, географічно стало майже неможливо (це не означає, що їх нема), а політично і соціально - лише відносно і тимчасово. Ті етноси, котрим в наслідок природних передумов, пощастило бути найбільше і найдовше ізольованими, закритими, а значить, етнічно і культурно “чистішими”, в ХХ ст. змушені самі шукати шляхи у світ, інтегрувати у світову економіку, культуру, а значить, відкривати і себе, щоб не задихнутися (приклад - Японія). Гадаю, що в сьогоdnішньому, наскрізь трансцендентному світі, проблема духовної ідентичності, іманентності стосується всіх народів, етносів, осіб, незважаючи на їхній учорапний політично-соціальний статус. “Космополітизм - націоналізм”, “інтеграція - ізоляція”, “універсальність - унікальність” - проблеми, що не стосуються ластівок (а людей). І вирішити їх у сучасному світі неможливо лише за допомогою частоколів. Категорія “чужина” стала поняттям більш психологічним, духовним, аніж територіаль-

ним, етнічним. Виходячи із сучасного способу життя етносів, націй, очевидно, треба наголошувати на тому хто, як і чим, за що живе, ніж на тому, де і у кого?

Коротше кажучи, зачхали всі. Без огляду на національну, конфесійну, партійну належність. І особи без візи, і ті, що її не потребують, на основі різних постанов про пільги. Синьопаспортники, коли решта співгромадян - червоно; жовто, коли решта - зелено; зелено, коли інші - синьо. Одним словом, є така категорія людей, котрі завжди з дулею в кишені, чхають собі у суспільну хусточку. Гидко? - але якже без них? Чим більше посад - тим менше безробітних. Ха-ха.

Коли навесні зацвіла сосна, - мені здалося, що це буде вічно. Молодими паростками потягнулася ув-вись. Мені здалося, що це, як нація, всі як свічки, кожний на своїй гіллячці, але всі з одного коріння. А поряд інша нація - бузок. Яблуна, груша, горіх ... все нації, скільки їх у всесвіті? - неймовірно.

Цвіт каштанів навіває видиво юних дівчат у

чистих прозорих шатах. Проте не треба забувати, що тайна буде захищена в колючку шаралашу. Потім все спаде, згниє, щоб знов регенерувати. /Де нема регенерації - дегенерація./

...не+воскресає+те+зерно+що+впало+на+асфальт+На+камінь+на+суху+дорогу+Зросте+лиш+те+що+в+відповідний+грунт+Земля+запліднена+зерном+На+осінь+знов+розродиться+зерном+Душа+засіяна+добром+Лише+добром+засіяна+душа+Воскресне+білим+пта-хом+доброти+зерном...

Революції, резолюції, приватизації. Розпанахали тіло, шукають душу. Адже ж було щось вище фалоса? Авжеж. Нема. В крові, в спермії, в яйцеклітині? Люди. Ми втратили душу?! Ми загубили... На сконі віку і тисячоліть враз обвалились мури, але ... Все видно наскрізь, але міцні ґрати клітки. Інтернет. Код, мить, і "я" у вас у книгарні, в майстерні, кухні, в душі, але не в душі. Де вона? Поверхня - камінь, метеорит. Це добре, що "чорнобилі" час од часу нагадують навіть "крутим", що

рай в бункері - душогубка, що замки на горах вже давно втратили свою захисну функцію, вже в них (навіть прихватованих) неможливо заховатися, для зарази нема перешкод.

Коли в Кошицях співав Паваротті, я зрозумів чому бузок фіолетовий, але душа? - адже ж було щось вище пупця?

Це буде вічно. Вічно, поряд з навиками задоволення фізіологічних потреб, гомо сапієнс треба вчити бути людиною. Кожну, кожномулітку дитину. І це буде вічно. Регенерувати душу - духовна потреба людини. Але як?

Якщо прийдуть, що скажу? "Покиньте ярмо? Перестаньте задовбувати голови нудотними рекламами? Припиніть інцестувати душу ближнього? Первородний інцест був зумовлений і припинений. Інцест забороняється! А душа? Припиніть гвалтувати душі рідних, близьких своїх".

Так, щоб не забув, щоб не забути, щоб не забути, щобнезабути, щ-о-б-н-е-з-а-б-у-т-и-..... ти, щоб

не за-бу-в, щоб не забути, щобнезабутищоб не забути, щоб не забув про ряс, барвінок, пісню, солов'я, про ...Те, що не мож' знайти (на рівні ось воно, вирячтєся!) навіть найпотужнішою, найвсепроникненнішою технікою, ...Те - що існує єдиносущно і не злитно.

О, Боже не слухали навіть Того, хто знав, тих, котрі знали суть того, в чому суть. Перевішали, перебили, укаменювали. Прихильників розігнали, покріпачили, асимілювали, а Сина, єдиносущного й єдинородного? - що зробили? - чия на це була воля? І що, вони переконались? Їм потрібне ярмо, війна, панчоха, шинка, інцест... - чому?!

Добре, що дощ не падає в целофанових кульках. Цей фіолетовий /особливо темний/ колір, навіває сум, жах /а кажуть, що й символ мудрості/. Після нього - яма. Останній колір спектру, цикл - замкнувся. Щоб розпочатися, щоб воскресити.

Коли вранці злидні холоду мікрільодинками сідають на трапецію спини, мене вже не дивує, не дратує слово "алергія". Я знаю, що воно означає. Зауважте: не-

знання дратує, а небажання знати дратується й тим, що хтось хоче знати. Може знати, мусить знати, вміє знати, має знати... - хтось. А хто той "хтось", хто примушує людей чхати?

Ну що ж, живіть собі в своїх в'язницях, якщо вам так подобається. І борони "перуне", щоб щось порушило таку компіляційну гармонію. І хоч для розуміння детермінанти непорозумінь, чварів, злоби ... особливого інтелекту і "членства" не треба (достатньо бути людиною, але ж як нею бути?), все ж шукати її (причину нелюдяності) в собі нікому не хочеться. Християнська мораль хоч офіційно і домінантна (в даному регіоні), але все ж... новопоганство практичніше, вигідніше і зручніше. Щоб там не говорили, а "своя сорочка ближче до тіла".

Хочеться сказати: "Не переводьте стрілки годинника, в погоні за тимчасовою вигодою, живіть у рівновазі з природою", але як же з гедонізмом?

+

коли я тут впаду
не бачивши Парижа
все переміниться на мить
ледь-ледь на мить
зоря згорить, сльоза з калини обірветься
основи і утока життєва "аріадни" нить
лише на мить
на Батьківщину повернусь
тільки воскреслим
на батьківщину - рідний край
- рай без кордонів і межі
поріг відгомін і луна
в душі
подвір'я перших сліз
уранці споришем в росі маленькі босі ноги
за обрієм шукати світу світла сад
...ай!
освідчення уперше

радості й страждання
край
щастя першого й нещастя
край одкровення першого й причастя
се - Батьківщина
давно не лише рідна хата
світлиця лави стіл дари...
а на покуті Миколай
ввесь чистий світлий прісний
у хрестах...
рай

згодом
Дома там де є родина
дружина діти і хлібина
все в ирій ...
відлітає все
ми повертаємось
лише на Батьківщину.

+++

Трокіп Колісник, ...ВІД першої особи САМОТИ

+++

Трокіп Колісник, "Пустеля самоти", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

...ВІД першої особи САМОТИ

1

моно... -(ді... груп,н)- ...ЛОГ

У вагоні було пусто, холодно, брудно і без чаю. ... "вони" сіли один навпроти одного, не роздягаючись, скуцьорбившись, зіщулившись, щоб не розтратити залишки тепла тіла, і завели розмову. Це не можна було назвати діалогом, дискусією чи суперечкою, ані і монологом. Дорога далека, "казьонна", і карти не відчували нічого втішного. Підлога, очевидно, щойно перед відходом поїзда, була повазькана мокрою ганчіркою, щоб викликати у пасажирів відчуття турботи про чистоту, а втім моральні гризоти тут, здається, вже нікого не хвилювали. Всі помисли обслуговуючого персоналу були спрямовані, здається, на те, як ліпше, ефективніше для себе викорис-

тати даний їм (не від Бога) вид транспорту, надану роботу. Пасажир мав би бути їм ще й надміру вдячний за те, що, заплативши за проїзд, за послуги, які далеко не відповідали сумі, він їде. А вони, “доброчинці”, роблять йому, пасажирові, велику послугу, що він взагалі користується тим (хоч, зрозуміло не безкоштовно), що вони (чомусь) вважають своїм. Воно, звісно, і не зовсім своїм, зрештою, кожному майже відомо, що власником поїзда, поки що в цих краях, є не якась конкретна персона (або навіть коли б і так, то ще ж потрібні і дороги, проте вони можуть привласнити і дороги, можуть прихватувати все, а коли ні, то хоч на своїй ділянці, бодай на якийсь період, хоч би на зміну, хоч би в якійсь зоні, ач побути диктатором транспортного значення). А тут приходить “він” - замовник, споживач результатів їхньої праці, той, хто дає їм можливість заробити на хліб коженденний. Це він так думає, але тут “я” - пан. Така вже соцприрода людини. Особливо їх (“диктаторів місцевого значення”) породжують так зв. тверді соціально-політичні режими.

Парадокс, але ... - спотворюючи, створюючи видимість дисципліни і порядку, будованого на страхові, а не на досконалому законі, і навіть відносно й періодично його (порядку) добиваючись, вони пробуджують диктатора в кожному. При відповідній нагоді вівця зразу перетворюється у вовка: солодкуватий, податливий мазохіст у гіркого крутого садиста.

Дорога далека, часу досить, щоб проаналізувати стосунки між людьми в різні часи, але... це неможливо, паперу не вистачить... Холод затискує в “дружні” обійми анаконди.

- Принесіть, будь ласка, чаю. А, нема, вибачайте, забув. Точніше, згадав - колись він був. Це навіть за минулого (недалекого, для багатьох незабутнього) режиму. Зверніть увагу, вже мало хто називає той чи інший соціально-політичний режим передовим, прогресивним, найсправедливішим, “раєм” (окрім самодурів-фанатів, користолюбців-слуг). Уже більшість, здається, зрозуміла, що за всіма припудреними, красивими і нібито пра-

вильними гаслами ховається насправді бажання захисників, прихильників тієї чи іншої теорії, завоювати голос виборця, а згодом право на його тіло і навіть на його душу.

А втім, “обоє” попутчики не розбиралися в психології натовпу і вождя, були відсунуті від політичних процесів. Уже давно “його” голос нічого не важив навіть як голос виборця. Одним словом, такий стан можна було назвати - екзиль. Важко було зрозуміти, що “їх”, власне, тримало? Ні, питання про “бритву” не стояло. Але стан тотальної відчуженості не міг тривати вічно. Одного “його” дивувала сліпота душі, другого - турбувала сліпота тіла. “Їх” гнітила ожеледиця. З дитинства чув: “Нема пророка у вітчизні своїй”, але де він? ...- тоді ще не знав, що і на чужині його нема, що на чужині жити ще важче, що чужина - це повсякденне, сіре, тягуче, липке болото обов'язків, павутиння пліток і дрібних інтриг, без видимих, але і видимих барикад, а “пророки” - категорія не територіальна, надчасова, наднаціональна (хоч і національними, народними мудрецями представлена).

Чужина - стан, коли відкриті неприятели варті поваги за відкритість, а приятелі ...”не так тії вороги, як добрїї люди”.

Нема “раю тіла” без “раю душі”. Як і раю душі без раю тіла, однак відкладемо цю містичну дилему, позаяк важко збагнути, як там... душі без тіла, і чому? - так тяжко тілу самотньому без душі, без духу, тут.

У вагон вже ніби подали тепло, але протяги крізь незчисленні шпари у вікнах, дверях, головах майже все вивітрювали. Затяжна, нудна, безкінечна і, очевидячки, безрезультатна розмова скорочувала час, але й вимотувала енергію. Знову майнула думка про чай (або каву, хоч би й у пластмасовому келімку, “незалежного капіталістичного виробництва”), але миттю відлетіла з протягом. Міраж, натомість з’явилося видиво чужини у вигляді обігрівача, котрий, правда, підігріває (рубильник під чужим пальцем), але своїм постійним, монотонним, настирливим гудінням так забиває баки, що череп - вмістилице мозку, храм душі, як вважали древні, - перетворюється в клітку,

в лещата, і виникає бажання щось вимкнути. Право вибору є: натисни кнопку - і шуму нема, але нема і тепла, холод.

Поїзд мчав і мчав, якщо це можна було назвати летом. На дверях, де колись було дзеркало (що відбивало, в якому відображалась дійсність), тепер була тупа фанера. Час летів, і “*вони*” не помітили, що рідшає волосся на голові, що сивіє борода, що майже на жодне питання не знайдено відповіді. Власне, ще дорогою на вокзал розмова точилася біля однієї теми: “Нащо все це?”

І от, на якомусь відтинку, в купе - холодного незатишного, пересувного, тимчасового приміщення, закралася чужина. Запахло духами /і духами/, замайоріло різнобарв'ям. Здалося, стало світліше, зручніше і тепліше. Вона була навіть гарна, можна сказати, навіть гармонійна, ...але гумова. Можна навіть задовільнити тіло ..., але опустошити душу. Періодичні пошуки пустелі анахоретів не увінчалися успіхом. Лише інколи, дуже рідко, в келію заходив справжній монах. Часто, набагато частіше,

до клітки влазив дресирувальник. Від нього тягло шоколадом і бичем. Потім до камери вдирався поліцейський, від того скрипіло свіжо вичиненою шкірою і каучуком. А ще: (приходили, проходили...) педагоги, але не вчителі; начальники, але не проводирі; вчені, але не знавці; мистці, але не творці; церковники, але не священники; селяни, але не господарі; політики, але не політики; і ще ..., а бахурів, повій, бандюжин - аматорів без вміння, професіоналів, але без любові; злодюг, в уніформах і без; безрідників, безбожників, без все і вся ...; а одного разу зайшов навіть - "сам" (цар). Не "понтій", не намісник, а - "сам" - з лавровим на голові. Звичайно, це не був "священний" крокодил, дракон, павіан, корова..., світило..., шаман племені, фараон, консул з вінком..., монарх з голубою, генсек..., а такий, як всі грішні, "славних прадідів великих ..." - правнук, нащадок; предки котрого пишалися своєю демократичною конституцією ..., такий, котрому народ довірив, а якщо і не весь народ, а якщо і не досконалий то хто йому винен? - народу і його вождю.

Розмова. ясна річ (холера ясная), не вийшла. Дуже стукали колеса. Та й де йому взяти часу для всіх, він же не Бог.

Карнавал тривав. Що було очевидно - важко було з'ясувати (за такий короткий час - життя) їх доброту чи злоту, а що кидалося у вічі одразу - злидні. Вони маленькими видимо-невидимими бісенятами обсідали всіх подорожніх, спритно перескакували з одного на другого, так, що було неможливо розібрати, хто біснуватіший? - ті, що щойно зайшли, чи ті, що сидять довше, чи ті, що вже відійшли.

Усі люди приходять в життя одинаково. (Сперечаються біля "світового дерева", навколо основи, "джерела", а точніше - біля пупця. А розуміється це, звичайно, через живіт. Не через "Пра-Матері", звичайно, через свій. Хочеться їсти - добре і багато, забавлятися, добре і багато, а там ..., а після нас "світове дерево" хай хоч і не розцвітає.)

І от одного разу, зайшовши в купе, людина з'ясо-

вує, що місця немає. Точніше, воно є, але чомусь нема. Комусь є, а комусь нема. Комусь чомусь його треба більше. Так, гиркаючись, штовхаючись, воюючи, відсуваючи один одного, не хочуть розуміти, що всі їдуть до одного кінця. Не хочуть погодитися. Бо ж, розуміючи (умників зграї, а ще ж інстинкт), хочуть нажитися, не жити, а наживатися, кінець ж бо - рай?, царство небесне?, пекло?, нірвана?, ... живуть же бо лишень раз, - ?

Від такої товкотнечі, в купе ставало галасливо і незатишно, зате жвавіше і тепліше. Час від часу один із "нього" виштовхував натовпи за фанерні двері, а другий з "нього", навпаки, запрошував усіх подорожніх, широко відсуваючи відгородку.

Але ні разу не прийшла "вона". Було багато її подоб: тисячоликих, тисячоперсих, тисячоперстих, тисячоруких ..., але щоб чиста, світла - янгол білокрилий - де?

Може, я безглуздо байдикував і тинявся, п'яничив і збиткував, воював чи, знесилений, валявся в темряві, коли "ТІ" приходила? Не вірю, що не приходила. Що не

згадала і про мене. Як образу без чистоти? Нащо Всесвіт без частинки?

Дорога. Знову в перекладному, в купе. Здається, були зупинки і пересадки, були “СВ” і майже “люкси”, був чай, кава і до кави ... Але вона не прийшла.

Одного разу, в пустелі, якось непомітно, неждано-негадано зірвалася така бирса, що його майже осліпило. Знайшлися добрі люди, вдяка Богу, і такі заходили вряди-годи, відновили здатність пропускати сонце в душу. Але світлість душі залежить не тільки від здатності сприймати зовнішні світловипромінювачі, а й від внутрішньої чистоти. Якраз це людині досягти, виявляється, найважче. Важко не забруднитися, ще важче потім очиститися.

+

+

2

...мож

.....і
якого чорта він стоїть? - як чорт у рясі. Знову стоїть. Ну, пересіли, ну, з рейок на воду, теж транспорт, кажуть, найдешевший, ну, зайшли, ну, ...сіли, ну, поганяй!...ну вийшли, кому не по путі, ну, зайшли, кому до пуття, ну, давай - вперед.

А істину приватизовують... ..?

Подумаєш, вода дорожча в п'ятнадцять разів, дорожча (чим інде), може ...- там і дешевше, але ж там закрито, хи-хи..и.

Що пам'ятає осінь про весну?

Перед входом стоїть у чорному (абсорбуючий колір). Воно так ніби і не заборонено, але вхід не для всіх, ха-а ..., "істина - то наша... компетенція, власність" - так вони кажуть, де там - вважають. Правда, вхід вільний, правда, не за даром, але і не для всіх - це правда.

“Ви гратись чи битись? - дивитись чи вчитись? - молитись?,- а істина наша”.

- Сатана в рясі, під ліктем кобура. Все смердить і рипить шкірою вола, щойно скальпованого, не ритуального ... за, в п'ятнадцять разів більшу ціну (для не пільговиків, ну а для ... аякже, авжеж ... (для служак) - за дармо, майже, адже ж лише за душу). Яка вартість вола?

Чи шкода осені, що впав мільйон+сто+сьо-мий.... лист - прийшла пора. Самі коні, ні ... їх стрижили люди. Самі роки не падають - їх втрачають люди.

Хотілося крикнути йому в лице, в пельку ситу, пільговану, з сотовим на тазостегновому: - “хамло! чорт в рясі, диявол! у тебе чорна душа, а не уніформа, тільки... “Прозорливый, всевидящий”?- кажеш. Ти звідки знаєш, що я не молитися? Дивитися тільки? Може, це і є мент сакральний, мить священна. Злодюги. Хто дав вам право? Лише свічку поставити над мощами, хотів ... “приватизованими” - прости Господи, святими, так ..., але ж і еманацию хочуть приватизувати!-? Щоб допускати кого

хочуть, і не допускати, виключати, як імперський кран. Потвора в шпорах, хто тобі сказав, що ти хазяїн? Он, кладе (свічку) “поштиво” і тут же горлянки прихожанам, очима гризе, так ніби в неї забирають її іграшку. Думаєш, “манна” була тільки для тебе? Думаєш “мани” - це все? Листочка не впаде без волі, волосочка... думаєш твоєї волі? - воли! -ці, в уніформах, в рясках, в кандалах, в бікіні ... Допоки можна торгувати в храмах? Храмом.

Не замилюйте очі офірами, п'янствами. Хтось у нас вкрав Слово? - заступив, затінив, що сталося? - не бачимо ... хтось - релікт, хтось - маєток. Обікрали себе від ребра до ребра.

Якщо стати до сонця лицем, звичайно, праворуч - правий бік буде, ліворуч - лівий, звичайно, ззаду - крила? - і ті-н-ььиньь, темряв-в-а-ааа-аа-ааа - а, ну, звичайно, ось чому ми, злітаючи, конче впадемо, ...? - тінь. Ось чому липа в липні цвіте, а береза чомусь така дивна.

Знову на прикол. Береги: лівий і правий. Благо-словенний край, і “я” на тятіві між ними.

Не встиг віск капнути на мізинець, все промайнуло. Молися. За спасіння всіх душ, передусім - своєї.

Нестора, святого літописця "приватизували". На порозі - в чор-чор-ному, з "пікою"... стоїть. Істину не можна привласнювати, не можна приватизовувати.

- Скільки коштує склянка води? - суб'єкте, не знаю, як вас на-зз-ва-ти.

- "Посмотри ценник и отхочется."

- А пучка солі? - еманції подих?

...ну, розрили русло, позбивали пороги, затопили села ... "редкая птица долетит до середины...", чого (зда-валося б) зупиняться, адже немає могил. А там, де вона є, на Горі високій, туди чомусь навіть не допливаємо (бач, за розкладом навіть не передбачено).Що пам'ятає осінь про весну? Не знаю. Рекет не дає наблизитися до свого, "прихвизанти" розорюють, риють все (від ребра до ребра).

Поставлю свічку. Конче за здоров'я. За упокій ... - також. Хай буде Йому, їм, ... - пухом.

+

3

ВІД першої особи однини

І

Їх було двоє - “*він*” і “*я*”. В екстер’єрі, в інтер’єрі було нас, було двоє - (*сам*), “*я*” і “*ти*”... та “*вона*”, та “*воно*”, морфологічно ми представляємо три особи однини (по суті - першу особу самоти). Але є - “Він”, вбирає всіх нас, являє одну, триєдину особу однини. Отже, іманентно ми втрюх, але екзистенційно, ситуаційно, соціально, побутово... часто, дуже часто - самі, “*сам*”: перша особа однини.

Їх було двоє: “*він*” та “*я*”. Тубілець, інопланетянин, пришелець з нізвідки, подорожній в нікуди. Їм заздалегідь надана можливість, для цього і дана свобода, наблизитися до “Нього”, а також воля і неволя, свобода - ярмо, гризуни, болячки, війни, мори, насолоди, оргії й

печаль і радість, також, але лише жменя, маку.

На жаль, “Він” - третя іпостась - “*Дух*”, не завжди був присутній саме “Він” з великої “*Д*”, а часто, дуже - <Він> від нечистого. А усвідомлюючи Всесвітню мікро і макро рівновагу, треба було б, напевне, і \його\ і про \нього\ писати з великої літери, якщо і не величати, однак респектувати, хочемо чи не хочемо - мусимо визнати, присутність зла в житті очевидніша, наявніша, аніж добра. Але питати, звідки воно? ... якимось боязко.

Страшно визнати, що нема “добра”, нема “зла”, навіть гармонії нема, для Абсолюту є - Рівновага. Творець не на вершині піраміди нашої світоглядної системи, а над нею. Щоб вижити, дано нам все (принаймні від природи), щоб жити - ще дана й присутність Духу.

Варто було людині лише задуматися - як запалили багаття. Воля, влада,... не завжди використовувалися на користь. Не спішіть чиркати сірниками. Чому? - нащо? - для чого? - як? - як бути?

..."він" думав про те, що, не дай Боже, один невправний рух - машину занесе в яр і "плакала Батьківщина". Дорога була справді погана, як дійсність, - без позначок, знаків, координат і всього того, що в Європі (західній) вважається за нормальне і необхідне. А ще до того мокрий лапатий сніг у листопаді. Він дратував, думалося чомусь, що на Різдво, на Новий рік його не буде. Може, й буде - не знаю, з досвіду, останні роки все неначе перевернулося. Листя... ще не напалавшись, замерзало і падало брунатно-зеленим, закостенілою веридоною. Рано холодало і довго так тягнулося, ожеледицею і нежитем, аж до пізньої весни. А сніг випадав якось не за календарем. От і тепер - ще лише листопад, а вже падає лапатий, мокрий сніг.

"я" скорше відчув, ніж втямив - до джерела "я-ми" сьогодні вже не доберемося. Було очевидно й зрозуміло - цей красивий, небезпечний сніг... від ..., що над - поза межею першої, ба, всіх осіб однини і множини. Одного бажання і впертості здолати (стихію) - замало.

+

Неправда, що "Альфа" належить тільки "вам" чи лише "їм". Альфа - як причастя, належить всім (а значить, і мені). Альфа - як сповідь, належить лише... "аль-фін-цям" (а значить, і мені). Альфа - як одкровення, провидіння, "Альфа - Омега" - належить посвяченим, кожному особно (а значить ...?) - тільки.

Ця теза, гадаю, не потребує додаткових пояснень, але з огляду на деякі події в нашому листопадовому снігопадінні, соціальні потрясіння... мушу бодай дешифру роз'яснити: а втім ... Одне...

З'ясування коренів нашої духовності (намагання їх з'ясувати) із площини іманентної (онтологія віри) переміщується, часто, в площину партейно-класову, кланову (яка віра, чий бог ліпші?).

Академічна (така далека вона від щоденних людських потреб і проблем, ніби існує лише десь, в штучних академіях) суперечка про те, яка віра справжня, яка наша, а яка чужа? - язичницька чи

християнська? - заслоняють, здається мені, суть і висувують на перший план форму (а якщо точніше - інтереси окремих груп, суб'єктів...). Сектантство, коли ватажок якогось племені, клану, партії оголошує себе пророком і починає "науково" доказувати, що якраз він прийшов просвітити і спасти народ (зрозуміло, за винагороду. Ну, а на словах ... та де там, що ви?...- великий альтруїст). Не знаю, чому наші предки тисячу років тому вирішили відмовитися від етнічно-традиційного способу поклоніння природі, язичницької форми сповідання і прийняли християнство. (Подібно до греків, котрі, треба зауважити, мали дуже структуроване суспільство, розроблений релігійний ритуал (язичницький), досягли значних видимих результатів у всіх сферах життя, проте, на певному етапі свого розвитку (в 4-ому столітті н.е.) визнали християнство як офіційну релігію держави, нації.) Чому так сталося? - дещо відомо з історії, богослов'я, психології, нам же, пере-

дусім, йдеться про нас, про наших предків, про нашу націю, про віру, зрозуміло, в контексті людства.

Побічно ще раз зауважу, що дану проблему умовно називаю “академічною”, позаяк звичайній людині такі суперечки, особливо на початковому етапі їх виникнення, не доступні, не зрозумілі, їй і діла до них немає. (Назви: “проста”, “звичайна” людина використовуємо також дуже умовно, оскільки вони дуже відносні, до того ж питання віри, сповідування стосуються всіх, без огляду на соціальний статус. Означення: “язичницька”, “християнська”, “православна”, “католицька”, “греко-католицька” і т.п. з’являлися в колах богословів, науковців, а вже потім вводилися в мову, в життя всіх верств населення, з усіма наслідками. Такий поділ: “духовний” - “світський” виглядає також децю дивним. Так, ніби служителі культу не живуть у світі, а вчені люди так ніби, конче невіруючі. Відоме прислів’я: “... не від світу сього” має, безперечно, смисл, але стосується не багатьох - (Одного), його присутність у

кожній людині передбачена й можлива, але форма прояву - незбагненна). Негідно вишукувати, домагатися партитулярних, соціальних дивідентів виходячи лише з етнічної, партійної, професійної належності.

Більшості людей, а в Україні це були землероби, йшлося, та, властиво, і йдеться, про тілесну і душевну рівновагу, про відповідність суспільного й особистого життя природним циклам екзистенційного ареалу, про релаксацію й регенерацію, про стосунки між людьми. Упорядкувати ж життя без чіткої світоглядної системи, без віровчення - марна справа. Якраз тому, здавалося б, "академічні суперечки", а стосуються всіх. Раніше чи пізніше кожна людина мусить знайти відповідність між суспільною і своєю системою цінностей.

Чому українці прийняли християнство? - напевне, це було не легко, "з огнем і мечем", однак це було не лише під тиском чи по дурості своїй, але керуючись внутрішньою потребою. Чогось їм не вистачало у

старій системі цінностей, щось їм відкрилося, засвітилось. У всякому разі нехтувати, зневажливо ставитись до вже тисячолітньої християнської культури в Україні - нерозумно, та й використовувати кон'юктурно - це ганебно.

Науковці- історики розказують людям, **як** було (відносно точно), богослови пояснюють **чому** так сталося (опираючись на Письмо і Предання, але й виходячи з конфесійних догм), політики намагаються створити ідеологію сучасності (турбуючись ніби за загал, загалом задовольняючи власні амбіції і бажання), але справа кожної людини - як жити, яким моральним кодексом керуватися.

Те, що Бог є, - істина незаперечна. І питання: "Є? чи нема?" навіть не потрібно ставити, ні на т.зв. академічному, ні на простому рівнях. Завжди йшлося про форму, про спосіб сповідання. Надана людині свобода привела до того, що люди придумали сотні різноманітних способів і форм сповідання. Ненавиджу

таку ідеологію, котра забирає у людей можливість і бажання шукати себе, Його, примушуючи шукати "їх".

Істина є апріорі. Але теологія не існує абстрактно, поза суспільством, поза людиною. Зв'язок між теологією і теософією здійснюється в обряді. Якраз на цьому "місточку" і ведуться, здається мені, безперервні перетягування. Воно й зрозуміло, адже все це відбувається в ноосфері, в суспільстві людей і від того, яка точка зору, який обряд набере більше прихильників залежить добробут їх проводирів і прихожан.

Українці, як етнос, мають багато проблем екзистенційного порядку, (зрештою, як і інші етноси), але одна із найістотніших - світоглядна. Думаю, наші предки зробили правильно, коли відмовилися від політеїзму і взяли за основу (точніше за вершину піраміди) світогляду монотеїстичну концепцію. Напевне, відчували позитиви такої світоглядної системи, але

чому вони так і не змогли створити таку суспільну інституцію, котра б об'єднувала увесь етнос (духовно і соціально), перетворила б його в націю, - не знаю. На жаль, навіть тепер, коли є вже і держава, і вже тисячолітня церква, але єдності немає, особливо духовної, (лише християнських конфесій декілька, а ще прихильники інакших форм сповідуння, правда, слава Богу, є терпіння, відносна толерантність, а значить, і надія.)

+

Ліс був темний, холодний, далекий і близький. Їх чекала ще дивна сповідь. Аж на світанні. На втомлену важку голову. А наразі ліпив мокрий, лапатий сніг. І якби це була казка, можна було б сказати щось красиве, загадкове ...

Ми напружено мовчали. ...”я” мовчав відчуттям обов'язку, потреби, бажання, джерела..., передчуттям недосяжності; “він” мовчав відчуттям примусу, безглуздості і безвиході нашого становища. Він не любив

село. Вже. Під шаром асфальту міської культури і безкультури вже важко було прорости травинці сентименту. Власне, село прекрасне, “*він*” розумів, але холод, болото, злидні, відсутність елементарних цивілізаційних зручностей..., а головне - консервативність. Імпонувала причетність до землі, сердила прив’язаність, закостенілість. Почали дратувати класики, що оспівували зиму, “крестьянина” тощо. Стало ясно - вони (класики), мабуть, не мерзли. А якщо траплялося таке після балу, “з бодуна” то відшмагавши кріпака, зігрівались. А на ранок - чарка, піднесена (кріпачкою) до ліжка.

У годину розпуки “*він*” не любив село. “Коли це все скінчиться?! - питає, - кого винесуть першим? - ”*тебе*”, чи все, що з тобою, з селом, пов’язане.”

...“*ти*” любив село.” Тішила і збуджувала сув’язь з ним (точніше - з нею: з матір’ю, з батьківщиною, з дівчиною ...з шелестом у садку).

Правдиву, але вже заполітизовану, заяложену фразу “Батьківщину не вибирають”, варто доповнити:

“*Батьківщина*” саме з маленької букви, але сутнісного значення, - *інтимна категорія*, це не професія, не фракція і навіть не держава (безперечно, що така інституція - держава - потрібна для упорядкування суспільного життя, однак є такі люди, не варто згадувати, які, прикриваючись гучними гаслами “інтересів держави”, ототожнюють поняття “*батьківщина*” з поняттям “*держава*” і ставляться до неї, як до сейфу з орденами, з пільговими індульгенціями, ведуть себе, як на полігоні, вважаючи її зоною лише своїх інтересів), *батьківщина* - це країна, не те щоб перевернутих дзеркал, але все-таки чудес; край, куточок у душі, рай душі, *paradiso, pars pro toto* раю у душі, Рай в душі - любов.

Ще кілька кілометрів - і ми в її епіцентрі. Але добратися до серцевини нікому не дано. Ми можемо повернутися, напитися з джерела дитинства (принаймні так нам здається), але збагнути суть, сіль землі ... - ? “Ви сіль землі, що буде, як сіль вивітриться?” - чомусь пригадалося в темному лісі, як підтвердження того, що суть не

в місці, а в людині.

Раптом машину занесло. Це “раптом”, власне, сталося не раптом. Ми його тупо чекали, хоч і намагалися не підкоритися байдужості і безнадії. Всі намагання розвернути автомобіль, щоб поїхати вперед або ж назад, не увінчалися успіхом. Пореду - до езотеричного кола - висока гора, і здолати її, в таку погоду, було не реально. Позаду залишилося холодне (ніби й не чуже, але й \уже\ не рідне, темне, в прямому смислі слова: неосвітлене, наприкінці 20-го сторіччя) місто. Я мимоволі перегортав у голові сторінки діару, щоб знайти адресу якогось родича або знайомого - марно. Двоюрідний, перший брат, як кажуть у нас, якого я, поїхавши в світи, дуже мало бачив, власне, раз, незадовго до темно-фіолетового дня його життя, - пішов з життя, не витримавши напруги й навантаження. Зрештою, навіть адреси його не знав, а ще вночі, без світла Товариш однополчанин, з котрим колись довелося мерзнути в бронемашині..., зашпори від спогадів залишилися, а товариш - ні, загинув нещодавно в якійсь

безглуздій автомобільній аварії. Зайти до когось незнайомого? - серед ночі ... чи приймуть прищельця, блудного (наприкінці 20-го століття). (Де ті часи коли, люди жили без замків, а на столі стояли хліб та сіль для подорожнього?)

Допомогли два ангели. Вони не з'явилися в триумфуючому, білосніжному лісі під заворожуючу мелодію органа. Це були два звичайні сільські юнаки, без крил. Воістину, воля Божа незбагненна. "Він", що час від часу дає нам самотійність і час для умовиводів... (наш шлях?..... і ми замалі?), залишає нас побути в першій особі однини і навіть самоти, в критичний момент з'являється без фанфар, без зайвих ренесансних, барокових аксесуарів, які так часто полюбляють зображувати малярі. "Милый мой", хто сказав?, що "*Він*" - може з'явитися лише у вигляді красивих, беркатих хлопчаків з гусячими крилами за плечима? Не було у них ні чарівного копія, ні сфери, ні німбів за головою ... лише ранці за плечима. Вони просто звичайним механічно-мускулярним спосо-

бом, впираючись, як люди, допомогли нам розвернути машину. Один, здається, навіть так - впізнав "я", та і "ти" йому був знайомий. Не було сумніву - Він був посланий адресно, саме мені, щоб "я-ти" - "ми" не замерзли так безглуздо на бездоріжжі, перед порогом вічності, в безвічність.

"Х" ще очікувало сумне зізнання байдужої жінки у невеселому трактирі.

Ми повернулися в недавно покинутий, темний районний центр, з надією на ранок, на сонце, на трактор, на вантажівки, котрі мали б розтопити, розбити, розчистити сніг (принаймні так хотілося думати, вірити) пробити дорогу.

- Заходьте до нас вечеряти, хлопці, - весело зустріла нас жвава молодиця, босорканя під сорок, у нічному шинку. Світла не було. На стінах висіли довжелезні тіні-примари від нерозпізнаваних відвідувачів, освітлених недогарком свічки.

- А хліб у вас є?

- Ні, нема. Але “якщо” будете пити, то ми “шось” придумаємо.

Виявляється, там, де колись була (гостинниця) готель, пам'ятаю її лише візуально: ніколи не доводилося там зупинятися, тепер зробили забігайлівку, “нічний бар” з цінами європейськими, зрозуміло, ну а WC - до вітру, звично. Поряд побудували отель з номерами “люкс”. Влаштувавшись з горем навіп у “люксі” (інакших, мовляв, немає, хоч звідусіль віяло пусткою), ми почалапали на імпровізований non stop ринок у пошуках хліба. Тут-таки поряд, зліва - базар, де продавали дрібну продукцію іноземного товаровиробника. Хліба там не було. Була горілка й ковбаса несертифікованого походження. Але в целофані, готова до вжитку. Про sex? - який секс? - жодних асоціацій. Ні про який - ні про живий, ні про безпечний думати не хотілося, навіть думати не хотілося. Правда, горілка лампочка - така, яку чіпляють на ялинку. Мабуть, місцевий підприємець якось “схімічив”, підключив її до якоїсь батарейки.

...“їх” було двоє: “він” та “я”, “Його”, здається, знову не було. Нас (знову) було поставлено перед випробуванням. Ми купили свічку. Сірників у “підприємців” не було. Feuerzeuge? Курці завжди мають при собі запальничку. (Їх егоїзм дивував і навіть дратував “я”, але в дорозі, в екстремальних умовах... незрозуміло, чому наш сусід збирався покинути курити? - так він заявив за годину перед тим, як збирався повіситися). Вогонь - це був порятунок. Запалили свічку і пішли шукати дорогу. Настав час на “поскачка”. Його двохсотграмовий, 40% вміст, я возив уже декілька років по Європі, на всяк випадок, як ліки. Зайшли у “люкс”, номер на двох. Кімната невелика, але місця достатньо, щоб розмістити два ліжка та ще деяке причадалля, здається, там був навіть холодильник (не працюючий), однак одне ліжко чомусь стояло поперек кімнати, зразу під стіною біля дверей так, що стирчало з-за стіни сантиметрів на 17-25 у дверному проході, заважаючи нормально зайти. Це вже не здивувало, добре, що стріха над головою, “до всього звикає людина”

- але з дитинства не можу зрозуміти?!... чому(?) Чому люди роблять перешкоди там, де їх не повинно бути? Чому ліжко загороджує вхід у двері, чому вікно не відчиняється або не зачиняється, чому “шкаф”, який мав би називатися шафа, поставлений поперек кімнати задом до входу, чому в корчмі нема туалету, чому цемент крадуть (потім монументи ідолам розвалюються), а в уряді казнокради, чому телефон мов-чи-чи-ть, а світло відключають, ... нема зарплати, нема того, нема сього..., чому так багато пільговиків, кому і за що, чому...?

- Розливай.

Помаленьку, до ранку холоду досить. У заздалегідь куплені у місцевих перекупщиків пластмасові стаканчики іноземного виробництва (одноразового вжитку). Третій був би зайвий. І “*він*”, і “*я*” хоті(в)ли посамотіти на самоті, та чорт штрикнув. Інакше й не могло бути, адже нас ще чекала відвертість. У “люксі” було незатишно і нетепло.

Хотілося хліба насущного. Згадавши ласкаві за-

просини “барменші”, ми спустилися в підземелля. Третій був зайвий. Але чим чорт не жартує? <ВІН>, ВЕЛЬЗЕВУЛ не спав, з’явився ніби зненацька, мовляв, завезе нас будь-куди (адже йому море по коліна), всі багатства світу обіцяв, але ... - наливай.

Скажи мені, друже, адже це не зненацька? Ця властивість характеру жевріє в нашому народі давно. Не сприймаючи ті чи інші правила суспільної поведінки, гри, ми (точніше, передовсім ті, що диктують решті населення, стверджують інакшу мораль, керуються інакшими правилами поведінки), робимо інакший ритуал. Те, що він інакший, ніби й не біда. Це навіть добре, кожний народ має мати свій ритуал, адже це зумовлене Творцем. Питання в тому, який; яким моральним кодексом має керуватися людина в своєму житті? Почекайте, поки що, з “Велесовою книгою”, з “Мага вірою”, з “пророками” і “лже”. Давай краще розберемося, хто буде платити. “Какая разница?” - такого не буває. Під поверховим епатажем ховається елементарна непорядність і підлість. Відки-

даючи “...не вкради”, “не вбий”, “люби ближнього свого”..., - (“ВИ”) хочете щоб “я” віддав життя за примарні гасла племінних ватажків? “Держава”, “ідея”, “нація”, “рід, родина..”, “уніформа”...? Гучно звучить, але де людина? - де сім’я? Хіба може бути нація без людини? Хіба може бути людина без віри? ...Ех, “Нема на світі України, Немає другого Дніпра, А ...”. У чому полягає пророцтво Т.Шевченка? Невже після “Дніпра” він хотів поставити крапку? Але ж не поставив!

Маніпуляції сучасних “ерудитів-інтелектуалів” з віровченнями, з “нравственностью” зводяться до того, що: ... зрештою, ви самі бачите до чого вони призводять. Та будь ти хоч “дідьком лисим”, не знаю, чи був Джіні двадцять третім, чи двадцять четвертим, чи Мага? - проповідником такого толку, чи навпаки, і взагалі чи було перед ним аж 22..., але коли ми разом сидимо за спільним столом, так будьмо ж порядні бодай в елементарних справах, не застосовуймо “приватний вуддизм”. Природа людини складна. Невичерпна криниця пізнання, але жінка ближ-

нього твого - табу. Чи “ти” вважаєш, що мораль язичника дозволяє все?

- Вибачайте, де тут туалет? Нема? Зрозуміло; до вітру. Ну, добре, чоловіки, а ви як? Як може бути “кафе” без санітарного вузла?

- Perfekt.

- Наливай. Здається, у німців це слово означає якийсь час, “perfektný” у словаків значить досконалий, відмінний, але що воно означає у наших романських сусідів і чому так називалася солодкувата цуйка? - не знаю. Сьогодні “**вони**” пили в минулому часі. Не знаю, чи є на світі такий народ, щоб так зневажав рідну мову. Чому ми так занедбали свою хату? “Чи є на світі люте зло, щоб у тій хаті не жило?” Знаєш, інколи мені здається, що всі наші негаразди передусім тому, що ми так не поважаємо рідну мову. Нігілізм до рідної мови деградує душу. Як ти думаєш, чому Л.Паваротті за все своє життя не заспівав жодної української пісні? Чому жодного разу українська красуня не була нагороджена титулом “Mis univers”? Чо-

му жодний український письменник не отримав Нобелівської премії? Є держави, в котрих більшість населення, корінна нація, має проблеми з т.зв. меншинами, тобто представниками інших національностей, які, виявляється, хочуть розмовляти рідною мовою, не заперечуючи державну. Але українці, здається, такої проблеми не мають, вони самі у себе вдома не хочуть розмовляти рідною мовою. Чому? (Чи може я помиляюся? - бодай би...).

- Я жінці, - він ребром долоні відсунув склянку від молодой дівки, - котрій менше років, як моєму синові, - не наливаю.

- Наний їй оранжаду.

Ще нема вісімнадцяти, а її вже, каже, чекає вдома дитина, каже, навіть чоловік. А вона за законом, виявляється, ще не несе відповідальності за свої вчинки. Хто винен, законодавці чи сидниці? Де закони, які б упорядковували суспільне життя так, щоб від повії до президента - все було врівноважене? Де храм, в якому можна було б почути Слово Боже рідною мовою?

- Я горілки не п'ю.

Друга була дебела, ще не стара, непогана жінка (шинкарка, друга чи третя - незрозуміло).

- Добре, принесіть, будь ласка, ще пляшку вина, для себе.

Раптом...

- Ви любили кого-небудь?

- Ні.

- А Вас..., любив хто-небудь?

- Ні.

Питання і ця байдужа, в'яла, тупо-однозначна, пряма, фрустрована, сумна відповідь самотньої жінки, в цьому зміюшнику містерій, в холодному нічному закапелку, пролунали як гострий вистріл у ліве вухо. Хотілося за-скавуліти від подиву й жаху. Вона так само байдуже пила червоне вино і, здавалося, була готова відповісти на будь-які запитання. Так можна зізнатися лише цілком сторонній людині, знаючи, що (він) вона ні на що не претендує, що взавтра, що взагалі його більше ніколи не

побачиш. Здається, вона не говорила так навіть з попом. А скільки таких, що не мають де висповідатися, бодай поговорити, щиро, попросту, по-рідному, без упереджень, страху ...; "я" відчув, що "він" питає її лишень на рівні кохання, бо ж неможливо питати про ту найсокровеннішу, найглибиннішу, найвсеосяжнішу, найсвітлішу, найбільшу, найліпшу, найближчу, найважливішу, найважчу, найдорожчу, найдужчу, найкращу, найсолодшу, найгіркішу, най... крихітнішу, найгучнішу, найтихішу, наймелодійнішу, найгармонійнішу, найполум'янішу, найсвятішу ... Любов - просто , в корчмі, серед ночі - в незнайомій жінки. Але навіть на рівні кохання, задоволення, втіхи - вона сказала ні. Вона, а ще працюючи на такій роботі, напевне, брала участь у статевому акті, але щоб це було з любов'ю - ні.

Ми ще раз заплатили за притулок, за вінегрет, за відвертість ... і приголомшено почалапали досипати клопоть ночі (в "люксі"). Здається, подали світло. Сонце зробило свою справу, по дорозі можна було їхати.

Мама чекала "його", вже без надії сподіваючись.

+

II

зелене жито зелене

хорошії гості у мене

зелене жито ще й овес

тут зібрався рід наш увесь

Ми зібралися навколо світового дерева, біля Храму. Часу було мало. Часу було досить - на дотик. Колись наші предки доторкалися душ своїх відійшлих пращурів, коли зеленіло жито. Згодом (в західній Європі) це свято перенесли на пору хризантем. Проте акт ініціації, посвяти, співпричетності може здійснюватись не конче відповідно до дати в календарі. Звичайно, зрозуміло, обряд - це дуже важливо. Його визначення, дотримування, рафінація ..., але коли ти в пустелі, в снігах, у водах, коли ти не книжник, не митник, навіть не рибалка ..., але перший, серед грішників, то як дотриматися канону,

догми? Де Храм?

Ми зібралися в Храмі. Всі жителі Всесвіту. Він поставлений так, що кожний може потрапити в епіцентр пройшовши через свою каплицю, свій Собор. Середина - коло, по діаметру - круглі (також в плані коло) каплиці, їх стільки, скільки віровчень, конфесій на світі (окрім, звичайно, канібалістичних). Кожний народ, кожна нація може прикрасити свій Собор відповідно до свого смаку, відповідно до Божого одкровення. Осереддя - символ Покрови - що всі під Богом ходимо - чисте небо, так, щоб проникало сонячне проміння, Божественна еманация. Тільки перебуваючи в центрі, у дотику вертикалі і горизонталі, можна щось збагнути, але ... "не можна Бога побачити і залишитися живим". Усередині середини, в центрі - вогонь і джерело - антиномії, символ суті і стихії життя. Вхід лише "на босу ногу", з чистою душею. А втім, всім. Мовчки, без гімнів і навіть без псалмів. У цьому колі, за чисницю до Суті - мовчки.

+

+

Коли бамкнула третя година пополудні, “він” допоміг “я” повернутися у дійсність. Треба було їхати, поки дорога не стугла.

На скрині (столі) стояла не Сура, не напій богів, не кров Сина, не амброзія, а звичайна сільська оковита (вода життя) - символ зустрічі й розлуки, напій насолоди й гіркоти, втіхи і журби, щастя і нещастя, дурман і ліки ... Ну, що ж: “Дай Бог не останню!”

+++

+++

Трокіп Колісник, "Кольорія", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

КОЛЬОРЕЯ

+

...кажуть, колись людина мала здатність, потребу і вміння спілкуватися з аурою квітки, з символом праобразу... - це відновлювало їй енергію, давало відчуття безсмертя, радості..., але знехтувала людина таким даром, в гордості своїй, і звернула свою потребу лише на задоволення...

розгнівався Творець на творіння своє і забрав у людини вміння, здатність - залишив по доброті своїй безмежній, а також на розсуд людини залишив можливість направляти потребу не лише на пошук тілесного задоволення, але й на пошук духовної наповненості...

з тих пір, лише у хвилини найвищої щирості, тільки у хвилини творчого акту - рівноваги, здат-

ності, потреби, вміння - гармонії тіла, душі і духу відкривається людині мить радості, щастя...

+

+ **кольорія**, колірея, *кольора*- кольорея, можна казати кольогра, кольорогра, коліра, корілля, кореля, кольорея, а також вживати у значенні назви музичного інструмента, але мистецтво володіння таким явищем є не лише грою, а синтезатором його вважати можна тільки умовно, - це поняття означає: **кольорія** - акт живописання, під час якого і в результаті - звучить музика кольорів (але тільки для того, хто здатний, має потребу і вміє творити й сприймати...).

...дивна, незбагненна, невловима відбувається річ: людина наносить фарби на полотно, намагається **втілити** кольори природи, при допомозі фарби втілити реальний колір предметів, людей, явищ... в усій його зумовленості, в той же час намагається показати специфічну красу фарби, живописець-колорист змінює фізико-оптичні властивості фарби, наносячи її то тонким шаром, то пастозним мазком, корпусно, то розтираючи на поверхні, то змішуючи фарбу з фарбою пензлем, мастихіном, валиком, пучками,... то розпилючи при допомозі якогось пристрою, то співставляючи фарби одну з одною ... і в резуль-

таті фарба перетворюється в - колір; поряд із втіленням у картині має відбуватися і “розвтілення”: перетворення отриманого при допомозі фарби кольору знову в фарбу, тому що фарба, втілююча реальний колір натури є ілюзія, і лише “преображена” фарба, є живописний колір - дійсна мова живописця, фарба перевтілюється з просто речовини для фарбування в кольорову поверхню, яка має в собі естетичні, навіть етичні якості... виражальні засоби самі собою ще не мають естетичної цінності, якщо вони відповідним чином не пов’язані між собою, не організовані, не підпорядковані вищій ідеї, свою повну естетичну змістовність вони отримують лише в системі зображення; ... взаємопроникнення кольорів, гра рефлексів, півтонів, вальорів, нюансів... переносять нас в імперію гармонії, мелодію почуттів... з профанум в сакрум...

+

*...мене втяглили холодні дощі**в липні, але най-**біль-**ше не ...**не те, що*

*не люблять мене,
але те, що
я втрачаю вчиння любови*

+

1

...налий мені чаю ... налиий мені чаю, будь ласка,

...звичайно, це жарт, що чай - це єдине, що гріє і тіло, і душу, але в кожному жарті, відомо, є частка гіперболи, правди, цвітинка тепла; гіпотетично, гіпопотамам бай-ду-же...дуже-ду-ж-е, дуже вже ми раділи, валячи "берлінський" мур, волаючи, надіючи...сь на, на..., а на що ми сподівалися? - що нам хтось хотів добра? - та аж так, щоб був здатний знехтувати своєю власною корисливістю? - раніше я любив..., (не перелий) ...любив готувати салат; привіз, навіть, з теплих країв насіння, адже треба добре насіння для доброго врожаю (чай, справжній, тут не росте, тому - не брав), ...редиска, помідори, огірки (про огірки - окрема мова, до "гіркого полину" вони родили тут

мішками, і мішки були натуральні з конопель, місцевого виробництва, тепер синтетичні...), навіть паприку можна виростити, правда, під целофаном, все під целофаном; так, ніби загинути від радіоактивних бомб ("гуманного") альянсу набагато цивілізованіше, зручніше, ліпше і навіть миліше, ніж від якоїсь там ("мирної") радіації, до того ж ніякого патріотизму, superman-ства..., а от, землі,... землі я не взяв,... і як її візьмеш? - (хіба що грудочку), ...для того, щоб..., щоб виростити, принаймні tercio¹ компонентів до салату, треба мати хоча б грудочку - (без знака оклику),... - (і соняшник?- чому на могилах не садять соняшники? - адже це так красиво, а ще помідори, редьку ... я не проти; але ж...) треба мати грудочку незбомбардованої землі, ... салат з олією, звичайно, смачніший, аніж з оцтом, ну але, prirodzene², в кожного свій смак, а ще, наприклад, багатьом подобається з майонезом (у цьому тубільці одностумніші, ніж на виборах), чомусь його, майонез, називають "tatarsky"³, невже його справжній

рецепт завезли сюди на низькорослих, швидких конях справжні татари, адже їх, здається, зупинили в Карпатах..., колись, (історія вчить)?- ...можливо, саме через ці гори тут випадає стільки дощу, трохи більше, ніж треба, а ранкові приземні, уїдливі (підлі) за-мор-р-р-розки в травні так заціпують цвіт на орісі, що восени він ледве вродить жменю; ...на пустирі я знайшов підходяще місце, розчистив, упорядкував, підживив, засадив у вчасно підготовлений ґрунт у відповідний час і виростив, - це були не просто овочі - твори мистецтва, але ... - --- -,,,-----.....---... - забрали землю.

2

...гич..., ото-ж...

...революції, експропріації, перевороти, приватизації, рештитуції, ...ююю, а де моє? - (я не кажу про попередньо-попередній режим (мені це і не вигідно: мої пращури, напевне, були не занадто маєтні), а що тут було ще до приходу "варварів"? - хто зна?), але тепер, після

другої світової, є ж якісь реєстри, плани ...; треба все вчасно й справно переписати на себе, щоб ніхто не зазіхав, не пригрів, а потім змінив закони..., поки зайти так не розмножилися, що і мені місця не буде; можливо, і ми звідкілясь прийшли? - та то вже ніхто не знає... немарно ж пророк вчить поважати пришельця, бо ж всі ми, мовляв, лише подорожні,... а й ні, я собі в себе вдома; пришельцям вона, земля, і не тре'..., а я собі на своїй землі хату поклав, а землю мені тато дав, а йому ...?, ну я про те і не думаю, так, чого доброго, скажу: "Беріть всі по куску, адже вона і ваша"-..., а я де подінуся?,- що мене буде тримати?,- мені ж краще думати, що це все моє, ... я ж коли сідаю в трактор - гулівудські каскадери роти б пороззявляли (тут майже скрізь пагорби, тому зорати город - це вам не на кольореї⁴ грати); ...а вона мені (жінка тобто) каже - не треба; те не треба, се не треба, косарку не ... і взагалі: все, що я придумую, вона з порога зразу і все заперечує, супроводжуючи багатоповерховими гіперепітетами, потім ... скільки треба потратити часу й

прилітає архангел, або ж ...?

...г-м, що я тут роблю?- “він” сидів у позі нероденівського мислителя, за стодолою ...

- чекаю!,

десятого; сиджу на буковому кобкові /буків тут багато/ з бука, зрізаного *Bosch*⁵-кою /тактико-технічні дані котрої можна взяти по зуби, в магазині на Головній № ..., не пам'ятаю/, потім порізаного на стоси, бруси (ломаки) десь метрів по ...ять в довжину; приволоченого з лісу (ліс теж колись був мій), точніше, привезеного разом з іншими на моє подвір'я (обійстя велике, місця досить, і ото аж ген по лісосмугу теж колись було моє; прийшли, ко...рти, забрали; тоді не казали: при-х-ва..., при-ва..., при-зир-а..., отож - коле-к-ти-візу-ва..; тепер, бачите?- пустир, нікому не треба, та і мені, ... ще чотири дні чекати ..., і роз-різ-а-ного на кобки, на котрому (одному із них) тепіра сиджу, ...сиджу, у позі і скоромно жду; звичайно, маю на собі сяке-таке рам'я, лахміття, адже ж не можна, ж абияк, просто так сидіти, як бронзовий мудрець французького

майстра, і чекати - пенсію!; -...і ніс, навіть не посвяченому спостерігачеві зраджує предмет бажання, між іншим, зверніть увагу: у того, роденівського, в профіль, ніс майже не виступає ... а., ет, зрештою, нащо він йому? - він же “мислитель!” ... а тут нормальний ёloveёesky⁶ шнобель, з повним хроматичним спектром кольорів, здебільшого з ухилом до фіолетуватих, лише не втямлю: СМҮК чи RGB⁷?, ...ланів колективних і не тільки, котрий чекає ...

...здавалося, тут, за маштальньою, “**він**” міг перетворитися в мідного “всадника”, аби лишень дочекатися свого. ...

...ну і посудіть: пенсія - моя? - моя, мо-я, -о-я,яяяяяяяя... .яяяя..я .яяяя .яяя-я! -я вам кажу; і чому, питається, я-..яяяяя-яяяяяяяяяя-нея,яяяя яяяя -мо - яя-я не можу її тра...ююю -ну-...ти, chapeš⁸, як хочу? - (маю на увазі пенсію), я; так ні! - левову частину опа (і чого це я їй маю казати: “будь ласка”?) - вона ж - моє, тобто - моя, toti⁹, власне кажучи, хочу сказати,... funduš¹⁰ - мій, а ...вона на ньому працює... і що

вона, вони... роблять? - Я копав, ... копав ... будь-якому фарарові можу показати: от - це мій дім, я його збудував на своїй parceli¹¹, правда, землю не я створив, ви, напевне, знаєте, а вони? - (маю на увазі інтелігентів, прошарок ... разом з нею))... собі за-бе-ре, а я що - гієна? - до ...юю..., ну до', не бу'; ви всі інтеле..., еруде..., індивіду-е, его..., его-...є, ... ет, - ...і так добре і так не плано";

...де тих вісім ночей? -

...(принаймні 8 ночей у нас було?- бо як інакше ми мали б 8 дітей?)- ...можливо, й правду кажуть, щось таке чув про ...ангела..., не знаю, в нас його не було, не пам'ятаю ..., а мо'...?- (я ж не завжди був п'яний, от і тепер, вже двадцять сім ...- тримаюсь; яке сьогодні?- 25?, 26-е - менше з тим, - тримаюсь!- і в ен-ц-и-к-л-о-п-е-д-і-ю Гіннеса не прусь, жодні статисти-дослідники-науковці-ал...міки не зафіксували такий феномен; переверніть усі інтернетові причілки - нема, мене там не знайдете, а я і до Гаагу не біжу, чекаю ... але прийде десяте ... шляк би всіх трафив, - три дні мої!

... ёо са боїш кеї сі камарат? (чого боїшся, якщо ти товариш?)

...та-а-к, був у мене камарат - Радко, три дні на героку¹² сидів, на цвинтарі, лишив, яму попросили викопати небіжчику ..., але акурат - десяте ... не знаю, хто її докопав ... а камарат, три доби мою робу стеріг, справжній друг, ну скажіть, є такі серед нашого племені?-... що-правда, Неро - ні ..., серед них, собак, теж добрі сволоти є..., але з мосту скакав (не боявся, як паршивий Тузік, рудий), кину, було якийсь патик, а він, шалений, вертикально з мосту (метрів ...ять до мутної хвилі) - шубовсь у воду, певне, було щось в ньому від вдачі *самтрапа* (кажуть, у Римі якийсь лютий був), цей теж, як тільки весна, так по кур...-ах; воно й не дивно що й сильні імперії від а-мор-алі розпадаються, розгніваються, розкладаються..., ...а може, він був?-

за спиною, а я не зміг повернутися?- і як я міг?-

адже... я кохав...?-

я з жінкою був один на один ...

подумаєш, тепер бурчить, а хто тепер не вурчить? - хто тепер задоволений? - ... "Розпни!" - репетували, а потім: "То је опо"¹³, ... що ж: "Ще так не було, щоб якимось не було," - думаєте, це сказав Макиавеллі? - Сократ, Платон, Арістотель? - гадаєте, що лише Леонардо (та я про нього, в-ва-жайте, наразі іба (лем) з мультфільму, люблю телевізор, почув) сидів над річкою, чи лишень Сідгарта? ...в кожного в житті є своя річечка,оце, бува, сиджу, зв'язую віник (в пі...-в-ниці, надворі душно), міркую: (переважно це буває в третій декаді місяця...) (*уровень воды подымается ..., hladina ...*), треба ж людям; екстреме..., екс-трими..., екс-пере...-н...-ти, простіше кажучи ...райно, відходи замітати);... маленька річечка, Свинка називається (поросятко, можна сказати), а скільки лиха людям інколи приносить - "свиня" (хай вибачать "зелені" партійці),

... про корабель мріяв, ... правда, в моїх байраках *корабельной роши* не було, та й як поміститися великому кораблю, хоча б вітрильнику, в такій маленькій річці? -

...піду нап'юсь чаю,-

... і хіба то чай був, все життя якийсь суп липовий, тобто зварений липовий цвіт; та хіба так робили наші предки,... до відкриття нового світу?-(кажуть, справжній чай -... до нас (старого світу) завезли якісь підприємливі корзари; добре, що вони його захопили, ну а цю гидоту - тютюн, краще б вони її були забули, або той вітрильник був потонув, так ні ж, з п'яти, здається, повернувся лише один (чи два?) і якраз з махоркою, та ще, кажуть, з французькою бацилою (чому з французькою?), ...ото потягну пару разів і додушує, і нащо воно мені?-

... та чай треба запарювати, лише заливши окропом, а не варити; і пити свіжий,... про каву вони розуміють, це вже так втовкмачили в голови і шлунки, що сприймається, як своє, забувши про своє (маю на увазі "чай" з малини, шипшини, калини, тобто з того, що росте вдома...), ну, а чай, що десь там називається ще *tea*, що привезли в одному трюмі з кавою (чи ні?-, а втім ...), теж треба вміло готувати, ...

що робити, що робити в селі? - корчма, махра, сварка, робота без кінця і краю - надо-ку-ку-чило!-...

...ех, якби мене були не зловили тоді під мостом, на кордоні, хіба б я оце сидів зараз біля Свинки? - може десь на березі Міссісіпі, в білих штанях, ... гавана в зубах, і ніхто б мені пенсію не крамсав, може (жінці з дітьми, а їх вже було як в жида кашкетів, довелось би самій газдувати, і так моє слово ніколи нічого не важило), може, й вислав би якусь копійчину, коли б заробив, там, кажуть, теж не всім лафа ...,

... якийсь час я працював у шахті, світа білого не бачив, а мріяв про ...Ат-лан-ти-ду /думаю, фікція якась наукообразна, але ж треба людям якось означати свої тужби/, а додому прийдеш - як у пісні ..."*бери шапку* ..." --- не пам'ятаю про любов...

...і, по правді кажучи (а може, не в усіх, ...напевне), чи це воно лише на перших порах? - жінка, законна дружина, ставиться до тебе з повагою, ну, не як до ..., поки нема дітей, а як тільки появиться - ти вже на друго-

му плані; на третьому ... п'ятому, сьомому ... над---цятому, - мудро, природний захистний рефлекс; чоловік, законний муж, заварняється в корчмі, а дітей хто годуватиме? - ...але ж... це наштотхнуло мене на думку, точніше, навіть не думку - лен відчуття якесь (не йдеться про наукове відкриття, щоб якісь “фройдисти” - “юнгісти” - “феміністи” не вп'ялися мені в барки, - невіглас, а й собі..): жінка в своїх вчинках керується, передовсім, інстинктами і почуттями, а чоловік - передовсім, почуттями і розумом; навмисне поки що не кажу про... про духовність; і в жодному разі це не означає, що якась стать розумніша а ргіогі (хоч вчені щось там кажуть про різну кількість клітин мозку: їм же треба з чогось жити; либонь, це в кожному конкретному екземплярі по-різному; не кажучи також про статеві розбіжності, це здається, ясно,... хоча бувають всякі перверзії; кажучи про сімейно-соціальну площину, не-зро-зу-міло, чому це питання віками вирішувалося якось одно-б-б-о-ко), все ж дивують мене напучування з Книги книг - легенда “про ребро”, наприк-

лад, невже люди не могли придумати інакшу легенду про першопочаток, або хоча б навпаки, скажімо; щось в цьому та є; в житті буває по-різному, але чомусь, коли жінка в своїх діях керується більше розумом і почуттями, то вона може досягти значних успіхів у суспільно-політичних іграх, в різних сферах життя, - але без сім'ї; або ж, коли чоловік залишається лише в площині інстинктів і почуттів, - він може бути добрим сім'янином, але мало коли може досягти більш-менш виразних успіхів у інших сферах життя, бувають щасливі винятки; ... хіба я так собі уявляв сімейне життя? - я думав сімейне життя - це коли прокидаєшся від поцілунків дружини, від бажання її пестити...

...два-д-цять-сім днів ані краплі (не без винятків), а три дні - піке! - хто дослідив? - скільки всіляких статистичних інституцій на світі? - ніхто не зафіксував, не з'ясував, ... їм тільки скандали подавай, з душком ... "моніки", "до-лі-ки"... і що воно таке: кло-ну-ван-ня? - може, й правду кажуть про непорочне зачаття? - ну, а що ж порочного в нашому народженні, раз нам так дано

репродукуватися? ...

...а кореспондентам - сенсації, як Тузіку (ще один пес був у мене) згори за камінцем бігти: лементує, гарчить, кусає ... думає *етимо*¹⁴ вхопив, хе-е... нам про що йдеться? - про рівновагу (наразі маю на увазі соціальну); гадаєте, соціально-економічну, політичну рівновагу знайти між сотнею вчених легше, ніж між сотнею, м'яко кажучи, не вчених? - (а скільки безкебетних?) - безперечно, освіта - це архіважливо, ...хто дає наказ: "Вбий!"? - ... з трибун, перед виборами, кричать, майже всі, "війна нікому не подобається", а хтось же підписує наказ? - ...до цієї пори, від згадки, ключицю тисне ремінь від кулемета; а хто мені його начепив? - ...нам давали кожний десятий патрон бойовий, ... і ми стріляли, (умовного противника) невимовно, один в одного,... за що? - кому потрібні такі ігри? - виявляється, ми були (відсотково) потенційні мерці... канцеляристам залишалося лише заповнити місце, в заздалегідь заготовленому бланку, прізвищем будь-кого з нас..., а коли нас викинули в зону - фальшивих набоїв вже

не було, ...кобра,... як знак питання стоїть в очах,... - в її очах не було страху, було запитання: “що ти тут робиш?” ...звичайно, можливо, я міг би протестувати, огризатись, воювати..., проти чогось, проти когось ..., але вже не кашляв би, ...там, за городом, де “камарат” стеріг мою твінку¹⁵, тому що вона пахла моїм потом і borovièkou¹⁶, вже ніхто не кашляє ... а я ж був молодий, хотів на острів снів, ...мене тоді не попали, я теж, мабуть, не попав, але нащо садити півонії і кидати на них бомби!?

...так, не “енштейн”, але ж і атомну бомбу я не сплотив... бувало, може, сму-т-но пам’ятаю, “в гречку”, не злоби, гітлеру, пізнання ради (гріх?- так, а судді хто?-...), але ж я не гвалтую півпланети своїми походеньками, ...звісно, навчені ліквідують одне одного цивілізованіше ,...

...хто на терезах глобальної рівноваги зважить і мою душу?-...

і кому про це сказати, з ким заспівати?-... та з такою сім’єю можна було б такий ансамбль, що там - хор

(змішаний) створити, вистачило би басів, баритонів, тенорів, альтів, сопрано, а дискантів ...; не всі, звичайно, мають абсолютний слух, але відносний; ... я до цієї пори не збагну, як акорд побудований, коли падає затула, ...терція, квінта? - коли, про те, що я кажу, можна сказати, що воно звучить мажорно, а коли мінорно? - ... на перших порах, мабуть, і модуляція була б недосконала... гетерофонно¹⁷, антифонно¹⁸, за каноном, ба, навіть алеаторично¹⁹, аби з душею;... знаменний²⁰, демественний²¹ спів і навіть акафіст²², а народну ... я не знаю, як звався *пропоста*²³ нашого роду, всі ми *риспостами*²⁴ і тільки мить нам дано заспівувати і як важливо її не проминути ... наразі, застольної (*бриндізі*) не почуєш ... лише *монодія*²⁵, *адетонація* (фальшивий? - нефальшивий? - спів...

...ну а з псами - кумедія: той - Радко, був метикуватий, але вже старий та кволий, а той - Тузік, молодий та безтолковий, мені треба було дати команду мудрішому, але вже повільнішому, той розбігався... в потрібному напрямку і таким робом давав команду дурнішому, але ще швид-

коногому... череда була під пильним доглядом, стадо перетворювалося в моножуйців, можна сказати: майже в скотоацію (якщо так можна сказати), дехто каже: - тоталітаризм, а як інакше? - як тільки попустиш - порозбігаються по кукурудзах, понажираються без тям, аж поздуваються... ну а я їм за такий непослух..., особливо дванадцятого ..., як притисниш - мучать: "сво-бо-ди нем-у-у-у-а!" - як їх організувати? ... поки розставляю все на місця - аж гульк - десяте ... приходжу через три дні - суцільна анархія, навіть стражі валяються (Радко - ні, той за газду у вогонь і в воду, в пекло і в корчму), ну і доводиться показувати, хто тут господар... раз одна тільна навіть образилася, втекла; кілька днів по байраках шукали, аж вона спокійно - корова - виходить собі з тирників, а за нею телятко - просто диво, та ще більше було наше здивування, коли мої "камарати" знайшли в кущах ще одне теля, також живе й здорове, вся трійка була, можна сказати, щаслива - ідилія, але як збагнути нам коров'яче щастя, коли ми не можемо зрозуміти суть

людського?

...я не дуже схильний прислуховуватися до всяких сектантсько-сепаратистсько-волюнтаристсько-екстремістсько-... гасел, всіляких: “пророків”, “ворожбитів”, “спасителів”...; про “кінець світу”, “знаки зодіаку”, “економічні чуда”, “карнації - реінкарнації”, етсітера, етсітера ...а все ж інколи мені здається, що щось та вже було (і зі мною):

...“**він**” сидів, як самотній у пустелі ...

...сиджу на баштані (а тут кавуни не ростуть), не знаю коли це було, в якому житті, і не як турист, а так, ніби в себе вдома, на своїй землі..., в буді, солома пахне, сонце в зеніті - благодать - (мене, здається, туди посадили після стички з коброю в чужій пустелі...), і який з мене сторож? - я вирощуючи й дарувати хотів; то діти придуть, то вдова, і де вони могли інакше взяти, за трудовень, за облігацію... (нам (вони) завжди за нашу працю якісь папірці підсовували), не купиш, як за індульгенцію щастя,-

я не хочу царства небесного за індульгенцію,

...а воно ж на наших (деекспропрійованих) полях росло, ...частував, атож, ... звісно, посіпаки могли причепитися, посадити, і посадили були, і молоду дружину (дружину за сніп), правда, ненадовго, але ж за що наруга така? - "розкрадання державного маєтку!", "§", зрозуміло, ті, що годуються із спецкорита, а то за будь-яких режимів, не потребують носити вузликом, щоб з голоду не вмерти, не потребують дозволи, візи, ліцензії ... недаром кажуть: "нема гірших ворогів держави, як політики", а нашу, селянську працю хто коли по правді оцінив? - ...не втямлю, як же ж воно так? - Бог дав нам таку родючу землю: поля, сади, багаті надра ...пшениці, кавуни, соняшники - символи сонця, а ми ледве-ледве кінці з кінцями зводимо, ... хто її тільки не толочив, цю нашу землю? - і нас на ній гвалтував, але, здається мені, перш за все і найбільше - свої. ...ніби всілякі реформи були, знаходилися всякі "спасителі", "новатори", "перестройщики" ... - а бідний завжди залишався найбіднішим; - воістину: чого

бідне? - бо дурне, чого дурне? - бо бідне.

...роблю, було, вряди-годи “козячу ніжку” (не в буді соломняній, звичайно), самокрутка така із самосаду: розітреш у руках висушене листя тютюну, насиплеш на газетку чи якийсь гинший папір, бажано без картинок, скрутиш, поплюєш, щоб зліпилося, і зігнеш у вигляді коліна; вистачить смалити й бухикати до вечора, решту газети позгинаєш, пружок нігтем великого пальця притиснеш і порозриваєш на ленти відповідної величини, про запас, а між тим і загляну - що ж там *воно* пише? - інформація тенденційна, звичайно, в залежності від режиму; читака з мене був не вельми (ще б пак - віковичний екзиль; нам дозволяли вчитися стільки і в такій мірі, щоб ми могли обслуговувати їхні потреби й забаганки, зрозуміло, з тотальним анальфабетом - важко), а все ж... виявляється: все, що було на поверхні, давно зібрано, як дині на городі ...

...давно канули літа, коли виснажену землю землянин (селянин, а такими, напевне, були мої пращури, за законом карми інакше і не могло бути, а мо'...) міг

просто кинути і перейти на іншу ділянку (місця було доста, і поживних речовин у природі, і самок, і якого чорта вони воювали? - не розумію), викорчувати ділянку в лісі, а чи зайняти вільну в степу ... було де господарювати екстенсивно, але суспільно-економічні обставини швидко притисли нас, та так, що клаптик землі (власної) став марою, сновидінням..., обмеження земельних угідь (збільшення населення) примушувало приймати нові й нові правово-нормативні кодекси користування землею, природними ресурсами,... двопілля перейшло в трипілля, використання тяглової сили тварин, підживлення ґрунту, оволодіння орними знаряддями ...кроки поступу (не кажу про війни та лихоліття), але мало що змінилося за тисячоліття хліборобства на наших землях (маю на увазі у ставленні до нас, і нас до землі), хіба що ми опинялися то по цю сторону гір, рік... то по ту, то в рамках однієї соціально-політичної, державної структури, то іншої..., але завжди нам треба було важко працювати;...

...весною, восени - сверблять руки до плуга (це

ще до сторожування), я був їздовий; тому привези, тому відвези ..., подобалася мені всяка сільськогосподарська робота, але найбільше я любив орати землю ... часи були післявоєнні, голодні... натрудишся, до хати зайдеш, а на столі - горілка та цибуля.., про яку вже там *кольорею*?-

...ми чомусь завжди жили в стані війни - гарячої, холодної, але майже ніколи не в злагоді, майже ніколи в щасті ... інколи, коли, ще тоді маленькі діти, приносили мені (на баштан) обід, старанно приготовлений дружиною, і я знав, що вона мене чекає ...господиня вона добра; яка сучасна феміністка-емансипантка пече кожную неділю пироги?- діти завжди були доглянуті; а ще коли в хаті звучала пісня ... а пісня, ... в пісні, в справжній пісні є щось таке, що реінкарнує, що воскресає нас ще в цім житті, відкриває нам царство небесне ще в дану мить... - я відчував Едем, на землі... можливо, тоді й прийшла мені в голову думка про *райдужну півонію*...

...звичайно, жнива, хто не любить жнива?- пора врожаю, результату, але я люблю ораницю - тому що в ній

є надія...

“...на початку було Слово ...” - для мене це було - “рілля”... я знаю, що без землі не було б оранки, а без Слова не було б землі ..., але Слово я пізнавав, воно відкривалося мені в скибі, в ралі, в релі, в леміші, в череслі, в пантеїстичній думі, в літургії кольору, звуку, запаху, в онтології землі ... я лягав на свіжозорану землю і відчував клеті..., коли наставав час гармонії відносно космічної рівноваги - ми лягали на землю з жінкою, земля приймала нас як єдине ціле, відбувався незбагнений акт зачаття... (образно, символічно йому подібний лише творчий акт - кольорея);

...цього разу я прийшов у цей світ, коли люди вже мали плуга, вчені ніяк не з'ясують, хто і де його придумав, я ж думаю... згідно з легендою - нам кинули його боги, разом з ярмом та стрілами ...і де це могло статися, як не на найродючіших землях?- ...плуг добре перевертає землю, чи “в розвал”, чи “в склад”, потім драпаком і бородами треба порозбивати скиби, розгромити грудки так,

щоб насіння впало в добре підготовлену ниву, бо лише те насіння зросте, що впаде в добрий ґрунт ... а ралом було пореш, пореш ту землю і вздовж і впоперек (безполозовим, полозовим, з полицею, з двома полицями, соха у нас була не дуже поширена - чорнозем, то на піщаних ґрунтах...), намордуєшся, а врожай низький...

...ой, а ще до того: виберемо було ділянку, що ще первісним лісом заросла, кам'яною (згодом мідною, залізною) сокирою кору на кожному дереві, на визначеній ділянці, на рівні росту поздираємо ..., а самі на полювання..., коли дерева посохнуть - підпалимо їх смолоскипами із священного капища; дуже мені подобався при цьому - спів..., одягнутися не було в що, дівчата лише у вінках та травах..., але пісня була ... потім шпортаємо палицею-копалкою (мотикою, лопатою...), спочатку лише на городах біля житла, згодом - далі, екстенсивно далі, місця було доста... поки навчилися врівноважувати всі первні хліборобсько-скотарського циклу: відповідність пори, способу, технічні засоби, тяглова сила; злаки, клімат... пройшли

тисячоліття, а робити доводилося завжди багато і важко ... попервах все більше на богів сподівалися, але чомусь, навіть коли інтенсивний спосіб обробітку землі приносив кращі, багатші результати - жити було чомусь все одно важко, часом навіть нестерпно... чи тому, що ми забули про рідний ритуал? - чи тому, що часті зміни суспільних відносин ділили людей на бідних і маєтних ... чомусь навіть розумніші серед нас придумували такі правила гри, що порядна людина не могла бути багатою - не знаю, я завжди був ближче до землі (тобто, на найнижчому щаблі суспільної драбини), ближче до карію (до ядра)...

...але коли був змушений працювати носієм меблів у місті - контакт з землею обірвався ... то вже була не творчість: відчужена від основи людина - не творець; спорадичний, окрім зарплати, калим все частіше приводив до корчми, з таким капіталом і так нічого не почнеш,... лише зрідка з'являлася мрія, десь глибоко жевріла згадка про **лабораторію** ... не давала (інколи) спати печаль, (алкоголь не помагав) ... навіть коли повернувся

на поле, вже в іншому місті (а може, навіть в другому житті), вже в якості пастуха... (чужої череди) ...

...ну, якщо вже не версальський ..., то хоч би не великий, де можна було б душу відвести ... ви думаєте чого люди п'ють? - (є, мабуть, і хворі, то інша капітола, але) - художники не п'ють від скупості - митці п'ють від туги, художники не п'ють ...

...кажуть, є такі люди, які чують мелодію кольорів; вона звучить під час малювання, під час акту живописання, який називається "кольорєя" - це коли фарба в процесі нанесення її на полотно, чи інакшу основу, на якомусь незбагненному рівні перетворюється в колір, - з фізичної речовини в спиритичну еманцію; ...кажуть, вона, мелодія кольорів, чутна і глядачам (якщо митець зумів її зіграти гармонійно, відповідно до ідеї, осмислення і переживання, то і глядач може підвестися на рівень її сприйняття), але для цього треба добре чути, бачити і відчувати, це також залежить від його, глядача, етично-естети-

чних якостей; я не дальтонік, проте мушу признатися - нічого такого не бачу чи, власне, не чую, тепер і не знаю, як сказати ... /навіть коли мені доводилося щось фарбувати/, ...кажуть, що найбільш підходящий по духу (аналогічно музичному твору) спосіб живописання для такого акту творення є експресіо, імпресіо..., не заперечуючи, навпаки - використовуючи виразальні можливості й інакших прийомів, тим більше, що під кінець 20-го століття в образотворчому мистецтві, конкретно в малярстві, стали відсутні якісь однозначно виражені стилі і майже відсутній (на офіційних виставках) живопис в тк.зв. позитивно-класично-традиційному смислі; художники стали використовувати широкий діапазон можливостей різних манер, різні способи нанесення фарби, а також нові технології і нові фарби заради індивідуальних форм виразності, заради власної манери письма ... і стається так, що фарба використовується не як компонент кольорії, матеріал, з якого живописець

творює літургію кольорів, а як доповнення до проекту (перформенсу, інсталяції ...), без сумніву, це також суттєва мистецька площина з широким полем діяльності, можливостями активнішого впливу на глядача, от лише майстрам інтимного живопису, очевидно, залишається сподіватися, що “дирижаблі інсталяцій”, монстри дорогих реклам, проектів, (мистецтво перетворилося в забаву для багатих), не затулять небосхил мистецтва тотально; а кажучи про кольорею, гадаю, що є ще десть така, процес творення якої є сповідь і одкровення, а сприйняття - причастя і відкриття; ...адже, кажучи узагальнено, кольорією можна назвати будь-який процес маніпуляції з фарбами, сучасні графіті, наприклад (це також кольорея, буває навіть цікава, з точки зору ремесла), однак такий прояв геттного самоствердження не можна назвати інтимною кольореєю, позаяк воно заздалегідь ігнорує почуття потенційного (не добровільного) глядача, деструктивно діє на його психіку,

намагається узалежнити його від екстремних амбіцій тих, хто їх робить (вульгарна зверхність - це не щирість, зрештою, може бути і щиро, але тим паче - эле); воно і не дивно, адже живописець, подібно до інших членів суспільства, із келійного образотворця перетворився в "артшоумена", що десь, на офіційних виставках, намагається шокувати глядача, вчепитися йому в пейси, протягнути по лабіринтах своїх амбіцій, а на периферіях це мавпують (не диво, адже справжній живопис не цінується, власне, яка сумлінна праця адекватно оцінена? - якщо вартість житла така, що людина наперед знає, що таку суму неможливо заробити навіть за три життя, то про яку сумлінність можна говорити? - думаю: до тих пір, поки кваліфікована праця порядної людини не буде адекватно оцінена - толку не буде; не допоможуть жодні постанови, зрозуміло, що це зрозуміло і тим, від кого залежать правила суспільної гри, а раз вони такі - значить, комусь це вигідно).

...і, правду кажучи, хто його знає, що є справжній живопис? - при певній можливості й нагоді і я міг би шокувати шановне снобство, скаж-ж-імо, півмільйоном кольорових віників, але ж де стільки прутиків взяти, фарби та часу... і нащо? - ...коли я сплів сонце, точніше, символ Сонця - це, виявляється, нікому не потрібно... - нащо ant-lageru²⁶ кольоровий віник? - ...мені також (якщо чесно) байдуже, яка кольорова пляма висить на стіні, в шинку, ... і щось я не бачив, принаймні у нас, щоб черги стояли в музеї чи на вернісаж... все плачуть, що грошей немає, а пройдяться по ресторанах і корчмах під вечір - повно; і коли це було, щоб мистецтво на злиднях трималося? - де еліта? ..., а щодо малювання, як на мене, - хто може намалювати мою лучку так, щоб мені хотілося поборікатися з камратом? - ... можливо, завдання кольореї, образотворчого мистецтва і в чомусь іншому? - раз я щось таке невловиме, здається, відчув: зняли (молоді газди) мій портрет зі стіни (точніше кажучи, там був лише начерк олівцем, з мене, воно не фотографія, але було подібне, я не знаю,

наскільки то було досконало, але думаю - щиро; здається, мені байдуже, але вмерла ще одна в мені клітина, ... все думав, зайду в музей (кажуть, то цвинтар, гербарарій минулих кольорей, кажуть, дух залишається..., правда, не в усіх, тільки у тих, в котрих щирість - як аксіома) ... все не знайшов часу, навіть після того, коли ми розчісували корови, ми робили це коли-не-коли, і було це приємно, приємно дивитися на красиво розчесану корову, з мальвою на розі, ... до речі, про квіти:

і наді мною не раз глузували, мовляв, нащо вирощувати квіти, та ще в лабораторії, коли навколо так багато польових, диких ... справді, що їм відповісти? - неофарисеї цитатами жонглюють, ...я щось намагався пояснити - справа не в тому, щоб виростити оберемок руж у лютому і скоренько продати, а вони пов'януть, не діставшись адресата, - хочу випестувати таку, щоб випромінювала досконалість (...троянда хоч і прекрасна, але колючата, мені ближче до душі півонія); ... я хотів виростити її не лише різнокольорову - райдужну, я хотів, щоб

райдуга, як аура, як веселка ясала над кожною квіточкою ...щоб їхні запахи супроводжували нас у найпотаємніші миті життя, щоб відкривала вона свою тайну тільки тим ...

...скопив грошенята (адже я не завжди і не все пропивав), думав, куплю ділянку, збудую собі “кришталевий палац”, найкращий у світі, найрідніший... .. (тут доречно пригадати, що мені як члену клубу “*а-хромато - клуня*”, тобто, за статутом, передбачалось, що вона буде хроматична, така організація, в якій толеруватимуться різні, не тільки *грізайль* - повний спектр, світоглядні позиції, зокрема мистецькі, не канібалістичні, і що кожний член “клуні” матиме можливість користуватися образотворчим реманентом, буде мати своє робоче місце, центр концентрації, медитації, матеріалізації емпіричних і духовних досліджень, творчих розумінь і відчуттів ... можливо, тому в назві такої творчої, громадської організації (а такою вона, здається, власне, мала б бути, а не додатком до політиканських структур, амбіціозних “предаторів”...), префікс “а” був позірно відділений дефі-

сом від кореня, що нібито допускало можливість колористичної аберації в значенні різнобарв'я, творчої конфронтації в значенні порівняння, збагачення, пізнання ..., однак інертний, посттоталітарний менталітет периферійних "вождів", коли в мистецтві керуються не мистецькими - етично-естетичними критеріями, а диктаторсько-партійно-класовою, клановою... ідеологією, їх патологічний егоцентризм часто призводить до соціальних, моральних порушень, а не до творчої комунікації, або хоча б до спільного захисту професійних, суспільних інтересів всіх членів спілки;...), так от: надали (за законом, але не без проблем) і мені місце, "курінь в клуні", де я міг якийсь час працювати над своїми задумами, композиціями..., та це тривало недовго, лихо не спало, підстерігало ...

...я ще повертався туди, інколи, щоб на самоті почути мелодію пелюсток, трансформовану в колір, але какофонія навколишньої метушні так перешкоджала, що треба було докладати багато зусиль, щоб почути *тріоль* ... рубці свербіли, рани хоч і загоїлися, але залишилися рана-

ми... треба було уникати nepřиятелів *кольореї*, поганого клімату..., а спілкування з добрими людьми підтримувало, гріло;

...тим часом гроші зжерла інфляція - прийшла бендюжина-лахондра неждано, ніби з-за рогу, в широкій, строкатій, з розрізом по стегну, майже до чор-чор-ой-ної ружі, сукні і ... абсорбувала все до гроша, як орган тіла, як банан, як все, що може проковтнути чорна дірка... обікляли не тільки мене, але мені від цього не легше, навпаки - ... кому потрібні шляхетні троянди у смутні, стихійних переворотів, часи? -... мрія про "чарівну майстерню" знову пропала безвісти, її не вбило остаточно, але вона десь зникла...

...почав садити квіти скрізь, де міг притулитися, недосконалі, але квіти; інколи продавав (гріх?) - а як інакше вижити? - (а дітям на хліб і забаву...)...

...раз скрута так скрутила, що мусів продати ще лабораторний екземпляр., либонь, це було ще взимку, чи ранньої весни, коти завзято м'явкали, ... змайстрував для

неї нішу з целофану (холод ж бо ще притискав) і запалив для неї свічку - чарівне було видовище, незвичайне, не була це вже півонія незвичайна, мар'їн корінь (раеопіа апопала), її незвичайність проявлялася, перш за все, в тому, що вона була вишукано пишна, не криваво-червона, а ніжно-рожева, колористично ніжна.., це вже був прототип райдужної півонії, не ідеал, але над нею вже з'являлося ледь вловиме райдужне сяйво, яке можна було побачити при певному стані душі і тіла..., став я на перехресті (холод ще притискав)... аж тут зупиняється якесь не то аеро-, не то авто-техночудо, а з нього виходить - вся в хутрах, під ним без... мережива, стрічки, мережива... ох і вік цей ХХ-й - sexі, ...було всякого у віках: содоми, гоморри, вавілоні, блудниці... але такого естетства в статевій сфері, мабуть, що не було..., адже лише на початку 20-го люди придумали *rodpersenku*²⁷, а трошки раніше - труси.., звичайно, такий дизайн ще не є запорукою моральності ..., в людині мало би бути все красиве й цінне (не лише спідня білизна), ... глянули вони

(разом з нею - кавалер, маєтний, певно, в пару, і т.д.) на квітку - беремо; почувши ціну, почали мнятися - дорого, мовляв,... за таку ціну можна купити кілька пластмасових, або ж півторби гуми, антикон-... (чи ні?) - ну, але “якщо киця хоче - “поможемо” вам, купимо, щоб ви не замерзли...” ... взявши “алмужну”²⁸, я прожогом в корчму; сто грам “сталінові сльози” (теж хтось назву горілки придумав, втім, заради зиску - ні стида ні совісті) - зігрівся трохи, а в голові фраза точить: “...поможемо вам”; - що вони мали на увазі? - цікаво, коли вони йдуть до лікаря, до попа, до ремісника ... вони теж вважають, що допомагають йому? - своїми хворобами, потребами... чому вони вважають, що те все їм потрібно, але краса, мистецтво ... (хіба що лише як забава), дивні люди ці сучасні “добродії”...

...*пиду нап'юсь чаю*, ... всі квіти, які мені вдалось виростити десь на узбіччях цивілізації, були дуже недосконалі, але щирі.

...я втомився від байок про те, як важко, мовляв,

жилося садівникам (тим, хто творив *кольорею*) у всі часи, найбільше про це розглагольствують ті, хто за годину з якоюсь шльондрою дасть 100000(ум.од.), а образ прообразу не купить; хто перетворив своє житло в склад споживацької апаратури, завалив його непотрібним начинням чужого виробництва; сідниці обшмалюють на заморських штучних пляжах, за рахунок соплемяників, за профспілкові, партійні, кланові..., за проституцію тілесну і душевну... (мені чомусь ніякі відпустки ніколи не оплачувалися, навіть коли надої молока були високі, корови добре доглянуті, або ж коли я працював на інших роботах (в іншому житті) мені завжди за все треба було платити самому, ані я, ані моя родина не мали ніяких пільг, більше того, нам не платили навіть за роботу, не давали можливості працювати, забирали останнє...) ті, для кого мистецтвом є лише те, як збагатитися, незважаючи на засоби; ... - так, ніби не було часів, коли митець був шанованою в суспільстві людиною, тому що творчість була жаданою панною, тому, мабуть, що менше було естетичних імпотентів, а-етичних

“естетів”, офіційних мистців-функціонерів, духовних євнухів..., а втім, коли їх не було?- доводиться визнати, що періодичні соціальні потрясіння, які в т.зв. науковій літературі називають еволюціями, революціями, переворотами, катаклізмами чи просто..., а класики революційних теорій цей момент в розвитку суспільства означають як такий, коли “низи не можуть терпіти”, а верхи позажиралися ... - приносять зміни і нам, т.зв. простим людям... бувають періоди, коли і нам дихається легше, принаймні мінімум маємо, от і я хату поклав, але “лабораторію”?- навіть те приміщення, в котрому я міг працювати (як член клубу “а-хроматична клуня”) - сточили терміти ...; - померла ще одна в мені клітина.

...холодні дощі в липні нищать нашу намагу, зусилля... майбутній урожай і наше сім'я ..; вода невможно виходила з берегів, затоплювала городи, сади, хати ... люди безсило стояли на мосту і чекали...,

“він” сидів..., біля мосту, як “чоловік з країни Ур ...” і його вже не дивувала жінка, що прийшла майже голо-

вуза..., тобто на ній був якийсь синтетичний, прозорий халатик... між розщипненими полами було видно, як все на ній поплило, як їй байдуже ... - нещастя притуплює в людині людське..., ще один чоловік, в пару їй, прийшов з граблями, він мав їх аж трое, це викликало іронічний сміх - як можна громадити воду? - але сміх дуже швидко минув, коли треба було виловлювати трупи, граблі знадобилися ... стихія все ніяк не могла увійти у свої береги і ... - тут прилетіла ракета - їй, крилатій бомбі!- все одно, хто праведний, а хто неправедний, їй головне - потрафити в ціль: вона зруйнувала мости, заводи, житла ... вела себе "цивілізовано" - всіх, кого не ліквідувала - позначила: зробила в наших душах пробоїну, отвір, (невидимий) протяг страху, непевності, злоби, байдужості... "інопланетяни", що постійно досліджують нас як унікальний космічний феномен, не можуть надивуватися - як ми так живемо?- що ми за субстанція?- але здається "йому" - вони самі наскрізь перфоровані...

... якби у мене була оранжерея ..., а так, щоб душу

відвести, шукаю, інколи, губи, гриби, маю на увазі; ото як є такі люди, що едельвейс шукають, так я “баранячу голову”,... у нас це щось, як велику рибу в океані зловити ... не знаю, як вона називається полатині, але коли знайду - навіть шкода зрізати, часто залишаю ... через пару днів прийду - а її вже хтось зграбав ... на другий раз стаю обачніший, адже ж і я маю мати нагороду за свої пошуки ... опеньки, курчата (лисички), і навіть гриб білий - то не нагорода - то плата, а сиріжки - я просто кидаю на тепшу, перед тим обтрусивши сміття, підсмажую, солю і ... - сатанинська страва, а мені подобається.

...раз мене лікувати заходилися, вони чомусь завжди ліпше знали, що мені треба, навіть те, що стосується тільки мене; такі привітні, очі як у “барбі”, в уніформах, і мені видали, чомусь з занадто довгими рукавами, почали мене пілюльками начиняти; занесли мене до категорії ноториків,... і тут їхня наука скрахувала - я виявився нетиповим, таким, до якого важко причепити заздалегідь заготовлений ярлик; думали, через пару днів почну скиг-

лити, підлизуватися, персонал психушки підплачувати... а я як верблюд: є - п'ю, нема - не п'ю; так і не змогли з'ясувати мою ахіллесову, і хто його зна', в чому слабкість і сила людини? - ...кажуть, монахи - такі вже святі, такі святі, а й ті, буває, бісяться, а я ж не на шпіона вчився, щоб за будь-яких обставин триматися - 27 тримаюсь, але три дні ... і сам не знаю, з якого боку такий унікум проаналізувати.

...коли мої помічники-камарати було позавертають корови і на якийсь час знову встановиться відносний порядок, я, бувало, роблю пужално, корбачик чи сопілку й думаю: "а звук має колір?" - якого кольору, скажімо, "лябе-моль", "до-дієз", баркарола? - смарагдового? - ...втім,

... і якби я навіть мав лабораторію з освітленістю в 45-50 люксів, склав би атлас ахроматичного ряду з більше ніж 30-ти градацій, а хроматичного в 2501; ... зміг удосконалити свій поріг чуття кольору так, щоб міг відтворювати найтонші ступені яскравості, і якби досягнув всі: математичне, фізичне, хімічне, фізіологічне, психологічне... вчення про колір, міг створити класифікацію різних

типів кольорової гармонії (ізохромія, хомеохромія, мерохромія, пойкілохромія - простіше кажучи: композиція в одному кольоровому тоні, композиція в межах малого інтервалу, композиція, де кольори підпорядковані одному основному кольору, композиція з великою різноманітністю кольорів, а ще - полярна, побудована на протиставленні двох основних кольорів, і трикольорова, поставлена на протиставленні трьох основних...), і якби досяг рівня чуття кольору як емоційно-естетичної категорії (відомо, що відчуває колір навіть корова, сприйняття кольору зумовлене більш складними закономірностями психологічного порядку, але “чути” колір як духовне поняття - може тільки людина, “над-людина”)... і навіть коли б надав кольору просторово-фактурних якостей і при цьому не втратив красу й гармонію чистих кольорів, збагативши їх вальорами, відтінками... зумів так організувати колір, щоб з категорії формальної він перетворився в гармонійну кольорову композицію відповідно до логіки і суті образотворення..., і (нарешті) збагнув, у чому суть живопису,

міг проникнути в душу її - колорит; і навіть коли б я міг відтворити в кольорі всі звуки, створити “райдушну півонію” так, щоб звучала кольорея ..., а любові не мав...

+

*... хочу вірити,
що буду ліпший, якщо буду, а якщо був? - (чи мало є теорій), то хочу
вірити, що був не злий (не мусульманин, не язичник, не буддист, не
християнин справжній і ще мільйон всяких не і ні);*

*хочу вірити,
що дні,
мої, що були і що будуть, - непорожні ..., не вірився, що так
життя минцло - неповно, негаразд, безглуздо ...*

я хочу вірити ...

+

... нап'юсь, піду... ...я не знаю, куди летять лелеки... (щось сьогодні вночі ко-лolo в серце, не знаю чи дочекаюсь..., камарат на могилі не сяде..., ніхто калину не посадить ...), але коли вони кур-личуть, так журно, журно, журно, - я забуваю навіть про десять, про десяте число кожного місяця, ...року Божого, - піду...

+

ПРИМІТКИ

1. **tercio** (від лат. **tercia** - третя) - три.
2. **prirodzene** - природно, звичайно, звичайна річ.
3. **“tatarsky”** - ”татарський” - назва майонезу.
4. ... на **кольореї** - в даному випадку слово “**кольорея**” вживається як назва музичного інструмента.
5. **Bosch** - назва фірми, що, окрім іншого, виробляє і бензопили.
6. **človečesky** - людський.
7. СМҮК чи RGB - аббревіатури з електронно-обчислювальної термінології для означення кольорової моделі.
8. **chapeš?** - розумієш?
9. **totiž** - тобто.
10. **funduš** - площа, клопоть, приріз землі.
11. **parcela** - ділянка землі.
12. **герок** (від словац. діалект. **gerok**) - піджак, жакет.
13. **“To je ono”** (словац.) гасло, яке спонтанно або ж

спровоковано звучить під час масових зібрань, мітингів, спортивних змагань і т.п., котре у вільному перекладі звучить як: “Те що треба!”, “Дайош”, “Давай”; як вираз впевненості, надії на перемогу.

14. **етимо** (від грец. - істина) - абсолютна правда.

15. **твінка** (діалект.) - піджак.

16. **borovičkou** (словац. **borovička** - ялівцівка, алкоголь) - горілка із специфічним присмаком сосни, плодів лісу.

17. **гетерофонно** - спільне виконання одноголосії мело-дії з відхиленням від унісону.

18. **антифонно** - спів по черзі соліста і хору або двох частин хору, які начебто відповідають одна одній.

19. **алеаторично** - спів, спонтанний, хаотичний, під час якого випадковість, імпровізація виступає головним началом творчості і виконавства.

20. **знаменний** спів - одноголосий (спочатку), хоровий, акапельний, система старовинних православних наспівів.

21. **демественний** спів - відзначався від *знаменного спі-ву* піднесеністю, віртуозністю, урочистістю, багатством

мелодичних прикрас.

22. **акафіст** - урочистий спів православних на честь Христа і святих, що виконується стоячи.

23. **пропоста** - ведучий, перший голос в імітаційно-поліфонічних творах, що викладає тему.

24. **риспоста** - другий та наступні голоси в імітаційно-поліфонічних творах (каноні, фузі та ін.), що імітують пропосту.

25. **монодія** - одноголосий спів.

26. **antlageru** (словац. говір. **antlager** - помічник на будівництві) - робітник без кваліфікації, чорноробочий, "старший куди пошлють".

27. **podprsenka** - спідній жіночий одяг (білизна, яка служить для прикриття і підтримки грудей - персів, а також виконує виняткову декоративну, естетичну, еротичну функцію), який ще називають ліфчик, і який, мабуть, треба було б називати **наперсник** (або підперсник).

28. **"алмужну"** (словац. **almužna** - милостиня) - пожертвування жебракові, біднякові, подаяння.

+++

+++

Трокіт Колісник, "Дерево", папір, Тм, 100 x 100мм

...на роботу прийдеш, а вони (співробітники) ніби усміхаються, кисло, кисло так, а... а потім попруть замовники, звичайно; замовник - пан, тепер клієнта треба пантрувати, тепер з роботою важко, але ж як їм усім догодити? - понарозводилося всілякої: “бі”, “мі” й “гомі”, що ї не знаєш, що у кого на умі, як з ким говорити... як мені набридли ці гори макулатури, вже нікому чи потрібної? - чи потенційно непотрібної писанини, щоправда, я її й не дуже читаю, однак під час роботи (робота така в друкарні) треба приглядатися, щоб якусь рекламу, комусь, бува, не змонтувати догори ногами... втім, зараз усе здається дубала пішло...

...на обід підеш - кисла капуста і салат з оцтом, правда і з цукром, але ж з оцтом! - смішно?

...увечері, після тон інформацій і перенесеного паперу, прийдеш додому, а вся поштова скинька забита рекламами (і з нашої ж друкарні, робота така, також), листа від порядної людини не знайдеш, либонь, чи, може, “полковнику ніхто не пише”? - може, комусь і смішно?

...а потім прийде зима; після затишних осінніх дощів, після того, як усі, чи майже всі, пернаті замерехкотять у вирій... треба ще більше всілякої одежі на себе натягувати, в магазин підеш, подивишся на ціни - не смішно.

...кажуть, що весна - пробудження, кохання... (знову ж таки, романтики кажуть), а мені не до романтики, заробляти треба, власне, цілий рік доводиться викручуватись, обманювати, економити... (я ж не пільговик, не імунний... правила гри такі, на жаль), щоб влітку, нарешті, рвонути куди-небудь, у теплі краї, на море... думав, хоч там відпочину, хоч там буде веселіше, - засміюся, ач!- ледве втік від “братніх” нальотів...

...вночі також не до сміху, все щось та не так...

не розумію, чого люди сміються?- (може мені пуповину на початку неправильно перерізали?) жодна тварина не сміється, тільки людина - чому?-... коли сміються з когось, я не знаю чому?- коли сміються з чогось - я не знаю нащо?- а коли сміються з мене - то мені

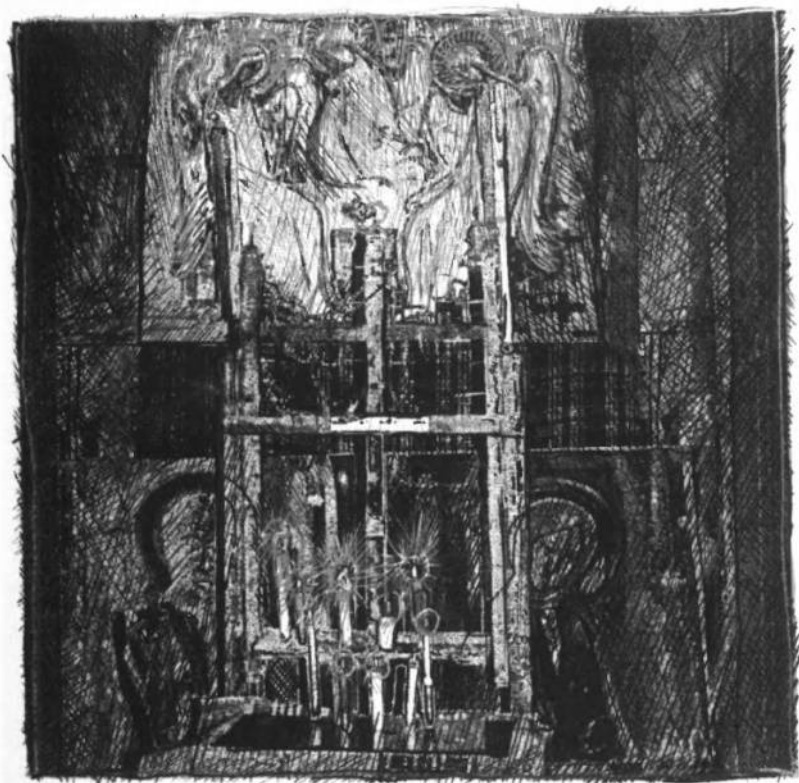
це не подобається, а кому це подобається?- (не вірю лицедіям)... так і засинаю не усміхнувшись, а взавтра знову настане ранок...

але інколи вирине в мене в голові думка: а що як не настане?- все-таки життя прекрасне!- може треба плакати коли жаль, може треба сміятися коли весело - треба кохати, любити творити... - жити.

+++

+++

+++

Трокіп Колісник, " ...в Майстерні", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

ГУРМАН МАЛЯРСТВА

(... шедевр за стегно (ягнятини))

I

...(г)ало! ..., Леонардо!- привіт!- Лео, спиш? -...
їду - з ягням!

Леонардо механічно тримав трубку і не міг збагнути, що, власне, діється: чи це йому ще сниться, чи справді щойно дзвонив телефон, а він автоматично його включив, щоб почути телефонуючого, однак ніяк не міг втямити, хто? - і що? - той, на іншому кінці дроту (втім, так вже й сказати не можна, позаяк телефони тепер бездротові, маленька така собі слухавочка, що на півдолоні поміститься... технічний прогрес, адже ж не *ренесанс* надворі) хоче? - і чому з ягням? - з яким ягням? - не

британським же ж, сподіваюся; останнім часом, з тих пір, як у нього забрали майстерню (експропріювали в рамках чергової реституції), довелося кочувати по наймах з квартири на квартиру, з гуртожитку до гуртожитку, але тепер, нещодавно, керівництво університету, де роки працює, та міська влада нарешті спромоглися і виділили йому квартиру /дві кімнати + кухня + санвузол, що ще треба митцю кінця-початку тисячоліть?- не *ренесанс* же надворі/, в якій можна жити і навіть працювати (не фрески, звичайно, писати, але портрет якоїсь “монни” можна було б...) ... тож переїзди та біганина так забили баки, що ото прийшовши зі служби, хоч і думав нарешті продовжити роботу над проектуванням літального апарату, але, втомлений, незчувся коли і задрімав; його приятелька, з якою нині жив (після того, як своя, за “шлюбним” законом своя, почала робити віражі та приземлятися на чужих аеродромах... - відлетіла), поралася ще на кухні, хоч година вже, напевне, пізня /можна сказати, “не молода”/, вона завжди господарювала... не мала вискубані

брови, як *та*; чи то з іронічною, чи то люб'язною, чи то з єхидною, чи гордуватою, але не зрозуміло, чи щирою, одне слово - загадковою усмішкою; "да-а", то були часи... тоді ще він, митець, був шанованою людиною..., лише очі крізь віки, навіть не усмішка, перше, що йому згадувалося - очі, не уста, її уста належали іншому, а може, не належали нікому, але очі... приятелька не складала граціозно руки, як мадонна, у важку хвилину була поруч...; хто може дзвонити токої пізньої пори? - та ще набиватися в гості; ланцюг дедуктивних роздумів знову обірвав дзвінок, він машинально схопив слухавку, але з'ясувалося, що це вже за дверима...

II

...гість, з ягням, точніше, гості: він, тобто швагор, прийшов з дружиною, і не з ягням, а вже з ягнятиною... - привіт! - його, шурин, звичайно, не Донателло звали, а, напевне, Борисом чи Дюром якимось, та справа не в тім,

а в мис-тец-т-ві, натурально, ну і орудував він, на відміну від того, не з різцем, а з ножем, *natyrllich**(*звичайно), - Лео! - урочисто проголосив він ще в коридорі, розмахуючи ягнячим стегном, маєш перфектний презент, *gratis**(*за даром), вчора зловив..., - Леонардо почесав скуйовджену бороду, - та не бійся ти, зауважив донатор на сумління маестро, це парнокопитне тутешнє, не заморське, і так раз всіх шляк трафить - (останній аргумент прозвучав зовсім не переконливо); а активний соплемінник, по якійсь там лінії, вже заходився верховодити на кухні; акція була майже як ритуал, ніхто не міг втручатися в дійство, навіть радити, особливо жінки, вони, напевне, в голові чаклуна, в даний момент, були десь далеко... незабаром, година була нерання - досить таки пізня, ягня у вигляді ягнятини парувало на столі...

- Ну!- виголосив куховар-мисливець, при цьому раптом гучно ляснув Леонардо по коліні, - *даруєш картин(к)у?* - на мить запанувала, запарувала, затаїлася тиша, Леонардо аж стрепенувся від такого пасажу в

ритуалі швагра, - ти посмакуй, - не даючи перевести подих, наступав гурман малярства, величаво подаючи майстрові кусень запеченого стегна (ягнячого), - хоча б якийсь краєвидик, над диван, ну або ж щось таке..., ти розумієш?- можеш і перчику ще підсипати, гірчиці... - ти ж сам колись ніби заїкався..., обіцяв...?

Леонардо знову почесав бороду, в пам'яті щось марилося, встав, так і не скуштувавши “не жертвовного” стегна, щоб не розтягувати “ритуал” занадто, година пізня, почав перебирати в голові, що б його клієнтові можна було запропонувати...

...століття поневірянь відсунули, якимось відтиснули його від писання складним багат шаровим способом, та і де вони тепер?- джоконди, спроможні замовити портрет дружини, і щоб був він виконаний технікою sfumato, і здатні твір адекватно оцінити; тож пошарпана дійсність наша /і свідомість/ виливалася на полотні, скоріше, у вигляді абстрактних символів-асоціацій, аніж піднесено реально-фантастичних краєвидів, а Таємна вечере?- тепер пере-

творилася, на полотні, в інтерпретацію не самого сакрального акту, але відчуття від останньої трапези вчителя з учнями, навіть ілюстративна реалістичність, як це було показано раніше, на міланській фресці, наприклад, зникла, можливо, тому, що люди, втративши розуміння того, в чому, власне, була Тайна? - просто назвали ту подію “останньою” вечерею ..., він пішов у куток, здається, тамдесь валялася “Леда”, точніше, начерк до майбутньої картини, з такими підготовчими роботами якось простіше розлучатися: воно ніби й не закінчена робота, можна ще продовжувати, а в той же час можна залишити і так, довершити все вже на полотні, до того ж така недовершеність, недововленість дає можливість дофантазувати глядачу..., вона, здається, могла б задовільнити смак гедоніста, однак - любитель краси тілесної, зробив кислу міну і кинув оком на свою жінку, що спокійно наминала ягнятину, - а чогось іншого у тебе нема? - ну, як кажу, краєвиди з необмеженими далями, як ото в тієї, в чорних шатах, з декольте... за спиною, чи хоча б зображення гроту

таємного?

Леонардо мовчки поклав поряд начерк пейзажу: - Може, тобі проект підводного човна подарувати? - кинув іронічно, проте споживач образотворчого мистецтва не відчув роздратування в голосі майстра, він був поставлений перед дилемою: фантастичний краєвид - чи гола, “алчущая і жаждущая” лебедя Леда? Ще раз благально подивився на свою законну.

-Бабу бери, дурню!- відрізала “слабша половина”, - ти тільки подивись, яке стегно в неї!- кинула обгризену кістку четвероногому любимчику, котрий, виявляється, також прибіг з хазяями на ярмарок мистецтв і до цієї пори “культурно”, як це тільки можуть собаки, чекав своєї участі в ритуалі, своєї частки стегна.

III

...*Post, postvizyt(um)*

...закрив жалюзі; спочатку зовнішні, постояв - потім і внутрішні (не боявся, що хтось його може побачити, але сам вже не хотів, нікого не хотів бачити)

...звичайно, задовільнити естетичні почуття, тим паче еротичні інстинкти, можна і без творів мистецтва, без живопису зокрема, наприклад: керамічна плитка в купельні /зараз модніша 20х25, раніше була 15х15, зараз дорожча, а ще більша ще дорожча, може, й краща... і що, зрештою, поганого в тім, що в кімнаті для вмивання-купання красиво, чисто; це добре і з санітарно-гігієнічної точки зору,... але невже вони думають?- чому вони думають, що образотворче мистецтво, на початку вже нового тисячоліття, тепер покликане лише задовільняти члени тіла людини ?-...до речі, щодо стегна: верхньої частини нижньої кінцівки тіла (і у тієї ж Леди, наприклад), так, були й такі зображення тіла (в епохи Відродження, Бароко, Рококо, О - ро-ко-ко-о..., наприклад), що викликали у глядача і статеві відчуття, адже ж і малював їх живописець часто і з таким

підтекстом, (бо живою ж був людиною), але жодне з тих зображень не може конкурувати з сучасною порнопродукцією, і загалом - живопис у жодному разі не є лише підготовчим матеріалом для комп'ютерних маніпуляцій; так що кому куди? - але **мальба**⁺(⁺живопис) - **це не лише естетична і, тим більше, не лише ужиткова, але і етична, тобто і духовна субстанція.** Чи ви вважаєте, що вона вже померла?

... погасив світло, підійшов до вікна, відкрив жалюзі, спочатку зовнішні - внутрішні наставив так, щоб було видно - небо.

+++

+++

Трокіп Колісник, "Храм", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

ма' ...ТАННА (... донна)

+

I

ма ...ТАННА (з горностаєм... донна)

З КОНВАЛІЄЮ

+

*.. покажи мені своє тіло -
хочу бачити ангела небесного
бо ж не з'являється нашим очам
(бо ж як інакше являється нашому зору?)*

*... покажи мені сво душу -
хочу бачити царство небесне
бо ж неросязне
(бо ж як інакше відчутти його?)*

+

Падають сльози на квіти, і ми майже не чуємо вибухів. Малесенькі дзвіночки дзвонять на сполох, а ми майже не чуємо набат.

...давно хотів тобі сказати (бодай написати, але ж як? - навіть не знаю твоєї нової адреси, прізвища... ти перевтілилася для іншого, і не знаю, чи є ще "я", чи є ще "ти", чи лише образ мрій над задумливим ставком)..., але нащо?-

... "ти не любила "його".

Падають бомби, поряд, на карті сан-ти-м-ммм мммм----м-м--ммм, в краях полуденних, на людей ...

- чи? - наразі, про "ма... донну, ма... пан-ну". П'ятсот (з гаком) - не можу зрозуміти,... чому він так стривожений?- сполоханий. Невже відчуває гул ? Кажуть, вони зараз невидимі, нечу-уууу -у-увані (**бом-бом-бо-во-зи**). Та і фугаси вже не такі, а з крилами і падають лише на "нехороших".

"Прогрес(!)"-?

Ніколи не був у Кракові.

А панночка? - невже можна приручити шельму... з роду пазуристих, та так, щоб аж притулити до душі? Якийсь сюрабсурд в епоху відродження розуму. Не вірю.

Ні, ти не любила "його". Кохання боялась, а любові не знала.

Без росинки, ... два тисячоліття ... в новій іпостасі (живемо), а жити не вміємо.

*...не любила "його", ... не любила "мене", також,
... не любила*

+

- сумний день

...змії не сичать

не каркають ворони

не виють вовки ...

купцеш пуп'янок у магазині

"квіти"

з надією, а

вона не розцвітає

+

Не встиг оправитися ("встиг", " не встиг" не зовсім вдало сказано, та і не точно, неадекватно... Юнг сказав би: "---"),- щойно вийшов з WC, після вернісажного вина на часі була така потреба - вона запропонувала на "ти". Дещо раптово, а втім... Фройд сказав би: "---".

А Ви? Коли "Ви",... тю-ю, точніше, чи тепер, власне (це слово, промайнуло йому в голові, чомусь останнім часом використовую надто часто, за-на-д-т-ооо ооооо...о), - "ти" коли збираєшся до Кракова? ...ну і-ііі-гі-іііі, а brudershcraft? Адже, аякже, авжеж ...! Година була пізня, пити не хотілося, але від "зближення" вони не відмовилися. Не заради символу, поцілунка ради. Однак він завис лише на рівні побратання, навіть дещо з християнським відтінком, майже ритуально (щоправда, не церемоніально) - дивне відчуття.

Ще ватру не розклали, ягня (жертвне) ще не зарізали, ... а дивне відчуття.

...знаю, ти, певне, думаєш інакше, тепер. Не хочеться, неприємно признатися..., але це так.

Насторожує мене останнім часом фіолетовий колір. А було - майже що не мастив з ним das Brot¹. Але теплого весняного вечора, після дощу - я не боюсь вибухів бузку. Нехай вибухають на землі тільки кущі квітів. Квіти - то люди, свічки, що полум'яніють фіолетовим полум'ям.

Ніколи не був у Кракові, я не був у Сараєво, в Новому Саді ..., на Джомолунгмі, в Новому Єрусалимі ..., - коли падають бомби на християн - я християнин, коли падають бомби на мусуль-ман - я мусульманин, коли падають бомби ...

У житті нас просто супроводжують образи (образи й обра́зи), не тільки візуальні: образи явищ, предметів, людей, яких ми колись бачили (не тільки ми, але й наші предки), але і образи запахів, які в той чи інший момент нашого пізнання сильно на нас подіяли. Так і зі смаком, точніше, присмаком (він також пе-ре-сліду-є нас все життя), від незвичної страви, як-то: гадюки, жабуки, слимаки ... і т.п., ще довго переслідує відчуття смаку сирії

риби і “прочей морской potvory 2”... “спру-тов-chobot-nic3” в орієнтальному ресторані - р-и-б-а і широко розкриті уста стажерки, південно-західно- європейки...

Ніколи не їв ягня, печене.

Жертовні ягнята споживають лише “виокремлені”? Або це дозволено всім? Усім доступно бути жертвою? - ягням?

Г-м, мадонна з горностаєм? Чому не з ягням?

Не їв, а в роті вже чомусь було м'ясно...

“...jaka róža taka tierń...ta-da-ta...jake žicie taka smierť...ta-da- t “.

...давно хотів тобі сказати ..., але тепер? ...все життя пам'ятаю твою красиву голову в себе на колінах, ми зупинилися, щоб трохи відпочити - а навкруги конвалії. Їх запах мене переслідує все життя. Шкода, що я не вмію малювати, так, щоб відтворити запах конвалій.

Скільки тисячоліть дубасилися, а зрозуміли? Богу

не треба жертв. Замінили людину ягням. Скільки ще тисячоліть треба, щоб зрозуміти: ганьбу людського безглуздя не змиває і кров жертвовного ягняти.

...давно хотів тобі сказати, ..., але те-пер? ...
Добре, що ми витали н-а-д конваліями. ...Ми зустрічалися ввечері, під яблунею..., добре, що ми не безтілесні ... які красиві в тебе уста моя мила, які очі ...
(Цвіт яблуні також має фіолетовий відтінок) ... не змогли, в духмяний океан пірнути.

Напровесні ми любимо більше інстинктивно, душою; весною шукаємо острів кохання; влітку кохаємо більше тілом, восени ... збираємо плоди незгод, не помітивши, коли пробіг (між нами) горностає, зламки весни. Коли ж час гармонії?

...можемо зустрітися вдосвіта, принагід-но, на Великдень, біля церкви, але запалити свічку життя в Храмі, разом ...?

+

ворони
не піють
вовки не грають
змії не танцюють
ідеш до лікаря -
не сповідає
ідеш до попа -
не лікує
розмовляєш з пустою людиною -
гидкий день

+

...фальшивий день, день без любові.
А якщо (і) є перевтілення (реінкарнація), то як ти
думаєш, коли ми зустрінемося знову? - і скільки вже
разів наше життя розвивалося *váňkom*⁴ над Гангом.

За гріх - "проказа". А гріх за що? Падають бомби
(вони постійно падають у різних кінцях світу). Невже
немає місця для любові?

+

+

II

ма' ... ПАННА (... донна) - ВАЛЬОР на хризантемі

...красива, як Ви, прийшла цього року осінь.

Коли настає красна і сумна, жовтогаряча і печальна осінь...

Туга.

Кого б я хотів побачити в цьому (в тому) місті? - в котрому у мене, здається, було чимало знайомих, приятелів... -

Я бачу Вас.

Можливо, тому, що Ви - непрочитана сторінка в Книзі мого пошар-па-ного, пош-ар-пошарп-а-а-а--но-го життя і я так мало Вас знаю.

Відчуваю,

щось в тому є, у тій теорії позажиття; життя до того, поза,

після того... - мрія. Отже, нема.

Я чую Вас.

...ноктюрн і племін'є свічки, можливо, пісня з
Вами ще мене тримає?

Можливо, час, проведений з Вами, був дарунок? - весняна
пісня листопаду. Можливо, тому, що Ви не співачка-
барбі, але співаєте мило й щиро, а це так багато важить,
адже не так багато зустрінеш у житті людей, з котрими
хочеться заспівати...

+

...красива

як Ви

прийшла цього року осінь

як міф про Вас

*легенда чиста ніжна незаймана як перший сніг
на яблуках на горобині*

*...наша зустріч в межипросторі і межичассі
на березі ще незамерзлої ріки
в човні із забуття у небуття*

...ніч в замку з самотою поміж тіней
де навіть не почути дзвонів
час зупинився не для каяття

Ви -

міраж... сумної осені
на білому коні в зелених шатах
як дотик уст до подиху весни -
вальор на хризантемі

+

...не вірю, але не прийшла.

Точніше - не явилась, адже ж не може прийти видиво?
Чекав. Можливо, вона являється тільки в екстремальних
умовах? А хіба ми зараз живемо не в крайнощах?

...було тепло, затишно і тихо; навіть дуже тихо,
півтораметрові стіни старого замку не пропускали навіть
звуків дзвону. Давно хотів забутися й заснути, так, щоб не
було чути вибухів, але щоб так? На щастя, поряд була Ви.
Але між нами - пустеля. Кажуть буває коротенький-
коротесенький період, коли навіть пустиня (її край) вкри-

вається килимом квітів. На мить нас об'єднала осінь.

...було тепло, творчо і тихо; тобто було те, чого майже все життя не вистачає - хіба це не екстрем? - але не прийшла.

Найбільше нам у житті не вистачає доброти.

Може, привиди з'являються лише десь там? - у великих, їхніх замках, але тут?...

Думаю про Вас.

Можливо, тому, що Ви ніколи мене не обманювали, як інші (але й у вірності *Ти* ніколи мені не клялася).

Я бачив (вже) Даму з горностаєм - це страшне видовище ... ні, я не про твір мистецтва великого майстра, я про ту сторону, той бік життя, що за сфумато...

Можливо, тому, що мене ніхто не любить?

Можливо, тому, що
я люблю Вас... (без крапки)

+

ма'...ПАННА (... донна) III ма'...ПАННА (білий сніг, МА'... донна) праведна ДУША

+

III

ма'...ПАННА (білий сніг, МА'... донна) праведна ДУША

.....падає
.....
.....падає падає.. падає.....падає...падає ...падає...падає падає
.....сніг
.....
.....
.....білий сніг,
як біла печаль,
як манна біла

ма' ...ПАННА (... донна) III ма' ...ПАННА (білий сніг, МА' ... донна) праведна ДУША

+

*а сніг,
чи
є це символ ланни, чистоти
чи
лишень холоду?
Зима -
нема,
біліше снігу білого нема,
хіба що тільки
праведна душа*

+

...падає сніг, білий сніг
.....лапатий, падає сніг.
Цілуватися не можна, tombe la neige, не можна, не можна,
не можнаimpossible la neige.....-.....-
тиснути руки - не можна, руки, ноги не можна;
користуватися чужим мобільним телефоном не можна

(мало хто охочий дозволити), не можна в ліфті спілкуватися, не бажано пересуватися в тролейбусі і у всіх місцях громадського скупчення... не можна.....-.....
.....-.....-....., падає сніг .

“Куда паш-ш-ш-ш...йол?- не бачиш?- хто сказав?- прикордонник?- я тут командую?- відкривай сумки, куди їдеш?- що робиш?- оригінали має-ш...-те...?”

Очі - сірі буравчики, скло, п'явки зелені, терміти. В автобусі колотун, греєо (чому) ? Дорога на схід, не на захід. Там з-з-заді один радіатор працює... Протяги. В Європу?- ні, ні... в Європі, з Європи, на Європу *** ...падає сніг. А сонце сходить, як завше, сходить - на сході.

- Вам холодно?- Ви так легко одягнена. Протяг?- г-м, десь чулася вже ця фраза: “з кашиміру” - краса.

- "...ну это Ви напрасно, гороскопи часто говорят правду,...- вот, к примеру... ”

- Особливо, коли їх читаєш заднім числом.

- "...мой муж, считает, что у женщины должны быть

рукі в мозолях..., а Ви о нежної коже... (хітрий, мілий негодяй, впрочем...), все куда-то єдим”.

Ікровидний мускул скрутила, судома, аж під ранок, вже треба виходити, потяг далі не йде; взувала чоботи, з високими хаявами, що аж під коліна...

...падає сніг,

а над колінами сукенка, спідничка, з розпоркою, збоку, не по зиміпадає сніг. А вчора був Тетянин день, нині ніч без сну; наскрізь ніч прорізує локомотив - самота - сама по собі, в купі, spolu, разом, duo - самота... і аж вранці... не встиг помітити-.....
... о котрій встало сонце?- навіть не лягали; місяць, в міні діарі, відсміявся ще минулої п'ятниці, а молодечими ріжками засіяє аж прийдешню...

Ми виїжджали у четвер, посеред тижня, посеред (хто знає?)- життя: коли у незворотному минулому згубилися світлі мрії і надії, коли терези часто показують несталу сталість, невірноважену рівновагу, коли вже не віриться у вічне кохання, а в тимчасовому не бачиться

сенсу, коли сузір'я впливають ... лише минулим числом;
кожна зустріч остання, кожна втрата - назавжди; аж
вранці.....

...падає сніг,

чорна кава на піску, кажуть, по-турецьки, коньяк
в пластмасі (одноразового користування, багаторазового
вжитку)... не можна, цілуватися не можна...

Колеса докотили, до-сту-ка-ли... ніч, скотили,
зсотали у сувій - вий, вий Ваших чаро чарівне... не можна
цілувати; розійшовся, розпасіювався, розвіявся білий,
чистий сніг, як мрія - самота, втомила, висмоктала сили.

Доста!

+

"..., що?- ні?- ще ні?- як?-, а я?- ая... - привозьте,
сніг?- адже домовилися!?- фура бетону, так, так...

Звичайно, мусить бути рівень, але хто за нього
заплатить?- ... "євроремонт"?- приносить дохід, *нату-*
рально, а мистецтво?- хто?- священики?- які?- культ...,

точніше, робітники культу; у нього навіть під час обряду мобіль під рясою дзвенить, скромні, а я..., як маєтку - так найбільше... ну, не будемо узагальнювати, а все ж?- телефон?- да, до речі, бетон?- ні не привозьте! Вже там якісь привезли; між іншим, а хто їм казав? Ало! Ало, Джон?- перекажи Йосипові, хай передасть "ім", щоб не везли..., а-а-а, так от, а від майстра, прихожанина все за так чекають і, до того ж: коли "вони" нарешті самі для себе з'ясують?- онтологію Трійці. То їм малюй, то не малюй..., Бога - у вигляді старого діда?- віками не домовилися, не погодилися... ті рукопокладені, ті нерукопокладені, а простій людині ніде Слово Боже рідною мовою почути... що лишень не напридумують заради власних пільг і привілеїв. Той у Верховній Раді за крісло вчепився, той у церкві, той... - все, кину все!- закриюся в майстерні ... скільки не працюй, а паразити дихати не дають, "не так тії вороги, як добрії люди...". От, здається ще те, ще те і ... завжди знайдеться якась кур...-а, щоб тебе обдерти; дожилися до того, що найважче стало жити саме порядній

людині, чи так воно завжди було? -...

...що? - привезли? - як же вони його приволокли в таку погоду? - бетон... падає..., що ж, зателефоную, нехай перекаже, щоб і друга фірма не приперла..."

"...ну, знаєте, мене дещо здивувало, як Ви таквідступили від експресії, емоційності, пастозності, а втім? -

... падає сніг. ...і стану я чистіший, від білого снігу біліший...

+

"...я чекаю тебе у Стеценка"... , потім папір, зігнутий навпіл, так що з А4 вийшло А5: "...пішов зустрічати на вокзал, почекай мене у Стеценка."

Можливо, *перестройка* почалася ще тоді, коли Володимир вставив у класично-традиційний, російський, мідний самовар електричну спіраль і таким чином перетворив його в kanvicsu* задовго перед тим, як ці штуки понавозили сюди підприємливі підприємці.

Коли вам захочеться задовільнити свій організм, коли вам захочеться їсти, то, звичайно, ви можете піти в їдальню. Але може статися так, і ви це дуже швидко можете з'ясувати, що ліпше варити картоплю "в мундірах", в самоварі; а ще до того велику рибину і доктрину - про упорядкування світу (не менше)... можна городити різні структури, але питання: "А судді хто?" - залишається відкритим.

"...на всякий випадок, якщо ми розминемося, зустрінемося вранці (коли зійде сонце) біля того місця, де стояв пам'ятник "вождю" - місце пусте, до речі, а люд без ідола? - як же?"

"...Ви знаєте, ведь ідея була не плохая; ну, конечно-но, билі і ошібкі, но жілось же лучше, чем січас? - і как же можно вот так, сразу, всьо резать по-жівому, насаждать... да і какая різниця, какой язык, какой герб на фронтоне - главное, чтобы жрать било што..."

...якби ж вона сказала - "ні".

...ні, не прийшла. -?-і навіть коли прийшла, то

була десь; “любов, мовляв братньою має бути”, а “не всьомі равно?” ...

...як любити без кохання?

...якби ж вона сказала: “----...” Ясно і категорично. Без тіні надії, без сподівання, без ілюзій, щоб навіть найтупішому було зразу зрозуміло. Так ні ж. Все життя, як видиво, манить, але не підпускає, обіцяє, але не відкривається; відкриває, але не впускає; не стримує, але не відпускає; запрошує всіх (а може, то була лише холодна ввічливість?)- приймає, але відкривається тільки вибраним - не віддається нікому. То як же ж вона живе? Значить, її екзистенція не зумовлена тілом? Значить, вона нікого не любить? Чи любов її зовсім іншого порядку? А як можна збагнути любов без кохання? Як жити без кохання? Нащо вічна абстрактна “Любов” без звичайного людського кохання?

...якби ж вона сказала: “Я Вас не люблю”, точніше, “тебе”, ми з нею не на “ти”, але Вона з нами - Вона зі мною, Вона - на “ти”, адже Вона - *КРАСА*.

...з Красою я на "Ви"
лише не многії увійдуть
в її езотеричне лоно...

..якби ж сказала: "... бери мотику - живи, працюй, вирощуй страву кожноденну, розмножуйся, страждай, воюй, грабуй, кради... і забавляйся, красу сприймай лише на рівні тіла, але мистецтво -???

...якби була ще на початку, сказала: "...тебе Я не люблю, - навіть якщо ти і оволодієш якимось умінням; і навіть якщо, інколи, я трохи відкрию, покажу, скоріше з доброти і зневаги, аніж від любові, тобі якусь часточку своєї тайни... то ти не мав би обманюватися".

...так ні ж - Вона сказала: "Ви мене не любите" - і кінці в воду; вся вина знову лише... - тільки на мені.

+

... " ...підтримайте ради ... купіть..."
- якої конфесії?

- Київського Патріархату. Всього за три гривні.
- Прошу. З надією на рідне слово. На Слово Боже почуте, побачене рідною мовою. А ж ні. Відкриваєш - а там: все правильно, навіть звично, навіть зрозуміло - але не рідно.

“...реформувати треба, я тобі кажу!”

- а судді хто?
- “я”.
- що ти конкретно пропонуєш?

...падає сніг.

У майстерні, як завжди, холодно. Навіть тіло показати, не те що душу, - холодно. А душі буває холодно? Буває пусто. І щоб холодно? Можливо, у нас тому так і не з'явилася “Венера”, що так холодно було митцям. Що лише тим було душно, котрі були ближче до партійної спідниці, а ті, що під... - там “заслужені”; хто служить - той має, кому служить - те й має.

- ... можливо, “тест на людяність”? - щось у цьому є. Кажеш, через деякий час, час від часу переовіряти лю-

дей на людяність? А критерії?

- Хто не хоче бути людиною - той не людина.

- Але ж годувати його треба. В тому й біда, що паразит ніби і не тварина, гірше скотини. І виправдання завжди знайде. Сказано: "...не кради", - а він тобі: "...не турбуйся про завтрашній день"; "...не чужолож"- а він тобі: "...люби ближнього"; "... не твори ідола", - а він тобі: "я" вибраний; "...не вбивай", - а...- "зуб за зуб"...

...падає сніг... "і засурмлять..."-.....-

.....

Коли навіть віра є, горе людині, яка любові не має.

+

ПРИМІТКИ

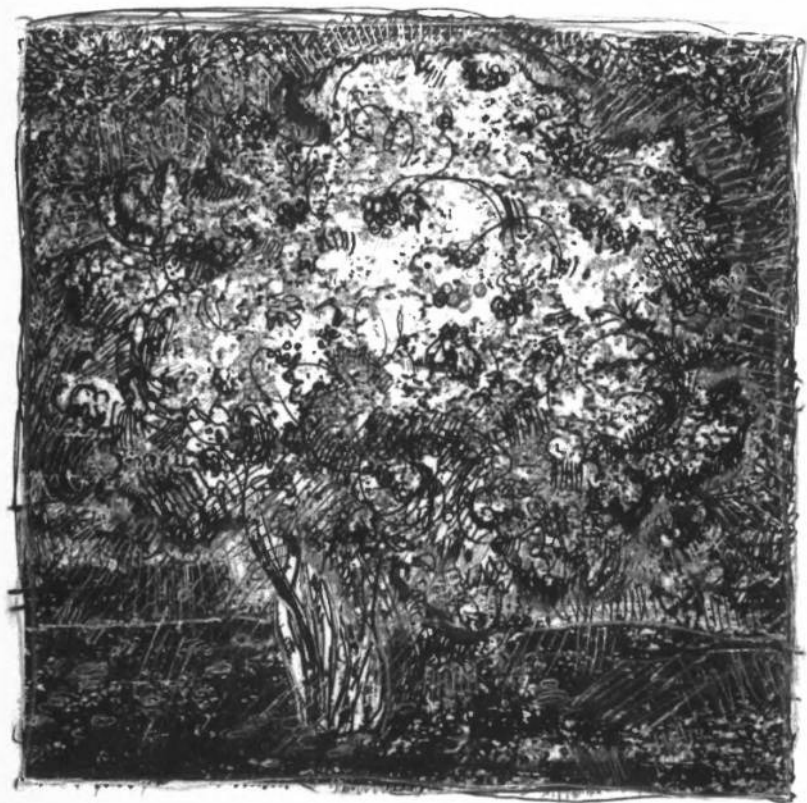
1. das Brot (нім. - хліб.)
2. potvory (словац. potvora - чудовисько, страхіття)
3. chobotnic (словац. chobotnica - спрут, восьминіг)

ма' ...ПАННА (... донна) III ма'...ПАННА (білий сніг, МА'... донна) праведна ДУША

4. váňkom (словац. vápok - вітерець) - легесенький подих вітру, що розвіває попіл спаленого небіжчика над священною річкою Ганг. +

+ + +

+++

Трокіп Колісник, "Купина", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

...ВСЯ В БІЛОМУ

(метаморфози зустрічей)

... все було набагато прозаїчніше. (Прозаїчніше - поетичніше?- не завжди можу зрозуміти, що, власне, мається на увазі, так ніби проза життя не може бути поетичною, а поезія - прозаїчною..., знаючі люди кажуть: "...нема нічого гіршого, як про-о-О-за, за по-О-е-тична,-" і навпаки, треба розуміти.

...все було, вже, все було - набагато прозаїчніше: - "він був банальний, любив ідеальну жінку" - ця фраза, прочитана в якихось надривних роздумах якоїсь панянки, здалася йому вже ніби авто-ма-то-цитатою, така думка свердлила голову давно, але якось не формувалася, не рихтувалася так однозначно, зрозуміло, (по-феміністськи самовпевнено); виявляється, любити "ідеальну жінку" -

банально (особливо на думку жінок).

...вона прийшла, вся у світлому (вся у світлому, прозорому... по-серпневому тепло) - але лише, але лише, як віраж, на хвилинку, на кухлик кави..., по дорозі на важливішу справу, на важливішу зустріч, можливо, з "неідеальним", нормальним, але мужчиною...

1

...він стояв (майже завжди, коли мова йшла про "я", йому здавалося, що "він" там не був, що ніби десь збоку спостерігав за перебігом подій; не хотілося вірити, що це відбувається саме тут і саме з ним, і що з таких безглузвих дрібниць складається життя, і що любити ідеальну жінку - ба-на-ль-но, і що любити?-... :"...ти куди єдиш?" - майже завжди, коли чув цю глупішню фразу з писка якогось заср-н-ца в погонах, не міг зразу збагнути, що ця фамільярність пре саме на нього, що..., дивувався, хвилювався, захоплювався, переживав і

зневажав, але завжди десь глибоко-глибоко вірив, що все меркантильне минеться, що все минеться... але ж настане мить гармонії, айно доторкнеться вертикаль горизонталі, адже ж світ без вертикалі - паскудство);

... він стояв, змучений, пошарпаний, втомлений безкінечними, марнотратними гонками за всілякими дозволами, візами...і т.п., і т.д., на рівні її підтички (вона ж бо на постаменті, в погонах), як той, що щойно вийшов з оточення і просить окропу, і просив: “візьміть до - центру (якщо вже не до епіцентру, не до бункера, звичайно, ... і що вони бачать у тому атрактивного?-, у тому лігвищі фюрера, зрештою, треба ж щось показувати туристам, - як не храми, то бункери), -

- ха!- вона зверхньо міряла його владним поглядом (з висоти свого постаменту-тамбура № ... не має значення) - що платиш? - (дивна властивість служак: як тільки в погонах і на трибуні, - так до всіх “нижчих людей” зразу безпардонно на “ти”, як, до речі, путіфарка яка..., але як тільки без погонів і трибун так - та “Ви”, що? - ми ж

свої, ми ж такі самі, ми ж лише мусимо, зінтереси держави, нації, людства... захищаємо. Ще б пак, як можна побудувати сорокакімнатний власний дім, “не захищаючи “інтересів...”),

- ну, скільки скажете, навіть не знаю скільки коштує квиток, ледве встиг подолати перешкоди,...

- ну, скільки коштує, коштує не коштує, а біжіть візьміть - нема; а їхати хоче-те,-че-те, че-те?-

(... знайома мелодія; на мить йому здалося: вона сиділа на білій піні пива, вся в білому, (точніше, почасти в білому - все було оголене): білі панчохи, досередини білого стегна, з білим мережанням, білі підв'язки, білим-біла подперсенка, білі руки в білих рукавичках схрестила на лоні - білим, біла перука... лишень чорні кружальця окулярів, без скла... вона сиділа, тронем був велетенський бокал з пивом, - “ха!” - міряла його зверхнім поглядом з висоти свого постаменту... /тю, мара якась/ - “що платиш?” - що ж, за все треба платити, а особливо за свободу, за волю - втричі) - втричі дорожче - заходь!-/те/.

... ну що ти там робив, Тарасе?- мед-горілку пив, Тарасе?- в тій Качанівці. Вони, мабуть, вміли жити, ті наші пани, а особливо відпочивати. Святкувати і ми гаразд любимо та вміємо, а от жити... - та чи і були вони “наші”? Наші ті, що сидять поряд з нами за нашим столом (як справедливо каже мій товариш). Історики доведуть. Враження - не історичний факт. Треба знати. Однак не лише історією живе людина. “Покажи мені твої справи...”.

...”Конкорд” /літак/, виявляється, через дурницю..., сотні життів... - *відлетіло* , колесо лопнуло, всього-навсього лопнуло колесо, хтось кусочок залізячки на злетній полосі не забрав.

“...Курськ” /човен/, виявляється, через дрібничку..., більше сотні душ... - *відпливло*..., як вони звідте повилітали?- шар води для них не перешкода.

... о, а до Качанівки дороги не ліпші аніж на французьких аеродромах. Навіть досвідчений водій не в змозі обминути всі ями. Він навіть не закиришував, коли машина своїм правим боком влетіла в яму. Все обійшлося

краще ніж у ліфті останкінської вежі. На перший погляд здалося, що лише погнулися ободи якісних японських коліс. Приїхавши в тарасові місця, він вправно їх відрихтував і подорож тривала, але, виявилось, що тріснула залізняка на якій тримається мотор, і життя наше трималося на ледь-ледь. Ми ледве доїхали, мало не зварившись по дорозі від серпневої спеки...

... скільки децибел зовнішньої і внутрішньої напруги треба витримати, щоб побачити - Рідне.

2

...у зустрічах найчастіше, найважливішими, найвиразнішими бувають..., навіть якщо лише при каганці, перші і останні дні, миті... . Зрозуміло, там свята, ювілеї, річниці... а у нас світла чортма. Довелось при свічці сліпати повість, точніше, лише п'яту її частину (на думку автора, найінтимнішу), щоправда, щиру правду про пілота, що відлітав над Грозним 23 годочки, а тепер про

Гамзатова поговорити ні з ким (з Расулом поталанило зустрітися, тоді ще в мирному Кавказі), а тепер... в українській-рідній, сільській, вже не кавказькій хаті (кавун розпечений на столі - серпень адже) знову - зустріч. Над долями поета й літуна гадали, світла чекали. Останнім часом він літав уже лише по селі (подейкують, що й “в гречку” інколи, тугу небесну треба ж якось приземлити), а то так можна все поперевертати, як ото нещодавно, пролітаючи “на бриючому” по Вересневій, навіть не встиг помітити як збив криницю, “Волга” хоч і не “бе-те-ер”, але маса солідна, бензин жере, хто її ско-н-стру-юююю-вав? - нерентабельно зухвало, так, що літати на ній якраз можна лишень по селі і в мріях... Як тільки подали світло, він прожогом побіг до машини, що слухняно чекала його на досвітній вулиці, взяв дипломат зі своїми записами і нетерпляче, як юнак вперше, почав читати: “Он ...”, після першого ж слова - пауза; - “Даю тисячу доларів тому, хто перекладе на рідну мову!” - пауза, вони, пострадянські слухачі, все сумно розуміли... У

стольному граді Києві задзвонили вранішні дзвони. Котрий із них рідний? Є люди, які вважають, що лише "...спів приводить душу до побожності, затим, що музичні інструменти ведуть душу скоріше до розкошів...", але дзвін - це не просто музичний інструмент, кажуть, що колись у всій Русі великій "...не було такого місця, де б не було чути дзвону"..., але найчутливіший рідний дзвін..., а тепер - чую дзвін у душі, а сказати не можу, рідною мовою вже не можу; так, ніби хтось украв било, гул залишився, але нічим уже дзвонити, так, ніби хтось залізко, невеличке, на злетній смузі, підкинув, кому поталанить повернутися після такого літання? - непошкодженим; вибачайте, послухайте хоч так ... : " ...он сошьол із трапа самолёта, она..."

...вона прийшла, як вересневий лист, вже трохи засмагнувши, і швидко пішла...

...одного разу, в Кракові, він знову зустрів Її, але погляд її прекрасних, виразних очей був направлений кудись далеко, мимо нього..., буквально наступного дня

він зустрів Її вже в Будапешті, її граціозне, молоде тіло нагадувало енгровівське “Джерело”, більше того, Вона була ніби її копією, але щось у ній було не те, вона була без глечика, без горностая, але так само була зайнята лише собою..., ще не раз він зустрічався з нею в різних містах і містечках, Вона являлася йому явно і потай від людського ока, то Афродитою, то Ледою, то Данаєю, то прекрасною Незнайомкою, і він шкодував, що він не амур, не лебідь, не Зевс, не горностай... часто йому здавалося, що Вона чекає саме його, що саме йому хоче дарувати і даруватися..., що саме Його хоче прийняти то у вигляді грайливого амура, то у вигляді ніжного лебедя, то у вигляді золотого дощу, то у вигляді дикого, вільного, неприборканого звірка..., але, завжди, коли він хотів бодай доторкнутися до неї, бодай своєю рукою - наштотхувався на невидиму стіну, що, як куленепробивне скло, розділяло їх...,

сідав у літак і намагався розвіяти свою тугу високо за хмарами, “подалі від світу”, але навіть найдосконаліша техніка, найшвидші польоти не замінять лету душі..., не

можуть замінити потребу кохання, любові...

Колись, ще там, літаючи в небесах, він наївно мріяв, що Вона належатиме тільки йому, але пролітали віки, Вона спокійно і відсторонено гладила горностая, тішилася красою свого тіла, загадково усміхалась, але не належала нікому (точніше, можливо Вона належала всім, але як артефакт, можливо, Вона належала і йому, але тільки як образ...)

...тепер, коли служба в авіації закінчилася, - він літав лише по селі і в мріях... оце почав навіть писати, не зважаючи на те, що світ повний шекспірів, екзюперів, бахів ...йому не йшлося про те, щоб когось здивувати, шокувати чи заробити на тому капітал - йому йшлося про сповідь, про причастя... і якраз тепер він знову відчув, що, можливо, можна вивчити всі мови світу, може, все життя можна користуватися “чужими”, іншими мовами, але сповідатися, причащатися - треба рідною. Писання для нього стало інтимною капличкою, де він своєю, вже знівеченою мовою намагався вилити душу, таємно споді-

ваючись на відродження, прощення ...

... в зустрічах найчастіше найважливішими, найвиразнішими бувають перший і останній дні, миті; важливими і потрібними, як блоки піраміди, бувають, звичайно, і ті середульші години спілкування, зустрічі відганяють журбу або ж її навівають, зустрічі й розлуки - цеглинки в піраміді нашого життя, але початок і кінець...

... от і цього разу, буквально перед від'їздом, він дав мені прочитати своє найновіше оповідання - здорово. Без внутрішньої злости, і без зовнішніх вульгаризмів, як це часто буває. Я майже проковтнув його, незважаючи на рибу (натуральний оселедець, чомусь данський, чому не чорноморський?), він знає, що я люблю рибу і фізіологічно і символічно (чому не чорноморський?)- а на додаток, дав мені ще жменю насіння в дорогу, соняшникового...

... вже на вокзалі, коли зустріч закінчується розлукою, перед самим від'їздом..., коли проводжаючи ще жартували з незнайомими панянками, що тулилися гейби

було холодно, адже серпень? - коли 82-й експрес,
пофиркавши всім, хто “за” і “ні”, під ноги, зупинився на 2
хв. (нумерація з голови чи з хвоста?) і - на Захід, тю-тю...
Вона знову явилася, чи то на зустріч, чи на розлуку? - але
знову... без слів покинула нас на пероні, пішла,
... вся в білому...

+++

+++

+++

Трокіп Колісник, " ...видіння на Буту", папір, Тм, 100 x 100мм

...Глянь! - семеро златокрилих, золотоволосих...

+++

...ГЛЯНЬ! - СЕМЕРО ЗЛАТОКРИЛИХ,
ЗОЛОТОВОЛОСИХ...

...скільки в житті всього буває:
приємних, неприємних миттєвостей, хвилин, але
найбільше запам'ятовується те, коли з'являєшся **Ти**.

+

(наші - "Н" - ... К.С.Н ... - "Н" - діві пеніз-нашій)

+

глава I⁺

" Якби хто знав!..

Якби

хто

знав -

яка в пустелі ніч холодна..."

Катерина Міщенко

*Ява*¹

*(істинна акту, дії, драматичного твору, в якій склад
виконавців залишається незмінним)*

.....

.....

+ (текст першої глави загубився, пропав, зник,
залишилося лишень відчуття райського присмаку,
яблука не райського, та відлуння, яке неможливо
передати словами)

+

глава II

Ява²

*(реальна дійсність; не сон, не мрія, не
марення)*

... цей модерний чайник треба було до чогось прикласти, я... - якраз збирався зварити чаю, був ранок, була п'ятниця - останній день перед кінцем; на столі стояли три чорним-чорних кухлики; однак цей фасонистий чайник не тримався на ногах, одна, з чотирьох, пластмасова ніжка була зломана, його треба було до чогось приставити; в кімнаті майже нічого не було...: сучасний чайник, з непевною ніжкою, стіл, стілець, крісло розкладне та електроплитка (одна спіраль не гріла); розетка була з протилежного від столу боку, тому чайник треба булодесь притулити, десть біля плити чи до одвірка... та стежити, щоб не перевернувся від кипіння...

...він стояв біля вікна, був ранок, була п'ятниця,

четвертий поверх, високо над рівнем моря, і ніби милувався чистим білим снігом, що красиво й м'яко, здається, не відомо звідки з'являвся і не відомо куди дівався, особливо коли дивитися на нього у проміжку вікна, на рівні четвертого виміру, між небом і землею..., по його спині холодно повзла змія байдужості.

...не розумію, не можу збагнути, на що він надіявся? - нащо сподівався? -

...кінець світа, проголошений драмато-сфумато-комедіантами-театралами не відбувся, "деміург" зрікся своєї ролі, подався десь "за бу-гор" на заробітки..., вниз надривно вовтузилася якась машина, таксі, що нерозумно заїхала аж до нижньої частини гуртожитку, а сніг, який був такий чистий, м'який та красивий ще на рівні четвертого поверху, доторкаючись землі, перетворювався у слизьку багнюку з котрої годі було вибратися; я ж ніяк не міг знайти до чого притулити чайник;

... люди апатично проходили повз авто, вже не було, як раніше - кинулися б декілька подорожніх,

вперлися б завзято та витрутили б...- нові економічні, ринкові, міжлюдські відносини...-,

...”я” стояв біля вікна, вікно було стандартне, звичайне, приблизно 150х150, і знеохочено дивився в прохолодну далечінь... - пустеля... змія відчуження холодно і мовчки повзла по моїй спині..., як протяг в щілину, як злодійка в хату, як марновірство в душу... залізла в душу;

...не розумію, не можу збагнути, а на що “він”, власне, надіявся? - чого чекав? -

дивна властивість митців (самообманюватися, мріяти, вірити... обпалюватися) і навіть коли ясно і чітко чує: *“Я вас не знаю, І ви чужий. Навіть мізинець ваш не діт-кнувся могого дня. Навіть волосинка ваша не торк-нулася моєї ночі.”*..., хочеться, чомусь, чути: *“... ах! - на обніжку твого життя була (і) я.”* - (безглуздя) --- Ні...

+

*...я ніколи не був на Афоні
недосяжна "золота гора"*

я чекаю...

Ти прийдеши - ні

єдина мить дарована мені -

нам,

все-таки була дана...

моя вина...

+

... і коли, нарешті, було знайдено місце для самовара, і коли, нарешті, здається, вгамувалася "нерозумна" машина, і коли, нарешті вона закипіла... (вода, звичайна, цілюща, не мінеральна) - раптом з'явилися **вони**, - (всі сім), я ще ніколи не бачив їх усіх разом, тобто, я бачив їхні образи інколи на стінах храмів і церковок, і то не всіх, і то не разом, і то не так..., аж не віриться, щоб так, ніби просто, без якоїсь архіважливої на

те причини, нагоди ... заради нас? - заради мене? - легко-легенько-легесенько сіли на підвіконні; не було ані сурмів, ані театральних ілюмінацій, фанфар - мовчали; були красиві, мов намальовані, здається мені аж тепер відкрилося значення виразу: "...красива - як намальована" - ніби небесний майстер створив їх, такі вони були досконалі; світлі-світлі, аж прозорі немов безтілесні, а навколо них було ще світліше сяйво; волосся, крила і навіть одяг були пронизані золоти-ми прожилками; найсвітлішим світлом, найбільшими білилами не можна було б досягти такої світлоти - без одкровення, найдосконаліший знаменщик не зміг би нарисувати такі постаті - без одержимості, найдосконаліший личник не зміг би написати такі лики - без надхнення...; найдосконаліший майстер інакопоті не зміг би так майстерно накласти асест - без любові...; (можливо, згідно з екстравагантним стилем, вони могли б бути, наприклад, в джинсах, з цигаркою, з силіконовими мускулами та штучними крилами, але ні - Вони були благородно-традиційні: і одяг,

і всі аксесуари... все, не видавалося не те що анахронічним - навпаки, Вони були позачасові).

...невже падіння людини може бути аж таке глибоке, що не допоможе один вісник? - що заради спасіння одної-однієї-однісінької душі Творець може послати зразу сім!?... , - а на чолі - **ТИ**

...було якось незручно і навіть боляче дивитися на "його" розгубленість, безрадність, байдужість... - **"а що "ти", власне, чекав, на що надіявся?"** - хотілося запитати;

...а може, це був лише міраж?- лише видиво самоти, віртуальна реальність... пекучий спирт із незнайомкою, вночі, в майстерні, в пустелі...,

і чому

Ти

така недосяжна?- і чому?...,

(тепер вже і не знаю: "була", чи "є",
чи "будеш"?)...,

але коли була,
коли являлася прекрасна,
скоріше відчував ніж,
аніж
бачив, доторкався....
на мить, на цілу вічність
забував про мить, забував про вічність...
... коли була
коли є -.....

...але тепер, я ніколи не пив пиво, не пив пиво
зранку, але тепер, сидячи сам в цьому секторі “публічного
дому мистців”..., треба було щось снідати, зрештою,
рідкий хліб ліпше, ніж рідкий чай...

...не розумію..., - навіть коли (б) вона і прийшла,
то спілкування між ними, напевне, відбувало (б) ся лише
через “Гло-(б)-тел”, через “сотовий”, через... (б)..., так
ніби між ними був (би), була (б) якийсь - мертвола*,
якась стіна...

...вони сиділи поруч, майже доторкалися, але...
...**Що Вони хотіли сказати?**- адже ж не прийшли, не прилетіли *Вони* просто так, знічев'я, адже ж щось трапилось, щось *Вони* хотіли повідомити?- від чогось застерегти? Кожен з *Них*, напевне, мав що звістити (що то за вісник без вісті?), але *Вони* мовчали; (а може "ми"- "я" не чули/-ув/, не бачили/-ив/, оглушені/-ий/, засліплені/-ий/ своєю нікчемністю?)..., ...**Що Вони хотіли сказати?**

+

...Глянь! - семеро златокриших, золотоволосих...

+

глава III

Глянь.

...поглянь,

+++

+

(наші - "Н" - ... К.М. ... - "Н" - діві непізнанній)

+

Трокіп Колісник, ...ВІД першої особи САМОТИ.

+++

Трокіп Колісник, "Світає", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

...КОТРА ГОДИНА?

(комаріль'я)

...котра година? - (а ще казали електронні, кварцеві, перпетум мобіле..., і ті відмовили, втім...), вже, здається, вкотре півні заспівали), все ніяк не можу заснути, а вранці - в бій.

- вже не молодий, але ще в силі, кремезний чоловік, заклавши руки за голову, лежав горілиць і пильно вдивлявся в безкінечну височінь...

- зрозуміло, людина завше хвилюється перед будь-якою важливою справою, а гетьманська булава не спудейське перо, і повстання не іспит з риторики, та все ж, були бої і раніше, але тоді, напевне були міцніші нерви (перед боем хоч трохи, але спав), а от тепер... - що то за

вояка, якщо перед боєм не виспить добре? - все, здається заважало: спека, по декілька разів на день доводилося талапатися у ніби спокійній та вже каламутній воді, щоб хоч якось, щоб хоч на якийсь час освіжитися.

- він якось заподадливо намагався збагнути причину свого неспокою, (зрозуміло - нас чекає бій, але ж..., хіба ж мало було боїв?), поки військо ще спить, заким година ще не настала...(бодай би півень не проснувся) - а може його і не піднімати? - військо; може нехай сплять собі, хлопці, допоки аж їх сонце не пробудить..., до роботи, не до бою..; нехай візьмуть собі лопати, мотики, машини... підуть собі на поле (на панське? - на своє? - де той соціально-економічний рецепт скориставшись яким всі зразу ж стали б заможними та щасливими?), адже це не перший раз, коли вони: ті - чи ті, то тут - то там, без кінця і краю, століттями - воюють, палять, руйнують, потім знову якось господарюють, якось співіснують, а згодом знову... достатньо іскри...(та, власне, все з цього й розпочалось: брат брата вбив -

Адамові діти), пустують сотні гектарів родючих земель, а за межу - один одного, ближній ближнього готові вбити,

- може не піднімати чергову бойню? - може нехай насолоджуються сном? -..., і як їм комарі не заважають? - так! - напевне, це комарі в усьому й винні,

- вже давно не пам'ятав такої безглуздо безсонної ночі; бували, звичайно, безсонні ночі, але ж то були ночі! - ночі битв, перемог і поразок (чого гріха таїти) - але ж то були ночі кохання (який же ж то гріх?), а тепер? - аж до болю образливо, паскудно, нікчемно, безглуздо - комарі, маленькі такі кров-во-пивці кров сосали цілу ніч, важко було знайти з ними природню (адже теж мабуть Божі творіння, а може і не Божі зовсім, а так, якогось переферійного божка) рівновагу - чому в людини немає панцера? - хіба Творцю це було не під силу? - Він і не таке створив,

- напевне вже не буду спати, але ж як потім перед військом показатися? - може бодай трошки вдасця покуняти, здається, час ще є? - до речі: "Котра година?" -

а може і не комарі це зовсім, а гордощі наші, може розперли вони ще пралюдину колись, розпинають нас щоденно, щохвилино та так, що розриваються мов чиряк на мільярди мікроб, що перетворюються, потім в маленьких кровососів котрі не можуть жити без нашої крові, а ми не можемо жити без крові ближнього?!

- то ж вино червоне, як кров: "... пийте - це кров моя" - сказано; не кров пийте, сказано, щоб перетворилася в алкаголь, блуд, мочу..., але вино пийте - але з вірою, з мірою, з любов'ю -, щоб перетворилося в Тіло.

- ...якщо засну - то навечно; скільки можна воювати? - і чого ми довоювалися, чого добилися? - скільки віків трошили один одному голови і душі, так що й дух у них не втримується, а хіба злагоди досягли? - нагородили греблів, не на річках - в душах, в сім'ях, в родинах, в народах... (он на одному березі - одна церква - на другому - друга, і не як свічки в темряві, але як вежі, фортеці, дзоти... в прихожан не іскри любові в очах, "до брата" - комарі-кровопивці...

- хіба що кладка, слава Богу, з'єднує береги: сходяться на ній молоді (ще не заангажовані церковно-політично) милуються Божою красою; воістину: "...як не бачиш того лиха (що ховається в душі)- "...то скрізь здається любо й тихо"

- от і сонце зійшло - пора!

+++

+++

Трокіп Колісник, "З'явлення", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

- СКОРО-РО-Ч-ЧЕНИЙ -

...а йдино обідати, сину!- я вже приготвила, тут будеш?- чи на дворі, тоді винось столика під оріх.

- я зараз, мамо.

Він сидів, на подвір'ї, прямо на не скошеній траві, в параднім формі, пілота повітряного флоту (цивільного), але босий і про щось думав...: про траву, про службу, про кар'єру, про батьківщину, про юність, про **Любов**, любов-нелюбов, про дитинство...

- траву треба було б покосити; але ж потім не можна буде по ній ходити босими ногами, стерня колотиме, втім, коли "потім"?- яке це вже має значення.

- З тих пір, як батька додушила астма, мама хоч і господарювала як бджілка, а все ж не встигала, та і роки брали своє. Траву, бувало, сусіди косили для корови, а

бувало і вони не встигали, тож заростало подвір'я. А раніше здавалося, принаймні так йому здавалося, що в усьому буде порядок, що ...

- він молодий, здоровий і повний енергії, приїджаючи до дому, встигав щось полагодити, щось поремонтувати, “бараболі” допомогти копати, та ще й в село вискочити, щоб, бодай, ніби випадково, побачити її. Тепер, **Вона** вже не була його, та і моя, власне, ніколи й не була, хіба що в уяві... там, під квічою яблонею... - в мрії, в поцілунку. Лише мить тривала ілюзія - але яка солодка, вічна мить, ілюзія взаємного лету. І лише з-г-о-д-о-м, пізно, він зрозумів, ніби враз вилетів із-за хмар - вона не любила літати. Можливо все з цього і почалось: - і справа не в тому, що вона не любила небо - вона не любила його. І ця проста й очевидна, мабуть для всіх, правда - “знайся віл з волом, а кінь з конем” - стала йому ясна аж тепер, на межі..., а може саме це і привило його до межі?

- “...ходи ж бо, чого ти там сидиш, вистигне все,

сам знаєш як тут тепер з тим газом”, то десь там, у “них” вічні вогні горять, газопроводи, “дружби”... а тут вічно над плитою горбитись довелось, дими нюхати та сажі трусити, оце хоч балон якось купили, тай то тепер то є той газ, то нема, зрештою як завжди - комусь є, комусь нема... то ж ходино вже, якось воно буде...;

а батько, покійний, царство йому небесне, так той і цього балона не хотів; остерігався, в своїй селянській філософії, всього нового, невідомого, не знав, що воно таке оте, як вони там кажуть, з радіва чула, “голубе полум’я”?- гадав: окрім іншого, розбестить воно хранительку домашнього вогнища; та й де йому було знати: злидні, голод, батьки все на державу працювали, два класи початкової школи, війна, голод, сім’я, злидні... ледь, здається почали ставати на ноги, так хвороби замучили, правда зрештою оцінив як ото з тим газом зручно, але завжди його якось остерігався, не стільки вогню як смороду - душило воно його.

потім візьми тупора тай спратай ту яблуню з

города, я знаю що тобі її шкода, але що зробиш раз минулої осені її так обломило ожеледицею, що один скелет залишився, як шибениця стоїть, але, дивись, цвіте, чіпляється за життя, а може й залишити її ще?...

Мама ніби відчувала щось не ладне. Він і раніше бувало приїздив без сім'ї, воно й зрозуміло, це ж скільки грошей для всіх на дороги треба, а де і як їх, тих грошей, зараз заробити, та ще й без роботи...

Небо було для нього - все. Тому і пішов вчитися на пілота, не зважаючи на всі умовляння діда залишитися в селі корову пасти, город обробляти, та корову пасти.

Дід також був з мухами: всі навкруги зганяли своїх корів в череди і по черзі пасли (можливо раз на місяць припадало), але він ні - сам пас, не вірив що комуною можна комунізм побудувати. Незрозуміло як його, свого часу, "не розкуркулили"? - коли до влади в країні прийшли нові тамплієри (точніше кажучи, вони до неї не прийшли вони її узурпували, щоправда у таких же /чи майже/, і стали називатися вже не тамплієрами а

більшовиками, що, зрештою не міняло суті, а мало значення хіба що в сенсі тимчасової ідентифікації, до того ж, подекуять, що і більшістю вони не були, лишень вміло спекулювали на проблемах більшості, відстоюючи інтереси керівної меншості; та і коли це влада належала більшості?- коли це всі були однаково багаті, чи однаково бідні?- ці, нові можновладці, також робили вигляд, що вони захищають інтереси всіх принижених і окрадених, правда, при цьому вони не прикривалися іменем Господа, навпаки, ніби кимось наврочені, почали яро проти Нього, вірніше проти церкви, воювати, зрештою, нічого нового і в цьому не було, не вперше суспільство трясло, ніколи такого не було щоб голуба наша, в піснях, планета, була чисто блакитною, без краплин чорно- червоного...

проте... мені вже не хочеться з'ясовувати історію виникнення, становлення і кінця тамплієрів 20ст., мені вже байдуже, болить лише біль мами, та яблуні... та ще хоч би раз злетіти аж під купол... так і не поталанило, а так

хотілося, вірив що десь там... Купол - Храм..., ні, справа не у відстані, не у швидкості - в еманції, в дотику;

- можливо, дідові, напевне, допомогла “фіміда” (хоч зваляся вона, здається, г’Олька). Її вагомий аргумент висів на розкішному бедрі, у вигляді кобури з “товаришем маузером”, та і тілесні аксесуари були не менш вагомими, а дід теж не завжди був старий. Його дружина Ликера, народила два сини, чомусь рано захворіла, все хворіла та хворіла, тож не витримав він тиску природи тай кинув оком на стегна колективізаторки, а саме їй, на той час, партія (“нового ордену”) доручила зганяти селян у колгоспи. Як там воно між ними було, вже, напевне, ніхто не знає: Ликера рано пішла із світу, синів роз’єднала війна, а дід осів у революціонерки місцевого значення (вони, виявляється, лише на трибунах живуть ідеями і без сексу, а так, то й молоко п’ють, і не тільки, та й раком і боком полюбляють); колгоспи зколотили; тож дохазіювався дід з тою буревісною кобітою до самої старості, що вже й не мав сили її обходити, - згадав про

сина. Син, маючи вже своїх троє (ще двох хлопчаків вивіз за село у вічну дорогу), свої турботи та болячки, вирішив послати свого сина обходити діда бабу та корову рябу, щоб можливо якось місце там собі знайти, але син хотів літати. Заким до літання ще було далеченько, то довелось політати біля діда, баби та корови. А тут якраз така пора що в голові інші думки витають. Щоправда, корова не раз в пригоді ставала. Їй, корові не до романтики, їй щодня жуйку жувати треба, справжню, не гумову; тож довелось майбутньому вертолїтчику кружляти по полях, поки що на велосипеді, бур'яни для корови рвати-жати-косити. (Велосипеди тоді були ще такі, що і мішок з травою можна було покласти на багажник і дівчину на раму посадити). На полях, не раз, і зустрічав свою **земну мрію**. Вона була також роду хлопського та все ж, вже із місцевої, так би мовити “елїти”, колгоспної. Нова влада, до тої пори, хоч здається й покінчила з “пережитками прошлого” все ж, традиції не знищила остаточно. Породила нові мутанти, які і традиціями назвати не можна було. Нові суспільні

відносини давали можливість краще, заможніше жити тому хто більше крав, але вміло прикривався фанасмагоричними гаслами про суспільну рівність, коротше кажучи, тому, хто був новітнім тамплером. Зрозуміло, що вінтики абракодабричного механізму, ніколи не бачать яка вона, власне, та машинерія і куди вона суне, їм йдеться про те щоб вижити і бажано заможно жити. Позаяк предки жили ще важче, то зрозуміле намагання батьків забезпечити своїх дітей, бодай матеріально, найти для дочки доброго хазяїна, бо “з музики та з маляра нема вдома господаря”, а про літуна забудь. Тому, діти хоч і не відповідають за поведінку і вчинки батьків, але можуть бути розділеними заздалегідь... Та все ж, напевне, не в цьому була головна причина розлуки... Не думалось що мозаїка нашого життя складатись і з таких, здавалось нічого незначущих, у всесвітньому масштабі, часточок, що тисячі кольорових відтінків, вальорів, нюансів мають в своїй основі всього-навсього три кольори, що мільйони почуттів виходять з

однієї-єдиної, може і трипостасної, - Любови, нашої любови, моєї любови, любови тіла і душі до тіла і душі, не думалось, хотілось любити, так хотілось любити..., а може вона тільки дволика? -: Любов - Ненависть, як два кольори, теплий і холодний... не судьба...

... згадував як билось в неї серце в мене під рукою, під яблуною...

і щось тиснуло, десь в тому місці де було ребро; скільки разів, перед кожним польотом, йому мірали тиск, але жодний пристрій не змірав тиск в душі, так ніби там був лох-неський штиль, навіть коли на ньому горіла протипожежна амуніція, всі думали що то від зовнішнього, об'єктивного фактору, від радіації; гасили якоюсь піною, водою, але ніхто не зрозумів, що то горіла душа, догорала їхня втрачена любов. Інколи йому було шкода. Вже навіть не розумів кого і чого. Був час, коли було шкода, що теплий весняний вечір мрій не переніс їх у ніч кохання (всього боялись і нічого не вміли), шкода було батьків(що світа біло із-за роботи не бачили) шкода було

її (бо здавалася сумною...) потім стало жаль себе... відчував себе обманутим і покинутим (так ніби мав на нюю якісь права), але прозріння прийшло як блискавка - : "єдиним моїм правом (на нюю), було право любити!- і я її любив", - але...

...але тепер, на межі, під яблунею, скоро-ро-че-ний...

...в дитинстві в мене була яблуня. Я її сам посадив.

Пішли якось з дідом на вигін, там якісь чолові-ки, якась організація, ще тоді не називалися так неріємно - "фірма", продавали саджанці, отож купили ми у них кілька прутиків з корінцями, прийшли до дому і посадили, а згодом вирости з тих прутиків, красиві яблуні із смачними, витривалими яблуками. Правда, згодом, в зв'язку з різними соціальними перетру-баціями, забрали у нас кусок города, тому дві яблуні досталися новим екпропріаторам, ну а та, "моя", (була ближче до хати) залишилася нам. Дід плодів, здається, вже не покоштував, а я насолоджувався їх смаком, запахом, красою... хоч було це, з часом, не часто, тому що

закінчивши початкову школу пішов у світі долі шукати (а була вона можливо поряд, лише не всміхалася, лише мить тривало поєднання, лише мить...), до дому прїжджав не так вже й рідко, але й не часто, проте Вона - Яблуня, в моїй душі завжди була моя, тому і прийшов тепер, *скорочений, нікому не потрібний* до неї, може простить.

Взяв квиток, ще стільки грошей нашкрябав, відпустки тепер хоч відбавляй..., а здається нещодавно: “Курсант Соколюк!- я- вийти з строю!...”; “Лейтенант Соколюк!- я- вийти з строю!...За проявлену мужність та відвагу, бла., бла., бла..., Вам присвоюється позачергове звання - “капітан”!” Кар’єра, міжпланетні експедиції..., слава (гулівудська)..., аж раптом...

... до тепер ютилися в гуртожитку для сімейних - дванадцять кв.,м-е., кухня, душ та WC ще на декілька таких же сімей, спраглих служби і слави “отечеству” зате в столиці. Жінка допильовала: “...та в твої роки, он інші вже давно в полковниках ходять, славу, гроші, квартири “шикарні” мають, а ми все тулимося по гуртожитках, вже

діти повиростали, поважати перестали, я тобі так скажу: “Якщо людина 10-15 років тиняється по гуртожитках, та ще з сім’єю, то вона вже не нормальна, контужена, можна сказати...” - і кому вона потрібна та твоя правда? - і хто його, коли, той Храм бачив? - титули, звання, посади, пільги... дають не за творчість, а за службу, за вміння служити, за відданість, кому треба.., а ти ніколи не знав з ким і як своєчасно поговорити, а ще освічений ніби, ти не читай що вони ті “святі” та партійні пишуть про себе, ти подивись як вони живуть. Пропонують тобі інше місце, можливо воно і не ліпше, але ж квартиру зразу обіцяють - обіцяють, а що? - он Семиножинки поїхали і вже, кажуть, отримали..., а в своїй хаті, сам розумієш, хоч голий ходи..., а не можеш заробити на сім’ю так я сама буду шукати спосіб як заробити.”

Отож, переїхали, потім і довго очікувану квартиру дали (разом з радіацією), я почав обслуговувати мирний атом (а дружина навіть не встигла влаштуватися на якусь роботу), дали, та не довго прийшлося

насолоджуватися “голим”. Однієї квітневої ночі страшно закричали коні. Так ніби мені крила ожиледицею обломило.

...колись, однієї прекрасної квітневої ночі ми цілувалися під яблунею...

але тієї гірко-печальної, квітневої ночі, д р а к о н взяв тай ригнув радіоактивним полум'ям на мирних енергетиків, нас підняли “по тривозі”, сім'ї евакуювали, повисилали, з голим задом, кого куди (і то аж після того як сусіди прорвали інформаційну завісу, і навіть пихатим шелепам стало ясно, що треба щось робити із “своїм народом”). Довелось потинятися по знайомих, рідних та близьких. Це ви, у когось, три дні гісь, а потім діти “брата” питають: “Тату, а коли дядько з дядиною поїдуть до дому?” Якщо і дотепер на нас дивилися як на якихось дивунів, то відтепер як на прокажених. Бути хворим і бездомним - нещастя в будь-якому суспільстві, а там де панує мелітарна свідомість це означає бути живим, нікому непотрібим трупом. Правда, режим, хоч, вже на той час, і

нахилився гірше як відома вежа, все ж виділив якісь кошти, нашвидкоруч сколотили для нас, позначених, містечко і ми не залишили питання дітей “брата” без відповіді.

Тим часом, в суспільстві, а всякі природні і тим більше рукотворні катастрофи лише підганяють процес, - “процес пошьюл”, - знову почали з’ясовувати роль і місце войовничих “червоних тамплієрів” в декларованому: “мір всьому міру”, мирному суспільстві. Король (він же бог, цар, папа й генеральний секретар) міг пробачити їм сморід і беззаконня, навіть “гомо” і “бі”, але казну?! Стало ясно навіть не обізнаним, не посвяченим, друг дружку в зад не лобизавшим, що нема чим, за що утримувати паразитів. Плащ з символами їхніх ідей так запаскудився кров’ю і брудом, що вже небуло видно чистого місця на полі їхньої діяльності. І поки патріархи з папами ділять владу духовну, над прихожанами-громадянами, не брідячись кесарового, кесар намагається прибрати владу над маетками і помислами тих же громадян-прихожан..., про

те, що все це не так просто свідчить вся історія жителів планети Земля.

Ще один режим впав, але і нас притиснув. (А ренесансна вежа стоїть, навіть, кажуть, підрівняли її, здається на пару см., туристів, з “не позначених” країв, знову пускають).

- “рядовий, тю-ю... капітан Соколюк, - цього разу це звучало і не урочисто, і не героїчно; викликав мене новий завідуючий відділу...: - ...коротко кажучи, Шурик, - та я не “Шурик” - как-а-я різниця?- від-вчора Ви скоро-чений, тобто Вас звільнили, в запас, точніше, зовсім, на завжди..., розумієш?- нам полковників, генералів нема куди дівати; нема роботи, станцію закривають, держава, що її змонструвала - розпалася, нам залишилися проблеми, борги, клопоти..., ну а всі ці фонди, сам розумієш - не для всіх, всім пільгів ніколи не вистачить, ти думаєш, всі ці ордени, клани, партії...(явні і тайні, незаконні й узаконені, за ними ж придуманим законами) за Віру воювали?- за Красу, за Справедливість - за

Любов? - за привілеї, за пільги, а пільги - це комусь є, а комусь катма, це комусь більше, за рахунок інших і цими іншими, сам розумієш: - ти, твоя сім'я, ну і ... о Господи, що ж я говорю..., одним словом, робіть що хочете." Ще молодий, щойно спечений, за якісь заслуги, майор, намагався мужньо виконати, покладену на нього задачу, але почали здавати нерви. Йому потрібний був опір, тоді б він героїчно б рушив би в бій і, звичайно ж, переміг би, адже ж і так все, й без нього, було вирішене, але "капітан" мовчав. Дружина зметикувавши, почала енергійно (природний рефлекс) втілювати "свій спосіб" накопичення первинного капіталу - "раз в країні навіть громадські туалети стали платні - я з альфонсом жити не хочу" - і повіялася "човником" по ближніх і дальніх закордонах...

...як падали пелюстки на прекрасні її перса, як пелюстки..., може хоч тоді любила? - все життя не хотів згадувати що було потім, не хотів, боявся признати, що не любила вона... , а може не любила нікого? - а може все-таки любила, може любов по-різному проявляється? -

може любила всіх, та тільки не мене?!

...як тихо падають пелюстки

- сніг в кінці квітня

яка красива ти була і чиста

- . райдуга весною

як чистий лист

листочок нашої (моєї) любові,

залишився чистий

- білим писаний по білому

Кажуть, зрадники вішаються на вербі, чи навіть на бузині (хіба бузина росте така висока, та міцна, щоб могла витримати вагу грішника?)-

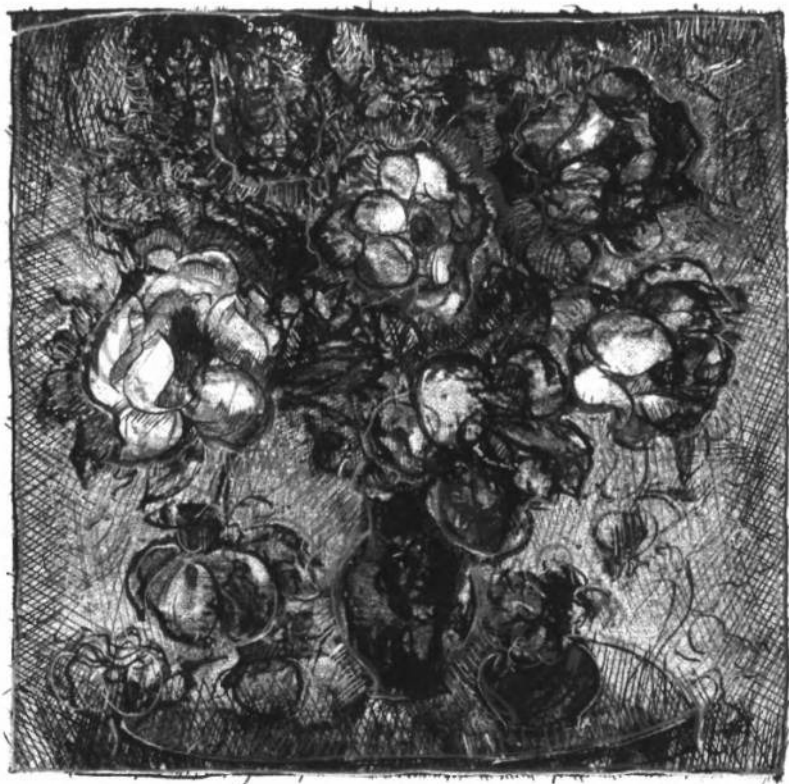
Яблуна, моя ти рідна, ти ніколи мене не зраджувала (адже ти не людина) ані я тебе (хоч я і людина) - пробач...

Як тихо пахне цвіт.

Як легко, мов душа, літає пелюстка...

+++

+++

Прокоп Колісник, "Дивна квітка", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

...ТЕЛЮСТКА МАГНОЛІЇ

...коли настала середа, а може то вже була субота чи п'ятниця, ніхто вже не вів ніякої хроніки, вся потужна обчислювальна техніка тепер, без струму, була мертва; не було ані гуски чи якої іншої пернатої тварі, якоїсь птиці, щоб зробити перо; він сидів біля вікна своєї печери, келії, майстерні, кімнати - чекав; чекав, коли зійде **сонце** (він любив, коли вранішню прохолоду починають зігрівати перші промені, легко доторкаються до його чола, пробуджують до життя...), але воно не сходило, та він чекав, чекав, коли воно підніметься в зеніт і щедро зігріватиме землю і все, що на ній, але воно не піднімалося; увечері (принаймні так йому здавалося, що вже мав би бути вечір) він чекав, коли воно заходитиме великим червоним диском і вся земля дихатиме теплом, сприйнятим за цілий день...

(як тоді: був теплий, земний вечір: “Хочеш, я подарую тобі квітку магнолії...” - сказала, Її тіло, як екзотична ніжна рослина, виразно, м’яко й привабливо вимальовувалося на тлі величезного жовтогогарячого сонця, був теплий земний вечір - був ранок ...

- “ні”,

- він ніколи не бачив таке теплолюбне диво, не знав, що **кохання** можна дарувати, що і на **мить**, бодай на мить, що життя - це мить, а ще менша мить - кохання, хоч **Любов** і вічна; можливо якраз принципи тої Справжньої, Великої, Вічної... і стримують людину від тимчасового, миттєвого, примхливого...,

- точніше: “...я хотів сказати...” ,

- але Вона враз, як бджола з квітки, як мить... - злетіла, зникла..., і вранці - сонце не зійшло; настала довга холодна ніч; розпочалася якась метушня, всі кудись збиралися, спішили, тікали - настала довга холодна ніч без квітів...),

він чекав, але сонце не заходило, тому що воно і не сходило, і не піднімалося..., не було вже різниці між днем і

ніччю, між ранком та вечором... не було вже нічого - сіра, тягуча ір-р-р-реальність, безкінечність, безвічність заволокла все і вся..; усі покинули це місце, це місто, цю планету (всі, хто встиг)... ніби з не відомих, ніби з екологічних - не екологічних, ніби з кліматичних - не кліматичних, ніби з соціальних - не соціальних - з духовних, причин;

... коли ще було вугілля з дерева, що догоріло в домашньому капищі, він рисував на стінах пустки (хоч досі ця здатність у ньому аж ніяк не проявлялася) все, що пам'ятав: **вранішнє сонце**, траву, тварин і людей, зорі...-**квітку**, жінку... продовжити! щоб не забути, щоб не здуріти, щоб не збожеволіти... а от **Бога** зобразити не міг..., бодай ікону Його, бодай абрис, бодай... ще коли навкруги вирувало життя, багато хто зображував Його по-різному, знаходились і оправдання... і заперечення, бо ж люди..., але тепер, - воістинну не можливо збагнути незбагненне...; продовжити!

...колись, а може, ще й тепер (тобто ще коли тут

були люди), в селі, з різної причини, нагоди чи події, відчиняли ворота - щоб можна було зайти чи заїхати на подвір'я, щось завести чи вивести, а найурочистіше, найрадісніше їх відчиняли, коли у дворі було **весілля**; і були вони відчинені довго (принаймні три дні), і коли навіть весільна процесія виходила з двору, йшла до молодого, до молодої чи до церкви, то ворота не зачиняли, щоб усі гості, всі односельчани, всі - знали, що в домі велика подія, щоб могли заходити, щоб могли проникнутися її важливістю..., -відчиняють ворота й тоді, коли приходить **смерть**, але коли небіжчика виносять з двору у вічну дорогу - ворота швиденько зачиняють (всі знають, що вона нікого не питає: коли і до кого прийти, чи зачинені, чи відчинені **ворота**, і єдине, що розуміє людина в житті однозначно, - це те, що вона приходить до всіх), але ворота швиденько зачиняють, щоб вона, бува, не надумала повернутися швидко, бодай не тепер, не швидко... вже ніхто не пам'ятає, звідки і відколи такий звичай? -

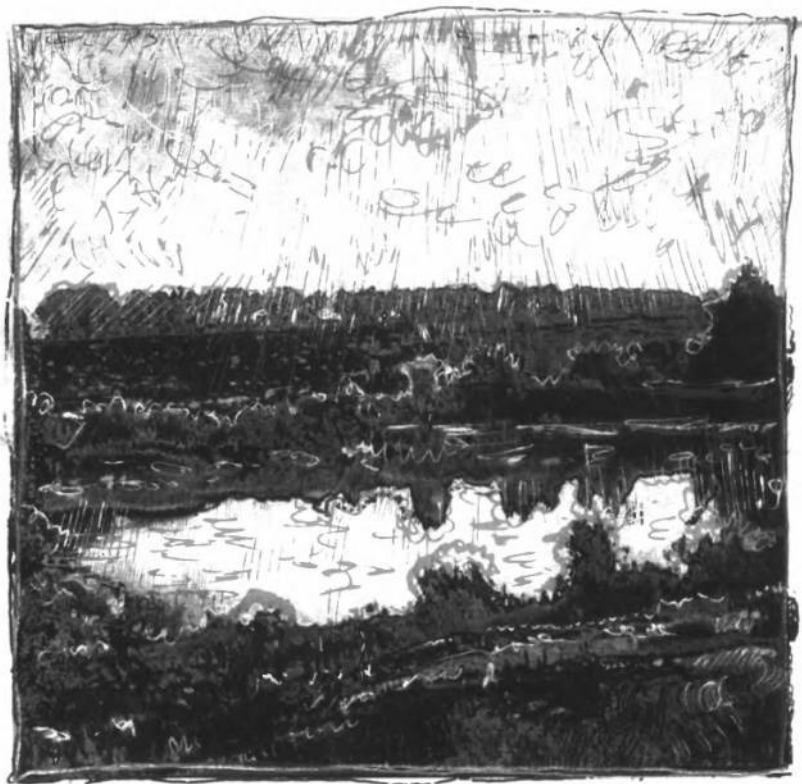
...інколи йому здавалося, що Земля - це двір в якому колись, ще коли хоронили Праотця Прароду, забули за-чинити ворота, і з тих пір “чорна вона” ходить по землі, з двору в двір, від обійстя до обійстя, з хати в хату, з хижі в хижу... коли їй заманеться... можливо, все сталося тому, що люди не збагнули, не помітили, не зачинили ворота своєчасно? -

- можливо, тому, що втратили здатність цінувати мить, дотик, подих... втратили здатність **любити!**? -

... як важко буває визначити, збагнути, котра з них, тих звичайних миттєвостей життя, і є тою Справжньою миттю щастя, і аж в момент затемнення чи ще якоїсь катастрофи, коли вже треба йти... - пригадається дотик її уночі, промінь сонця вранці на чолі... **пелюстка магнолії, півонії, чи ромашки звичайної...**, згадається - як символ справжності - **калини пелюстка** .

+++

+++

Трокіп Колісник, "Аелана", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

ЛЕЛАНА

(лела-леланонька)

...ще коли землі було багато, а людей мало, “коли ще звірі говорили”, - ось тут була я - річка-невеличка; невеличка річечка на окраї світової води-Мари; місцева, тутешня, ось тут, тутечки, була, десь тут була? -...;

--- землі, власне, ніколи не біло ані більше, ані менше, а було її стільки, скільки було ще від початку, від пра-Великого пра-вибуху, кажуть, що так говорять вчені люди, для того, щоб розпочати сукати нитку своїх роздумів, щоб пояснити..., кажуть, що на початку не було нічого, а потім у тому “нічого” щось тріснуло, трахнуло, бабахнуло і... з’явився великий клубок, велика грудка, якщо дивитися з цього, вже колишнього, бережка, але

якщо з космосу - піщинка малесенька, клубочок, якого ніколи нікому не розмотати, можливо тому, що кожний намагається розмотувати його з того місця, де за нього вчепиться, з надією, що дійде до середини, до серцевини, але нитка його життя дуже швидко обривається, і людина так і не встигає збагнути, де ж початок того клубка і куди він снується?..., - що є в ядрі грудочки? - і як вона була створена? -..., а можливо, тому що і не дано? - тож, щоб хоч якось з'єднати береги своїх зусиль, зрозуміти, люди, придумують мости, місточки, кладки... всілякі міфи, легенди, теорії...

отже, згідно з однією із легенд (але вже ніхто не пам'ятав якою) з'явилася і я;

--- ні, я ні в чому і нічим не конкурувала з великими, ріками, артеріями планети Земля, в котрих навіть у назвах, звучить щось могутнє, аж грізне, однозначне: Ні-і-і-і-л..., Конго...о-о-о, о-о-о...Об, Дніпр...о-о-о!;

я ніколи не претендувала на якесь всесвітнє, планетарне, визначальне значення; від мене (майже) ніколи не

залежав континентальний, міжконтинентальний... клімат; мої води не приводили в рух величезні гідроелектростанції тощо; була я вузесенька смужечка, благесенька стрічечка, тонесенька ниточка, блакитно-смарагдова жилочка в тілі нашої долини;

---кажуть, що колись мене називали Левонія, а по-домашньому, задушевно (не для туристів) - Лелана, а ще, у хвилини найпотаємнішого єднання зі мною, ніжно звали мене - Лела; по-різному пояснюють вчені люди, етимологи, таку дивну назву: якщо, мовляв, взяти повне ймення - "Лела-Лелавоннія", яка згодом редукувала на "Лелавон-я", то видно, до речі, і не вченому, що вона складається з двох слів: "лела" і "вонія", однак не зрозуміло, чи це початок якихось слів, чи кінець? - науковці висувають різні доводи, аргументи, шукають аналогії в індоєвропейській мові, в санскриті і ще...

---можливо, якраз "Ле-ла" і було моєю первинною назвою, цієї, тепер вже мертвої, калабатини, а колись, напевне, мальовничої річечки з дивним, для нашого, су-

часного вуха, чарівним йменням - *лела*-на; а може оте “лела” колись означало назву якоїсь квіточки? - ну не ірису, жасмину чи півонії, наприклад, а лишень польової якоїсь, малесенької, ледь-ледь примітної якось, але, мабуть, запашної; тому, певне, для пратубільців це була долина п'янкх ароматів, мо' і тут був **рай**, хоч частинка його, Бо'дай для закоханих, для щасливих...

лела-на - та, що дарує спокій, от що означала для тутешнього жителя ця(та) бурштинова жилка в смарагдовій оправі; приходили до мене лісоруби, скотарі, хлібороби й солевари..., щоб помити тіло, освіжити душу, подякувати Творцю:

за зорі відображені в мені

за спів

за шелест

шепіт

кумкання

кохання

за нас
за нас в Тобі
за світ в мені,
за я у світі
за мене у Тобі

---але, з часом-згодом-перегодом, землі ставало все менше й менше, точніше, її було стільки само, але людей ставало все більше й більше... мені ставало все тісніше й тісніше; пришельці набудували всіляких споруд, всвердлили в ребро моїх берегів заводи, фабрики; висмоктали мої джерельця; час від часу русло переповнювали брудні води, що стікали з навколишніх гір (явно ще вулканічного походження), вони затоплювали поля, житла..., люди гнівалися на мене і проклинали, але ж то вже була не д, не річка, а "стікс" ;

--- перестали сюди прилітати великі птиці лелеки (журавлі, бузьки, чорногузи, боціани...), висох очерет,

зникло кумкання жаб, десь подівся спів маленьких
солов'їв...

--- мене перемінили в калабаню, помийну яму;

--- я - річечка, зміліла в маленький струмочок, у
сльозу... а згодом і та висохла.

...це як була я Леланонька

це як прилітали до мене лелеченьки

це як була...

+++

+++

+++

Трокіп Колісник, "Дивна квітка", папір, Тм, 100 x 100мм

+++

ВІКНО-ВІКНО-ВІКНО

...дивна є в людей властивість, власне, зрозуміла, а все ж таки дивна - дивитися у вікна. Не раз, коли мені було безпритульно, холодно й самотньо, тиняючись по великих містах і маленьких селах, не раз ловив себе на тому, що дивлюся людям у вікна, але не заради пусто-порожньої цікавості, але ...

...одного разу, ще в далекому дитинстві, ми поверталися додому з якоїсь гостини, і поки батьки ще десь там затрималися при пісні, при чарці "на коня", ми з сестрою побігли наперед, враз... - все життя пам'ятаю, до цих пір пам'ятаю, - з хати у вікно дивився св.Микола (принаймні, так мені здалося), вдруге я бачив його, аж коли батька несли на цвинтар, його небесний патрон з'явився, цього разу в небесах (принаймні так мені здалося), йшов

сильний дощ ... можливо, й після цього я часто дивився у вікно... у небо...

я хотів побачити Тебе.

Все життя хотів тебе побачити, як тільки відчув, що можу відчувати, як тільки зіп'явся на ноги, вилазив на стару дику грушу, думав, хоч так буду ближче бодай до підніжків Твого трону.

У всіх (спеціальних) енциклопедіях світу можете прочитати, що вікна в майстерні художника мають бути з північної сторони (щоб світло було стабільне), жодний дбайливий господар (особливо в наших краях) не зробить такої дурниці, тому й розміщували, з споконвіку, люди вікна в своїх оселях (особливо в селі), найбільше з південної сторони, а також і з східної і західної, але найбільше з полуденної, там де найтепліше, вікно ж анахорета напевне мало би бути направлене в небо, вікно у в'язниці... я б хотів мати житло з вікнами на всі сторони світу і в небо, але головне, щоб у ньому з'являлася - Ти.

...якби я вмів писати, я б написав роман про вічне

чекання, про зустріч... якби я вмів співати, я б заспівав про наше бажання, про розлуку... якби я вмів малювати, я б намалював яблуко, до котрого доторкалися твої руки, Твої уста..., а ще вікно, в якому з'явилася Ти, вікно без фіранок, вікно, з якого ми (б) дивилися в небо...

*як би я хотів бути дощем, коли Ти вмиваєшся,
як би я хотів бути вогнем, коли Ти печеш хліб,
як би я хотів бути сонцем, коли Ти збираєш виноград,
як хотів бути вітром, коли Ти літаєш понад полями,
як би я хотів бути місяцем, коли Ти спиш,
щоб заглянути у твоє вікно...*

...колись я мріяв про Париж, був час, коли я бажав але не вірив, потім вірив, але надіявся, а коли навіть вірив і надіявся, та не мав любові... не знаю, але здається мені, що любов взаємною має бути... ніколи не думав, що зустріну тебе у Версалі... чого варта надія без віри? - чого

варті віра й надія без любові? - ... тепер я знаю, щастя - це коли Віра, Надія і Любов зійдуться в одній хаті (і не важливо чи буде це Версаль під Парижем, чи під Вінницею, чи це буде версаль у сільській убогій хаті.

...я знаю, ніщо не триває вічно (маю на увазі наше грішне життя), все минеться... боюся думати проте, що Ти знову забудеш про мене; ходитимеш світами в своїх прекрасних шатах і забудеш глянути на мене.

... знаю, я ні в чому не можу Тебе обмежувати, нічого не можу тобі наказувати: коли, куди і з ким Тобі йти... але хоча б на мить подивись тільки у моє вікно, у вікно моєї душі, бодай на мить будь лише зі мною, тільки моєю.

...коли я сам і мені холодно, я притулюся до груби, коли мені хочеться пити, я нап'юся води, коли я голодний - з'їм сухарів... (краще мерзнути самому, як грітися з ким-завгодно, краще бути голодним ніж їсти що попало...) ... чи варто жити без любові? - мені завжди невистачає Тебе.

+++

+++

ЗМІСТ

1. ...ДваКЛЯЙН перчиця+переживання="...+..."	17
2. НЕЗНАЙОМИМ І НЕ ЗОВСІМ	29
+ Незнайомій / "письмо" 1-ше, незнайомим/	29
+ Нічна кава для гостя / "письмо" 2-ге, гостю/	35
+...Ще про часник / "письмо" 3-тє, рідним/	37
3. НЮ.../... "юн" - "ню" /, і так, і наголо/ ДРИГОМ...	47
4. ...ВІД першої особи САМОТИ	67
1. моно...- /ді... груп,н/-...лог	67
2. ...тож.	77
3. Від першої особи однини	81
5. КОЛЬОРЕЯ	111
6. "...НЕ СМІЮ-(СЬ)-?"	165
7. ГУРМАН МАЛЯРСТВА	
(... шедевр, за стегно,(ягнятини))	173
8. ма'...ПАННА (... донна)	185
I. ма'...ПАННА (з горностаєм... донна) З КОНВАЛІЄЮ	185
II. ма'... ПАННА (... донна) - ВАЛЬОР на хризантемі	193
III. ма'...ПАННА (білий сніг, МА'...донна) праведна ДУША...	197

9. ...ВСЯ В БІЛОМУ (метаморфози зустрічей)	213
10. ...ГЛЯНЫ!- СЕМЕРО ЗЛАТОКРИЛИХ, ЗОЛОТОВОЛОСИХ	229
11. ...КОТРА ГОДИНА? (комаріль'я)	243
12. -СКОРО-РО-Ч-ЧЕНИЙ-	251
13. ...ПЕЛЮСТКА МАГНОЛІЇ	271
14. ЛЕЛАНА (лела-леланонька)	279
15. ВІКНО	289
Зміст	294 - 295

+++

прокіп колісник

...ВІД першої особи САМОТИ

©Прокіп Колісник

Мовна редакція - Катерина Міщенко

Пряшів, Липень, 2002

Друк: Grafotlač Prešov

ISBN 80 - 968800 - 9 - 8

Názov: **...vid peršoji osoby samoty**

Autor: Prokip Kolisnyk

© Prokip Kolisnyk

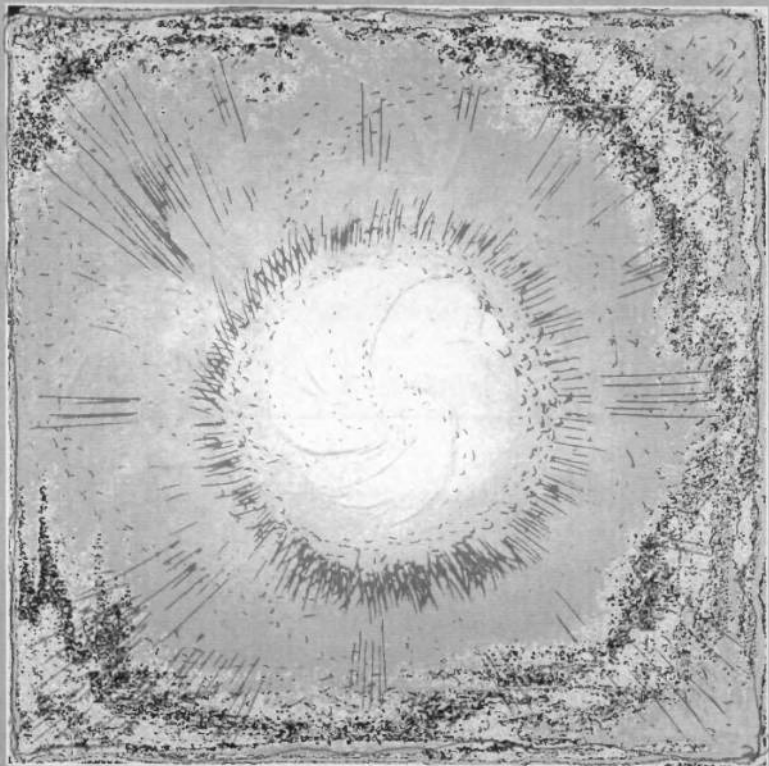
Jazyková úprava: Kateryna Miščenko

Rok vydania: 2002

Tlač: Grafotlač Prešov

ISBN 80 - 968800 - 9 - 8

Прокіп Колісник, " ...до перше минулося!" - ("Білий"), полотно, Тм, 135 x 135см

ISBN 80-768800-9-8

9 788800 880096